

Gắm rách

Contents

Gắm rách	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	5
3. Chương 05-06	9
4. Chương 07-08	13
5. Chương 09-10	16
6. Chương 11-12	20
7. Chương 13-14	23
8. Chương 15-16	27
9. Chương 17-18	30
10. Chương 19-20	33
11. Chương 21-22	36
12. Chương 23-24	40
13. Chương 25-26	43
14. Chương 27-30	46
15. Chương 31-35	53
16. Chương 36-40	61
17. Chương 41-45	70
18. Chương 46- End	78

Gắm rách

Giới thiệu

Tên: Gắm Rách– Tác giả: Phỉ Ngã Tư Tồn Số chương: 51 Người dịch: keichan Không hạn không y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gam-rach>

1. Chương 01-02

Giới thiệu:

Rất cuộc tôi yêu em bao nhiêu, chỉ có bản thân tôi mới biết.

Nhưng tình yêu trên thế giới này, không có cách nào, lợi ích bản thân và gia đình luôn đứng ở phía trước.

Cô giống như là một đóa hoa dâm bụi, nở rộ một cách kiên trì mà nhẫn nại. Vương mắc giữa hai người đàn ông có hận thù với cô, cùng nhau diễn một vở kịch bi thương xuyên qua ba đời.

“Sinh mệnh là một chiếc áo gấm hoa lệ, hóa ra em chỉ là một bông hoa trên chiếc áo gấm đó, nở rộ rực rỡ, sau khi xé rách lặng lẽ tàn lụi.”—Phỉ Ngã Tư Tồn

Chương 1 : Cô phải gánh một gánh nặng mà cha cũng gánh không nổi.

Thời tiết nóng đến mức giống như là mặt trời sắp sụp xuống. Ánh mặt trời chiếu trên bức tường kính của những công trình kiến trúc cao lớn, càng thêm chói mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn.

Tối nay chắc sẽ có một cơn dông. Phó Thánh Hâm hơi buồn bực nghĩ. Điều hòa trong căn phòng bật không quá lạnh, cô lại luôn không ngừng làm việc, cho nên vẫn thấy nóng. Cô đặt sổ sách xuống, đi lại điều chỉnh không khí lạnh. Nơi tắt mở của điều hòa là một chiếc hộp nhỏ xinh đẹp gắn trên tường, là thứ từ nhỏ cô đã nghịch quen. Mở nắp chiếc hộp vân gỗ đó ra, kéo chiếc công tắc màu đỏ xuống nấc cuối cùng, nơi thổi ra không khí lạnh trên trần nhà trong chốc lát liền phát ra tiếng gió “vèo vèo”

Hệ thống điều hòa trung tâm đã bị lão hóa nghiêm trọng, cho nên khi sử dụng luôn có tiếng ồn——tất cả mọi thứ ở đây đều đã lão hóa——tường ngả sang màu vàng, cửa kính màu trà, bàn làm việc màu trắng sữa, gạch màu trắng sữa.....đều là những thứ cô quen thuộc giống như vân bàn tay của chính mình, sao đã cũ kỹ đến như vậy.....

Nghĩ lại cũng nên cũ rồi, tòa nhà làm việc này được xây dựng lúc cô 7 tuổi, trong nháy mắt 10 năm đã qua đi giống như là nước chảy, trên mặt nước có rất nhiều vòng xoáy và bong bóng xinh đẹp, nhưng nước chảy vội vã, không để lại gì.....

Căn phòng làm việc này là chỗ vui chơi nghịch ngợm của cô lúc nhỏ, dưới gầm bàn rộng rãi, bao nhiêu lần cô trốn dưới đó, để cha dễ tìm, trên chiếc tủ tài liệu màu trắng sữa, còn lưu lại vết tích nhạt mà cô dùng bút vẽ lên.....

Cô tựa đầu vào ghế, lặng lẽ quan sát tất cả mọi thứ quen thuộc.

Tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, cô thật sự hơi sợ hãi, tin dữ truyền đến từng tin rồi lại từng tin, đều theo đường dây điện thoại nhỏ nhỏ đó. Nhưng, vẫn phải nghe. Là phúc hay là họa, dù gì việc xấu nhất sớm đã xảy ra, còn sợ gì nữa chứ?

Giọng nói khàn khàn của Bà Lý thư ký: “Cô Phó, điện thoại của giám đốc Thái.”

“Nói đi.”

Giọng nói của giám đốc Thái cũng vô cùng mệt mỏi: “Thánh Hâm, xin lỗi.”

Trái tim cô rơi thẳng xuống, rơi vào vực sâu không đáy, mồ hôi lạnh trong áo may ô lại tỏa ra, cô tựa vào bàn, trong lòng cũng đan run lên từng hồi. “Tôi đã dốc hết sức rồi, nhưng họ không chịu tha cho chúng ta. Họ muốn diệt cỏ tận gốc, tôi xin họ cho chúng ta một cơ hội kéo dài chút hơi tàn, họ cũng không chịu.”

Trong lòng bàn tay cô đều là mồ hôi nhớp nháp, ống nghe trong bàn tay trơn tuột dường như nắm không vững, giọng nói của cô cũng giống như không phải là phát ra từ miệng mình, tiếng vo vo ù ù bên tai: “Rất cuộc họ muốn thế nào?”

“Họ muốn nhìn chúng ta vỡ nợ.”

Cô sớm đã biết rồi, không phải sao?

Trong giọng nói của giám đốc Thái lộ ra sự mệt mỏi và đau buồn: “Tôi theo chủ tịch 17 năm, tôi không có khả năng không có cách nào khác.....Tôi không cứu nổi chủ tịch.....ngay cả cơ nghiệp cuối cùng của ông cũng không giữ được.....”

“Bác Thái, điều này không trách bác.” Giọng nói của cô cũng yếu ớt đến cực điểm, “Chúng ta đều đã cố gắng hết sức rồi.”

Mồ hôi trong chiếc áo may ô đã lạnh, quần áo dính vào người, lạnh đến nỗi khiến cô rùng mình. Có lẽ đặt nhiệt độ quá thấp. Cô dựa vào ghế sofa, chiếc chiếu hoa sen dính vào mặt cô, nhiều năm như vậy, chiếc chiếu hoa sen cũng bị vuốt thẳng thành một màu đỏ mềm mại, ôi chiếc chiếu hoa sen trơn nhẵn! Từng ô từng ô lạnh ngắt dính vào mặt, lại từng hàng từng hàng nóng hổi lăn xuống trên má.

Từ bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời nghiêng đang chiếu từng tắc từng tắc xuống, cảm giác tê dại cũng đang lan lên từ chân, cô không động đậy, chờ đợi nhìn ánh chiều tà đang chuyển động từng phút từng phút.

Cuối cùng ánh sáng sợ sệt đứng xuống bên cạnh tay cô, chiếu vào chiếc nhẫn trên tay, viên kim cương phản chiếu lại ánh sáng lấp lánh. Cô sớm đã nên tháo cái nhẫn này ra vứt vào sọt rác rồi, đây là sự sỉ nhục, sự sỉ nhục đối với cha! Cũng là sự châm biếm sắc nhọn nhất đối với cô!

Cô giang tay ra, ánh mặt trời mạ lên một lớp màu đỏ đỏ lên bàn tay thanh mảnh, chiếc nhẫn bạch kim ở dưới khớp ngón tay dường như trời sinh đã được khảm ở đó.

Đeo đã 4 năm! Cái gì gọi là lời hứa? Cái gì gọi là vĩnh viễn cùng thời gian? Cái gì gọi là tình vững hơn vàng? Kim cương là vật cứng nhất trong thế giới tự nhiên, cho nên dùng nó để tượng trưng cho tình yêu. Con người thật ngu ngốc! Rõ ràng biết rằng trái tim con người là thứ khó đoán nhất trên đời, vẫn muốn dùng cái mẽ bề ngoài để chứng thực, thật là ngu ngốc đến mức đáng cười!

Cô dùng sức tháo chiếc nhẫn ra, đứng dậy mở cửa sổ, nhẹ nhàng rơi lỏng tay, cái vật lấp lánh đó rơi xuống không một tiếng động. Cô tựa vào bệ cửa sổ nhìn, đốm đen càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không nhìn thấy gì nữa, cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Đây là tầng 10, bên dưới là khu thương mại phồn hoa, đầu người đi lại, giống như là biển, biển âm u.....không có đáy.....cũng không có âm thanh.....

Gió giống như là bàn tay nóng hằm hấp dồn ép đến, ôm lấy mặt cô, nâng lên, véo lấy, cô không thở được, nghiêng nghiêng về phía trước. Đáy biển càng gần hơn, bí ẩn mê hoặc cô.

Trên song cửa sổ có một đầu nhọn nho nhỏ vươn ra bên ngoài, bên trên treo một bó dây màu sữa, than thở lay động trong gió. Cô đưa tay ra, nắm lấy. Cô nhận ra, chiếc áo len này là cô đan cho cha. Lần đầu tiên cô đan áo len, vốn định làm quà Giáng sinh tặng cho cha, ai ngờ rằng đan chậm như thế, đến tận tháng 5 sinh nhật của cha mới hoàn thành, tặng cho ông. Cha vui mừng như đứa trẻ, liên miện khen ngợi, nói đáng tiếc trời đã nóng rồi, e rằng vẫn còn phải đợi nửa năm nữa mới mặc được.....Ông chưa đợi được nửa năm, nửa tháng trước, ông đặc biệt mặc chiếc áo len đó, tay nắm chặt một bức ảnh cả gia đình, buông người nhảy xuống từ khung cửa sổ này....

Cảm giác chóng mặt ập đến, cô thu mạnh người lại.

Không! Cô không thể! Trong bức di chúc thấm đẫm nước mắt đỏ của cha, từng chữ đều bị nước mắt làm nhòe đi, từng chữ cô lại đều không thể nhìn thật rõ ràng: “Hâm nhi.....con gái yêu quý nhất của cha.....cha xin lỗi.....cha thật sự rất áy náy.....cha phải đi rồi.....để lại gánh nặng như vậy lại cho con.....cha thật ích kỷ biết bao.....”

Đúng thế! Ông ích kỷ! Ông nhẫn tâm đẩy cô vào con đường cùng này, để cô đi chống đỡ lại cơn sóng lớn dữ dội ấy!

Cô vẫn nhớ bản thân mình ôm cơ thể lạnh ngắt của cha, sự lạnh lẽo đó dường như khiến tim cô đóng băng, cô ôm cha khóc điên cuồng: “Cha! Cha bảo con phải làm sao! Cha bảo con phải làm sao? Cha.....”

Người cha thương cô yêu cô vĩnh viễn cũng không thể trả lời cô, cô sợ hãi mà tuyệt vọng gào khóc thảm thiết, khóc đến mức không thể nói được nữa.....

Cô biết, từ giờ trở đi bản thân mình không có quyền được khóc. Từ giờ trở đi, tất cả sự yếu đuối, tất cả nước mắt đều chỉ có thể nuốt vào trong lòng. Không còn có người đến để che chắn mưa bão cho cô nữa, cô phải gánh một gánh nặng mà cha cũng không gánh nổi.

Cô vốn dĩ không có tư cách trốn tránh.

Chương 2 : Mỗi thù giết cha không đội trời chung

Cô ưỡn ưỡn lưng, bàn tay theo tiềm thức đưa về phía điện thoại. Một dây số quá đỗi quen thuộc ngứa ngáy trên đầu ngón tay. Nỗi đau khắc khoải lại trào lên, cô thật sự muốn phát điên! Mỗi thù giết cha, không đội trời chung!

Có tiếng gõ cửa cóc cóc nho nhỏ vang lên, là Bà Lý. Dáng vẻ bà mệt mỏi, khóe mắt đỏ đỏ. Dù gì bà cũng là thư ký của cha gần 10 năm, tình cảm không phải là nhạt. Mấy ngày nay cũng đã vất vả vì cô, dùng hết sức lực để nghĩ cách cùng cô, nhớ lại những quan hệ có thể cầu cứu. Dù là chỉ có một chút hy vọng, bà đều tìm ra rồi nói cho cô biết.

“Cô Phó, tan ca rồi.”

“Ồ, bác về trước đi. Cháu muốn ở lại thêm lúc nữa.”

“Cô Phó.....” Bà Lý vẫn muốn nói tiếp, cuối cùng chỉ than một tiếng, nói: “Vậy cô cũng phải về nhà sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm đấy!”

Bà Lý đi rồi, căn phòng lại yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức giống như ngôi mộ. Cô ngồi xuống ghế sofa, đây là vị trí cũ của cô, lúc nhỏ đùa nghịch mệt rồi thường thường ngủ trên chiếc chiếu hoa sen này, lúc tỉnh dậy trên người luôn đắp chiếc áo vét của cha.....

Cô đứng dậy, gọi điện cho giám đốc Thái: “Chúng ta còn cách nào không?”

Giám đốc Thái không nói, cô cũng biết bản thân mình đang đứng trên vách đá cheo leo, vốn dĩ sớm đã không còn đường để đi, nhưng vẫn muốn hỏi thêm lần nữa.

“Giúp tôi liên lạc với Giản Tử Tuấn, tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Giám đốc Thái sững sờ một lát, mới nói: “Được.”

Giản Tử Tuấn! Cô cười nhạt với bản thân mình, không ngờ cô còn có thể nói ra cái tên đó như không có chuyện gì! Giản Tử Tuấn!

Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai*

Thời gian hai đứa trẻ ngây thơ.

“Anh Tuấn, sau này em lớn lên sẽ gả cho anh.”

“Đương nhiên rồi, hai người chúng ta là tốt nhất, đương nhiên là anh sẽ lấy em, đương nhiên là em sẽ gả cho anh.”

.....

Sự đau đớn đó đau đến tận ruột gan, đau đến tận xương tủy, đau đến mức lực phủ ngũ tạng cũng bị vặn cong đi.....

Ngày hôm sau giám đốc Thái mới nhận được trả lời liền thông báo cho cô: “Thư ký của Giản Tử Tuấn nói anh ta không có thời gian. Tôi nghĩ là anh ta không muốn gặp cô.”

Không muốn gặp cô, vậy cô có nên cảm thấy có thể tạm an ủi bản thân mình hay không? Ít nhất anh ta cũng chột dạ, cảm thấy có lỗi với cô, cho nên không dám gặp cô?

Sai! Quá sai! Là anh ta vốn dĩ không thèm gặp cô. Bây giờ cô là cái gì chứ? Một chút giá trị lợi dụng cũng không có, cô dựa vào cái gì mà làm lỡ thời gian quý báu của anh ta?

Mồ hôi lạnh của cô chảy ròng ròng. Cơ nghiệp một tay cha tạo nên không thể để rơi vào tay người này. Cho dù ngọc nát đá tan, cô cũng không thể để cho anh ta bước vào nơi này, điều vô dương oai trên lãnh thổ của

cha. Cô không cho phép! Trong giây phút đó, cô liền hạ quyết tâm, cô quyết định được ăn cả ngã về không, dù gì cô cũng chẳng còn gì, cô không sợ thua—chỉ là còn có một cái mạng mà thôi!

“VẬY ĐƯỢC RỒI, GIÚP TÔI LIÊN LẠC VỚI DỊCH CHÍ DUY.”

Giám đốc Lý kinh ngạc: “Dịch Chí Duy, cô Phó.....”

“Nói với Dịch Chí Duy, tôi muốn nói chuyện với anh ta.” Khẩu khí kiên định càng giống như là đang khuyến răn bản thân mình điều gì đó.....dù gì.....cô sớm đã sống không bằng chết.....

Dù gì.....Cô sớm đã không còn bất cứ thứ gì.....

Dịch Chí Duy cũng không chịu gặp cô. Đương nhiên, Dịch tổng bận trăm công nghìn việc, đâu có rảnh rỗi mà để ý đến cô.....nhà họ Phó bây giờ là con chó rơi xuống nước, ai ai cũng muốn đập một gậy, chỉ sợ nó chưa chết!

Cô nghĩ hết mọi cách, tự mình gọi điện cho Dịch Chí Duy, từ tổng đài đến phòng thư ký, thông báo lên trên từng tầng từng tầng, cuối cùng là trợ lý của Dịch Chí Duy nhã nhặn lịch sự nói với cô: “Hiện nay ngài Dịch không ở Đài Bắc.”

Cô thật sự đã sắp tuyệt vọng.

Lúc này bà Lý nghĩ ra cách, cô thấy một bài báo về Dịch Chí Duy trên một tạp chí lá cải, trong bài báo nói đến Dịch Chí Duy có một thói quen tốt—— buổi sáng hàng ngày đều đến sân gôn Đạm Thủy đánh gôn.

Câu lạc bộ Đạm Thủy đó, là cái ổ tiêu tiền nổi tiếng ở gần Đài Bắc, không phải là hội viên mà muốn vào trong còn khó hơn lên trời. Nhưng Phó Thánh Hâm có thẻ hội viên.....Nên nói là thẻ hội viên của cha cô. Câu lạc bộ này hàng năm thẩm định tư cách hội viên một lần, nộp phí hội viên đến cả vạn tệ, rồi mới phát thẻ mới của năm ấy, thẻ hội viên đó là tượng trưng cho thân phận, cho nên Phó Lương Đông tuy không thích đánh gôn, nhưng năm nào cũng làm thẻ——không ngờ năm nay lại được dùng đến.

Sáng sớm Phó Thánh Hâm liền đi đến sân gôn ôm cây đợi thỏ, quả nhiên không sai, hơn 7h liền nhìn thấy chiếc xe Lincoln màu xám bạc lái vào bãi đỗ xe.

Tim cô đập thình thịch, trơ mắt nhìn lái xe xuống xe, mở cửa sau. Lại là một mỹ nhân thướt tha bước xuống trước, Phó Thánh Hâm nhận ra, là minh tinh điện ảnh Chúc Giai Giai, dáng vẻ thân mật với Dịch Chí Duy, cô đành cố gắng ngênh đón: “Anh Dịch.”

Dịch Chí Duy nhướn nhướn mày, dường như không vui vẻ lắm. Nhưng anh ta là con nhà gia giáo, rất chú ý phong độ, cho nên vẫn lịch sự mỉm cười hỏi han: “Cô Phó, đến đánh gôn sao?”

Hàn huyền một câu như thế, liền muốn khoác tay mỹ nhân rời đi. Phó Thánh Hâm lại vội vàng nói: “Anh Dịch, tôi chỉ cần 5 phút của anh thôi.”

Anh nhún nhún vai: “Tôi rất bận.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Không bận đến nỗi ngay cả 5 phút cũng không có, đúng không?”

Anh cười một lát: “Được thôi, tôi cho cô 5 phút.” Quay mặt lại nói với Chúc Giai Giai: “Đến bên đó gọi bữa sáng đợi anh, anh lập tức đến ngay.” Sau đó anh đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, dáng vẻ thật sự muốn tính thời gian.

2. Chương 03-04

Chương 3 :Anh là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của cô.

15 tháng 3

Cô nhấp nhấp đôi môi khô ráp, khó khăn chọn từ: “Anh Dịch, bây giờ chỉ có anh mới cứu được Hoa Vũ thôi. Tôi có thể bán 30% cổ phần trong tay cho anh với một giá tượng trưng, anh làm chủ tịch điều hành.”

Anh lại cười một lát: “Cảm ơn. Tôi không có hứng.”

“Anh Dịch, Hoa Vũ không phải là đã hết cách cứu, nó luôn có cổ phiếu ổn định. Nếu anh cho chúng tôi cơ hội, chúng tôi nhất định sẽ không làm anh thất vọng.”

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một lát: “Còn 4 phút nữa.”

“Anh Dịch....”

Anh cắt ngang lời cô: “Cô Phó, tôi rất thông cảm cho hoàn cảnh trước mắt của cô. Nhưng tôi rất tiếc, tôi không thể giúp cô. Tôi không có hứng với Hoa Vũ, ngược lại, tôi rất vui mừng khi thấy nó phá sản. Cô Phó, tôi nhắc nhở cô, cha tôi ngày trước vì nguyên nhân của Hoa Vũ, bệnh tim mới phát tác mà qua đời. Năm đó tôi cũng giống như cô, là tan cửa nát nhà. Cô nói xem, bây giờ tôi có quay lại giúp cô không?”

“Anh Dịch....” Cô yếu ớt cúi đầu xuống: “Tôi rất xin lỗi, nhưng....”

Anh cười cười: “Cô đến cầu cứu tôi, không bằng đi cầu cứu Giản Tử Tuấn. Hai người có quan hệ nhiều đời, so với quan hệ kẻ thù này chắc có nhiều tình cảm hơn chứ.”

Cô cắn chặt răng: “Anh Dịch, tôi thà đến cầu xin anh, vĩnh viễn cũng không đi cầu xin anh ta.”

“Ồ,” Anh ung dung cười, “Chắc cô đã cầu xin rồi, anh ta không chịu gặp cô, cho nên cô mới đến tìm tôi.”

Cảm giác lạnh lẽo từ trong đáy lòng cô tỏa lên.

Dịch Chí Duy có sở trường đặc biệt về khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt, vừa nhìn thấy sắc mặt cô, liền hơi mỉm cười: “Tôi nói đúng rồi phải không? Cô Phó, tôi khuyên cô vẫn nên đi bỏ thời gian với Giản Tử Tuấn, có lẽ anh ta sẽ nể chút tình cũ, cho cô một con đường sống.”

Cô ngược mắt lên, trong lời nói không có tình cảm: “Nếu anh ta chịu cho tôi đường sống, anh ta sớm đã nể tình rồi. Anh Dịch, tôi quả thật là đã đi vào đường cùng mới đến tìm anh. Chúng ta đều biết rõ ân oán hai nhà Dịch Phó, tôi không dám hy vọng anh ra tay trợ giúp, anh Dịch, tôi hiểu anh, anh là một thương nhân ưu tú, tôi nghĩ, có lẽ anh có hứng với một mặt hàng nào đó.”

Anh ta dường như đang suy nghĩ gì đó: “Ví dụ?”

“Ví dụ.....” Sắc mặt cô hơi hồng lên, cô hít một hơi thật sâu, “Tôi!”

“Cô?” Anh cười lớn, “Đây quả là một đề nghị rất thú vị, nhưng, cô nói cô hiểu tôi, chắc hẳn biết tác phong từ trước đến nay của tôi, tôi xưa nay yêu cầu đồ vật phải có giá trị của nó. Vượt qua ngưỡng giá trong lòng tôi, một hào tôi cũng không trả.” Anh ta dò xét cô một cách nham hiểm: “Tôi nghĩ, cô Phó, cô không đáng 700 triệu.”

Lời nói của anh giống như dao khoét vào trong tim cô. Đầu lưỡi cô cứng lại, nhưng cô không thể quay đầu bỏ đi, cô đã đến rồi, thì đã chuẩn bị sẵn sàng nhận sự sỉ nhục đó: “Anh Dịch, tôi không cần nhiều như vậy, anh chỉ cần cho tôi 300 triệu, tôi sẽ có cách để làm cho Hoa Vũ cải tử hoàn sinh.”

Anh vẫn cười nham hiểm như thế, chậm rãi nói: “300 triệu? Cô cũng không đáng nhiều như thế.”

“300 triệu là tôi cùng Hoa Vũ, Hoa Vũ tuy trở nên như ngày hôm nay, nhưng thuyền rách cũng có 3 cân đinh, huống hồ trước đây ngành bảo hiểm rất hưng thịnh. Chúng tôi chỉ là không đủ vốn quay vòng, những công ty nhỏ thực ra đều vẫn có thực lực.”

Anh vẫn cười: “Bỏ ra 300 triệu để mua một người phụ nữ và một con thuyền rách, đây không phải là tác phong của tôi. Cô Phó, cảm ơn cô, cô vẫn nên tìm người mua khác đi.”

“Anh Dịch!”

Anh đưa cổ tay lên: “Cô Phó, hết 5 phút rồi.” Nói xong đi thẳng qua người cô về hướng Chúc Giai Giai.

“Anh Dịch!” Cô nghiêng nghiêng rằng, “Nếu anh từ chối tôi, anh nhất định sẽ hối hận. Thứ Giản Tử Tuấn muốn là Hoa Vũ, tôi không chấp nhận bán cho anh ta, cho nên mới đến tìm anh. Trong lòng anh biết rõ, sau này Giản Tử Tuấn chắc chắn sẽ là đối thủ lớn nhất của anh. Bây giờ nếu anh không đề phòng trước, sớm muộn có một ngày Đông Cù cũng sẽ giống như Hoa Vũ!”

Dịch Chí Duy quay người lại, mỉm cười nhìn cô: “Cô Phó, cô có miệng lưỡi sắc bén có thể khiến người khác động lòng. Nhà họ Giản mất đi cô con dâu như cô thật là không thông minh.”

Anh dừng lại một lát. Mắt Phó Thánh Hâm mở thật to nhìn anh, trái tim cũng nhảy lên đến tận mắt, anh là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của cô, không phải sao?

Anh nói: “Chủ nhật tuần này tôi định đi New York giải quyết chút việc riêng, cô Phó, gặp nhau ở New York.”

Lúc lâu cô mới thở lại được, đèn treo trên trần nhà sáng đến mức chói mắt, chói mắt đến mức khiến cô cảm thấy chóng mặt. Cô không dám tin, cô đã thành công? Không! Chỉ thành công một nửa, cô biết, có một cuộc chiến vô cùng gian khổ đang đợi bản thân mình ở New York.

Cô không có đường lùi, cô nhất định phải thắng.

Về đến nhà liền lật tung tủ đồ tìm hộ chiếu. Trong nhà nhiều người, chắc chắn sẽ có người lăm chuyen, mẹ kế của cô phùng phùng tức giận đi đến: “Đại tiểu thư, bây giờ cô muốn đi đâu thế?”

Phó Thánh Hâm xưa nay không nói nhiều với bà ta, chỉ lo mở ngăn kéo tủ đầu giường tìm: “Tôi đi Mỹ gặp một khách hàng nói chuyện.”

“Đi Mỹ gặp khách hàng? Bây giờ công ty sắp phá sản rồi, còn gặp khách hàng gì chứ?” Ánh mắt mẹ kế nhìn vào tay cô, hộ chiếu và visa đều đã tìm thấy, cô thu xếp từng đồ mỹ phẩm, trang sức, quần áo. Sau khi cha qua đời, cô liền không mặc quần áo rực rỡ nữa, nhưng lần này không giống thế. Cô đành phải nhẫn tâm, lấy hết mấy bộ quần áo đẹp trong tủ quần áo ra.

Mẹ kế hoài nghi: “Cô đi ra nước ngoài, không quay lại nữa có đúng không?”

Cô không đáp, xếp từng thứ đồ trang sức vào. Mẹ kế liền gào lên: “Được! Được! Thi thể của cha cô còn chưa lạnh, cô đã muốn vứt bỏ cô nhi quả phụ chúng tôi ở lại rồi cao chạy xa bay? Cha cô không công bằng, không công bằng rất tốt! Để lại hết cổ phần cho cô, cô lại phải tay bỏ đi! Cô đi cũng được, cô để lại cổ phiếu!”

Cô “tạch” một tiếng đóng hộp lại, nhàn nhạt hỏi vặn lại: “Để cổ phiếu lại? Bà không biết giá thị trường bên ngoài sao? Mấy cái cổ phiếu đó còn đáng gì chứ?”

Bà Phó nhìn cô trừng trừng: “Cô đừng cho rằng tôi không hiểu! Tuy công ty sắp phá sản, nhưng cổ phiếu không hề là tờ giấy bỏ. Sớm đã có người ra giá, chỉ là cô không chấp nhận bán. Cô mưu đồ gian xảo tôi biết, cô là sợ chúng tôi phân chia phần của cô, cùng với Giản Tử Tuấn mưu đồ ép đường đi của mẹ con chúng tôi, dễ dàng chiếm lấy cái nhà này!” Vừa nói, vừa hét lên: “Đáng thương cha cô chỉ có Thánh Hiền một thằng con trai, tuổi còn nhỏ đã mất cha, một chút tiền để sống cũng bị người khác tính toán.....” Liền khóc lớn lên: “Thánh Hiền à.....đứa con mệnh khổ của tôi.....mệnh của hai mẹ con mình sao lại khổ vậy chứ.....mẹ con không có tài cán....”

Chương 4 :Quên mất không nhắc nhở cô nhất định không được yêu tôi

16 Tháng 3

Bà ta khóc vừa khóc, Thánh Khi, Thánh Hi đều đi vào, hai chị em liền khuyên: “Mẹ, đừng khóc.” Thánh Khi nói: “Chị cả ra nước ngoài có việc, sao lại không về chứ?” Thánh Hi cũng nói: “Chị cả xưa nay có tình có nghĩa, sao có thể làm việc như thế? Máu mủ ruột thịt, sao mẹ vẫn không yên tâm hả?”

Bà Phó hứ một tiếng: “Mấy đứa hiểu cái quái gì chứ! Nếu không phải là mẹ nói hộ cho mấy đứa, bây giờ chút ít này mấy đứa cũng không có! Cái gì mà máu mủ ruột thịt, cha các con bị ma quỷ mê hoặc, chỉ nhận cô ta một người họ Phó. Coi mấy mẹ con chúng ta là gì chứ? Ngay cả rách giầy cho người ta cũng không xứng!”

Thánh Khi nói: “Mẹ! Mẹ thật là hồ đồ.” Gượng cười với Thánh Hâm: “Chị cả, chị đừng chấp mẹ. Sau khi cha xảy ra chuyện, bà cũng đã đau lòng đến mức hồ đồ rồi.” Thánh Hi nâng bà Phó dậy: “Mẹ, chúng ta về phòng nghỉ ngơi.” Hai chị em vừa dỗ vừa khuyên, đưa bà Phó đi. Thánh Hâm cũng đã quá mệt mỏi với sự

gây chuyện này, bất lực ngồi trên giường nhìn vali hành lý. Thánh Khi lại đi vào, cũng dờ dẩn nhìn hành lý của cô.

Cô gọi một tiếng: “Thánh Khi.”

Thánh Khi ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Chị cả, chị sẽ không thật sự bỏ lại tụi em không quản chứ, đúng không?”

Cô cay cay mũi, Thánh Khi chậm chậm đi lại, ngồi xuống trước giường, dựa đầu vào đầu gối cô, trịnh trọng, dựa dẫm: “Chị cả.....tụi em không còn cha, không thể không còn chị.....”

Dòng nước nóng trên đầu gối chậm chậm chảy xuống chân thấm ướt đầm, mắt cô nóng lên, nước mắt dường như lại muốn chảy xuống. Cô dựa cằm xuống đầu em gái, mùi hương trên tóc bay vào mũi, cô dùng tay ôm em gái, cô phải cho bản thân mình biết, cô không chỉ phải sống cho cha và bản thân mình, cô còn có em trai em gái, cô còn còn máu mủ ruột thịt. Bất kể thế nào, cô phải nghĩ cách, tiếp tục sống cho thật tốt.

Trong đại sảnh sân bay J.F.K New York, Hoàng Mẫn Kiệt thư ký riêng của Dịch Chí Duy đến đón cô. Cô và Hoàng Mẫn Kiệt chào hỏi qua mấy lần, ấn tượng trước đây đều là rất lạnh nhạt. Hôm nay cũng không hề nhiệt tình, chỉ nói: “Ngài Dịch bảo tôi đến đón cô”. Liền gọi lái xe đi cùng giúp cô xách hành lý.

Cô được đưa đến một khách sạn sắp xếp ổn thỏa. Vừa mới tắm xong, gột sạch bụi bặm và mệt mỏi trên đường, điện thoại liền vang lên. Là Dịch Chí Duy gọi đến: “Sao rồi, trên đường thuận lợi chứ?”

“Cũng ổn.”

“Tôi ở nhà hàng dưới lầu đợi cô, giúp cô tẩy trần.”

Cô đập điện thoại, tim đập vừa nhanh vừa gấp, mắt bình tĩnh giống như là diễn viên lần đầu ra mắt lên sân khấu. Quần áo là đạo cụ quan trọng nhất, nhưng cô chọn đi chọn lại, không có một bộ vừa ý. Không phải là kiểu dáng tầm thường, chính là màu sắc quá bình thường. Cuối cùng cô quyết tâm, tùy tiện lấy ra một bộ mặc vào, nhìn đi nhìn lại cô không thể bằng những minh tinh đó.

Lúc đi vào nhà hàng, tim vẫn cứ đập thình thịch. Dịch Chí Duy xưa nay phong độ, đứng dậy giúp cô kéo kéo ghế, rồi mới quay lại chỗ của mình. Dò xét cô một lát, cười nói: “Tôi còn cho rằng sẽ nhìn thấy một con khổng tước giang cánh, hóa ra đã phỏng đoán sai.”

Cô cũng cười một lát, thản nhiên nói: “Dù gì tôi thể nào cũng không thể so với Chúc Giai Giai của anh được, dứt khoát mặt mộc yết kiến thôi.”

Anh cười nhỏ một tiếng, liền đưa tay ra gọi phục vụ chọn món.

Anh tuyệt nhiên không nói đến công việc, cô cũng chỉ thuận theo anh câu được câu không nói một số điểm du lịch ở New York. Ăn một bữa cơm, cô thật sự hơi vất vả. Ở bên cạnh người thông minh như anh, còn phải mưu tính anh, quả thật là một việc vất vả. Còn phải phòng thủ nghiêm ngặt, đề phòng bản thân mình lại bị lừa. Cô chỉ còn lại bản thân mình, một khi cái gốc cuối cùng cũng bị hao mòn, cô sẽ không còn ngày vùng mình lên nữa.

Uống xong cà phê sau bữa trưa, anh liền nói: “Tôi ở phòng bên cạnh cô, chúng ta về phòng nói chuyện thôi, ở đây ồn quá, không thích hợp để nói chuyện.”

Điều nên đến thì không thể tránh khỏi. Cô không nói gì đứng dậy, anh giúp cô lấy túi xách tay đưa cho cô. Hai người liền đi thang máy lên lầu. Phòng anh tuy ở bên cạnh cô, nhưng rộng rãi hơn rất nhiều, từng buồng từng buồng, đầu đầu cũng bày đầy hoa tươi và hoa quả. Anh cười nói: “Vốn định đặt căn phòng bộ ba phòng bình thường, nhưng khách sạn chỉ còn lại Honey moon suite, tôi đành check in.”

Cô hơi lúng túng, cố gắng tìm lời để nói: “Anh đến bàn công việc à? Đã xong việc chưa?”

Anh mỉm cười: “Chẳng có việc gì phải làm cả. Tôi chỉ là ở đây đợi cô—Đài Bắc người nhiều lắm chuyện.”

Thật ra cô cũng đoán được mấy phần, nhưng nghe anh thẳng thắn nói ra, quả thật bất ngờ. Tim cô đập thình thịch, cầm chai nước lạnh trên bàn rót nước, uống vào không hề cảm thấy lạnh, nhưng trái tim đập gấp gáp như vậy, làm sao cũng không tìm được lời để nói. Do đó đi đến bên cửa sổ, nhìn ra cảnh phố: “Ban công này quả thật không tồi, bên chỗ tôi không nhìn thấy con phố đó.”

Anh cũng đi lại, ôm lấy vai cô từ phía sau: “Cảnh đêm càng đẹp hơn đó, tôi mời cô đến ngắm cảnh.”

Cô vùng ra một lát, anh lại lập tức buông tay. Cô quay người nhìn anh: “Tôi cần tiền gấp, chắc anh cũng biết.”

Anh cười một lát, cũng đi ra. “Lần đầu tiên cô đến New York phải không, tôi đưa cô đi thăm quan, tôi chắc sẽ là một hướng dẫn viên đủ tiêu chuẩn, tôi học ở đây 4 năm.”

Cô đành đồng ý, theo anh đi ra ngoài. Anh không đem theo thư ký và lái xe, tự mình lái xe đưa cô đi du lịch. Lần đầu tiên cô thấy anh lái xe, dáng vẻ rất nghiêm túc. Bình thường anh đều rất linh động, giống như là nước, trong chớp mắt đã biến thành một dáng vẻ khác. Do đó không biết vì sao, cô cười cười. Nhưng lại khiến anh nhìn thấy, hỏi: “Cô cười cái gì?”

Cô giật bản mình, chần chờ một lát mới nói: “Tôi đang nghĩ dáng vẻ trong phòng làm việc của anh, có phải là rất nghiêm túc như bây giờ không.”

Anh cười một lát: “Gần như vậy, dù gì các thư ký đều từng oán trách. Trong phòng làm việc tâm trạng của ai có thể tốt hơn chứ? Một đến gần chết còn phải giả vờ hòa nhã cho cấp dưới nhìn, mà đâu phải họ phát lương cho tôi.”

Cô cười cùng anh. Anh liếc cô một cái: “Cô rất sợ tôi?”

Tim cô lại đập mạnh, cô nói nho nhỏ: “Tôi đương nhiên là sợ. Anh là con đường sống duy nhất của tôi.”

Anh lại cười: “Đây quả thật là lời nói thật. Cô biết không thể giả vờ trước mặt tôi, cho nên dứt khoát trung thực—Giống như là biết rõ không bằng Chúc Giai Giai, dứt khoát mặt bộ quần áo bình thường nhất.”

Sự lạnh lẽo trong trái tim cô lại trào lên: Anh ta quả thật là nhìn thấu cô!

Anh nói: “Vậy, bây giờ cô lại đang sợ hãi, đúng không?”

Cô không nói, anh lại nói: “Sợ tôi là tốt. So với yêu tôi còn tốt hơn nhiều.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh mỉm cười: “Tôi quên không nhắc nhở cô——Nhất định không được yêu tôi, tôi không chịu được phiền phức..”

3. Chương 05-06

Chương 5 :Lần đầu tiên nhận được sự đánh giá như vậy.

17 tháng 3

Cô quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe. Anh nói: “Tôi biết trong lòng cô đang không cho là như vậy. Con người tôi sợ nhất là phụ nữ, muốn sống muốn chết nói yêu tôi, người như cô càng đáng sợ—người phụ nữ có dũng khí có quyết tâm, một khi đã quyết định mục tiêu sẽ nỗ lực hết sức, đến chết cũng không hối hận. Nếu cô yêu tôi, tôi thật sự sẽ bị cô quán lấy, cho nên mong cô chú ý, đừng gây phiền phức cho hai chúng ta.”

Cô không thể không quay đầu lại: “Anh yên tâm, điều đó tuyệt đối không thể.”

Mấy ngày sau đó, Phó Thánh Hâm sống trong sự nơm nớp lo sợ, nhưng lại bình an vô sự với Dịch Chí Duy. Nhưng ở bên anh càng lâu, cô càng cảm thấy sợ hãi. Anh quả thật là một người biến hóa thất thường. Cô càng không đoán được ý muốn của anh rốt cuộc là gì? Anh cũng không mời cô qua chỗ anh nhìn cảnh đêm nữa, cũng không bước vào phòng cô một bước. Ban ngày họ luôn cùng nhau du lịch, buổi tối sau khi ăn cơm xong cũng thỉnh thoảng cùng ra ngoài đi dạo, nhưng anh trở thành người lịch lãm có phong độ nhất, nho nhã lịch thiệp giữ khoảng cách với cô.

Qua mấy ngày như thế, cô nghi ngờ có phải anh muốn lạt mềm buộc chặt, cho nên liền đề xuất quay lại Đài Bắc, giống như là kẻ dẫn rấn ra khỏi hang trong binh pháp tôn tử. Anh vui vẻ đồng ý, buổi tối trước khi quay lại, họ vẫn ăn cơm ở khách sạn. Phó Thánh Hâm uống thêm mấy ly rượu đỏ, không tránh khỏi hơi chóng mặt. Dịch Chí Duy đưa cô về phòng, cô đứng ở cửa, hỏi nhỏ: “Không vào ngồi một lát sao?”

Anh cười: “Cô thật sự đã uống say rồi? Tiền tôi vẫn chưa gửi vào tài khoản của cô đâu!”

Câu nói này khiến cô tức điên, cô tức đến mức run hết cả người, anh biết rõ cô vẫn phải cầu xin anh, cho nên sớm đã đợi ở đây, đợi xem trò cười của cô. Anh nhẩn nại, cuối cùng đã khiến anh đợi được! Dù gì bản thân cô đã bị mắc lừa anh, chính vì cô nói câu nói đó trong phòng anh, chỉ vì một câu nói của cô, người đàn ông nhỏ mọn!

Cô nói ra ba chữ từ trong khe răng: “Vô liêm sỉ!”

Anh cười lớn: “Đây là lần đầu tiên tôi nhận được sự đánh giá như thế trong hoàn cảnh như thế này——mấy lần trước người ta mắng tôi như vậy, nhưng đều là vì tôi chưa được sự đồng ý của nữ chủ nhân, tự tiện xông vào phòng của họ!”

Cô tức đến mức đỏ mặt, vội vã muốn mở cửa ra, nhưng không biết tại sao chìa khóa không nghe theo lệnh, tay run rẩy lại làm rơi xuống đất. Cô cúi xuống muốn nhặt lên, anh sớm đã nhặt lên rồi, thành thạo mở cửa, cô đẩy anh ra rồi đi vào phòng, quay người đóng cửa lại, anh sớm đã lách người vào trong. Cô tức điên lên, vội vàng chặn anh lại ở bệ cửa, lời nói không đạt ý: “Anh muốn làm cái gì?”

Anh kinh ngạc nhướn nhướn mày: “Là lúc này cô mời tôi vào mà!”

Ngực cô ưỡn cao lên, anh quả thật đủ bỉ ổi, luôn tạo ra một cái bẫy để cô chui vào trong. Quả nhiên, anh mỉm cười, đưa tay ra xoa mặt cô: “Cô đừng phí sức, cô không phải là đối thủ của tôi.”

Anh luôn có thể nhìn thấu cô đang nghĩ gì, cho nên cô luôn luôn bị anh khống chế.

“Cô lại sợ tôi rồi, đúng không?” Hai tay anh nâng mặt cô, “Nhưng, có ai đã từng nói với cô rằng, lúc cô sợ là đẹp nhất không?”

Cơ thể cô lại bắt đầu run rẩy, có lúc anh cũng biết nói những lời đường mật, ví dụ kiểu như bây giờ. Nhưng lời nói đến miệng của anh, lại giống như là khẩu Phật tâm xà, cô biết, lúc anh ta dễ dàng bạn, đa phần là bạn lại bị mắc lừa anh ta.

Quả nhiên, một giây sau, cô liền biết bản thân mình lại mắc lừa—anh uyển chuyển hôn, hôn đến mức cơ thể cô mềm đi—anh vẫn chưa đồng ý giúp Hoa Vũ! Dùng lời của anh để nói, tiền vẫn chưa vào tài khoản của cô!

Ngày hôm sau trên máy bay, tuy chỗ ngồi là ở bên cạnh Dịch Chí Duy, hành trình bay dài hơn 10 tiếng, cô lại không nói một câu nào với anh. Cô chưa từng hận một người nào đó đến như vậy, cô vốn cho rằng, cả đời này người bản thân mình hận nhất chính là Giản Tử Tuấn. Hôm nay mới biết còn có người đáng hận hơn anh ta! Giản Tử Tuấn ít nhất cũng là quang minh chính đại mưa tính cô, quang minh chính đại bỏ rơi cô, nhưng Dịch Chí Duy! Cô cắn chặt răng, anh thật sự chính là người đàn ông nham hiểm nhất bỉ ổi nhất trên thế giới!

Sáng hôm nay anh lại còn chế giễu cô như không có việc gì xảy ra: “Bây giờ cô có được coi là tiền mất tật mang không?” Cô tức đến mức gần như nắm lấy bình hoa ở đầu giường đập vào đầu anh. Anh lại cười nhắc nhở cô: “Tốt nhất là cô mau chóng dậy thu dọn hành lý đi, nếu không sẽ lỡ chuyến bay.”

Cô hận đến mức trong lòng rối bời, sau khi lên máy bay liền chỉ mong máy bay mau mau hạ cánh, bản thân mình có thể vừa xuống máy bay liền bỏ đi, vĩnh viễn không gặp lại cái tên khốn nạn này nữa.

Cuối cùng đợi đến lúc máy bay hạ cánh, cô vội vã xuống máy bay, lúc lấy hành lý lại không thể không chậm lại, anh lại xuất hiện ở bên cạnh: “Bảo thư ký Hoàng lấy hộ đi.”

Cô không thèm để ý đến anh, chỉ muốn nhanh chóng cách xa anh một chút, quay người liền đi ra ngoài. Anh lại cùng đi ra, cô cảm hận dừng chân lại: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

Anh nhàn hạ nói: “Đừng cho rằng tôi đi theo cô, đây là đường ra sân bay, cô được đi, tôi thì không được đi sao?”

Cô tức điên, quay đầu lại đi ra ngoài. Vừa mới đi đến đường kiểm tra an toàn, bỗng nhiên anh ôm lấy eo cô, cô không ngờ anh lại dám vô lễ như vậy trước mặt tất cả mọi người, đang muốn vùng ra, anh lại đột ngột hôn cô, khiến cô đỡ đỡ, thật sự là đỡ đỡ, không biết anh đang làm gì. Vừa đứng lại khiến anh lợi dụng hết, đợi cô tỉnh ngộ lại, trước mắt đã sớm là một quầng sáng trắng——ít nhất có 20 chiếc máy ảnh đang điên cuồng chụp ảnh họ, ánh đèn chiếu đến mức khiến người ta không thể mở mắt.

Hoàng Mẫn Kiệt đi lên giải vây, các phóng viên đều chịu nghe theo? Lắm mồm lắm miệng liền hỏi: “Anh Dịch, anh và cô Phó đang yêu nhau sao?” “Anh Dịch, anh và cô Phó vừa mới đi nghỉ ở nước ngoài về à?”..

Dịch Chí Duy dường như không vui vẻ, kéo cô dưới sự phối hợp của thư ký thoát khỏi vòng vây, vội vàng lên chiếc xe riêng đang đợi ở bên ngoài. Các phóng viên đuổi theo, còn chụp lia lịa về phía chiếc xe.

Xe lái lên đường, anh mới thả lỏng khuôn mặt đang kéo căng, cười tươi: “Ngày mai trang nhất báo xã hội chắc chắn sẽ là hai chúng ta.”

Cô hiểu ra: “Anh cố ý? Tại sao?” Vừa nói dứt lời bản thân cô cũng đoán được đáp án, lập tức lại vô cùng tức giận. Anh là sợ người ta không biết cô hao binh tổn tướng, cho nên dùng cách này để thông báo cho thiên hạ, cho tất cả mọi người đều biết cô đang bại một cách thê thảm dưới tay anh.

Quả nhiên, anh cười: “Đúng thì sao chứ?” Cô vô cùng căm hận, lại biết rõ trong lời nói cũng không thắng được anh, đành quay đầu đi không thèm để ý đến anh.

Cô không để cho anh đưa mình về nhà, chỉ để lái xe đưa cô đến cửa công ty rồi xuống xe. Anh còn tạm biệt với cô: “Có thời gian thì tìm tôi uống cà phê.”

Cô trừng mắt nhìn anh, nếu có thể, cô nhất định sẽ giết anh.

Chương 6 : Dịch Chí Duy— hồng nhan tân sủng

Cô gọi taxi về nhà. Trong nhà sớm đã ăn xong bữa tối, yên ắng tĩnh mịch. Đúng với ý cô, cô lặng lẽ về phòng mình, đóng cửa lại giống như là tất cả mọi sự gắng gượng kiên cường đều biến mất. Cô bỏ nhào xuống giường, trên giường trải chiếc chiếu hoa sen cô lấy về từ văn phòng làm việc của cha, chiếc chiếu hoa sen lạnh lẽo. Cô áp khuôn mặt nóng bỏng xuống, giống như là áp vào lòng cha.

“Ồ! Cha.....” Cô gọi nhỏ, kêu gào đau khổ.

Cô phải làm thế nào? Cô có thể làm thế nào? !

Ngày hôm sau cô xuống lầu ăn sáng, người trong nhà mới biết cô đã về. Mọi người đang ôn ào, tranh nhau xem báo. Vừa thấy cô, lại yên lặng không một tiếng động. Thánh Khi gọi một tiếng: “Chị cả.” Giấu tờ báo đằng sau lưng, cô đưa tay ra: “Đưa chị!”

“Chị cả!”

“Đưa chị!”

Thánh Khi sợ sệt đưa tờ báo ra cho cô, cô vừa nhìn liền thấy bức ảnh lớn ở trang nhất—chính là cảnh bản thân mình và Dịch Chí Duy đang hôn nhau nồng nhiệt. Đầu cô choáng váng từng đợt, mắt cũng hoa lên, cố gắng đọc dòng chữ lớn màu đỏ trên tờ báo: “Dịch Chí Duy hồng nhan tân sủng.” bên dưới là chữ nhỏ, nhìn rất vất vả: “Tối qua phóng viên tình cờ bắt gặp nụ hôn nồng nhiệt tại sân bay. Dịch Chí Duy không nói một lời đưa mỹ nhân vội vã rời đi, có người nhận ra nhân vật nữ chính trong bức ảnh là Phó Thánh Hâm con gái cả của Phó Lương Đông ông lớn ngành bảo hiểm nổi tiếng đã qua đời. Dịch Chí Duy xưa nay rất kín tiếng trong cuộc sống riêng tư, lần này lại nồng nhiệt hôn bạn gái ở trước mặt tất cả mọi người, đủ thấy người bạn gái này có quan hệ không bình thường. Có người cùng chuyến bay nói với phóng viên, hai người ngồi gần nhau trên máy bay, thường thường có cử chỉ thân mật, rõ ràng đang yêu nhau say đắm.....

Phổ cô sắp tức giận đến vỡ ra. “Chị cả.” Thánh Khi lại sợ sệt gọi cô. Cô biết người trong nhà nghĩ như thế nào, công ty đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô lại chạy đến Mỹ đi nghỉ cùng bạn trai, đặc biệt người bạn trai này lại là Dịch Chí Duy.

Quả nhiên, bà Phó nói: “Thánh Khi! Con đừng có ở đó mà làm phiền đại tiểu thư nhà chúng ta, người ta bây giờ đã bay lên đầu cành làm phượng hoàng rồi! Chỉ sợ cha mấy đứa muốn bò lên từ mộ để bóp chết tên nghịch tử này thôi——có chí khí, câu được Dịch Chí Duy, được thôi! Đây mới gọi là bản lĩnh!”

Phó Thánh Hâm không muốn chấp bà ta, nhần nhịn sự tức giận này, quay người nói: “Tôi đi làm.”

Vừa đến phòng làm việc liền nhận được báo cáo của bà Lý: “Từ tổng của Ly Ngân gọi điện tìm cô.”

Ngân hàng tìm cô còn có việc gì chứ? Ép nợ! Cô khóc không ra nước mắt. Vừa nhận điện cô liền nói: “Từ tổng, tôi thật sự là đang nghĩ cách.”

“Tôi biết.” Thái độ của Từ tổng không ngờ lại tốt khác hẳn với bình thường, “Cháu gái, không cần vội, bác cũng biết sự khó khăn của cháu, cứ từ từ.”

Trong chốc lát cô thật sự cho rằng tai mình có bệnh, lúc lâu không thể nghe được. Lại nghe Từ tổng nói: “Thế này đi, chúng ta hẹn lúc nào đó ăn bữa cơm nói chuyện. Ày, từ lúc cha cháu xảy ra chuyện, trong lòng bác cũng rất rối loạn, không đến quan tâm cháu một chút.”

Cô nhận được sự quan tâm mà kinh ngạc: “Bác Từ bác khách sáo quá, nói những lời như vậy thật sự làm cháu thấy ngại quá. Không bằng tối nay cùng ta vừa ăn vừa nói chuyện?” Từ tổng lập tức đồng ý. Cô dập điện thoại, vẫn giống như là đang nằm mơ. Có phải là ông trời nghe thấy sự khẩn cầu của cô không, cho nên xuất hiện kỳ tích? Hay là linh hồn cha cô trên trời phù hộ, phù hộ cô có được có hội quanh co này trong lúc tuyệt vọng?

Dù sao, cuối cùng đã để cô thấy được kỳ tích. Cô vui vẻ ra ngoài nói với Bà Lý. Bà Lý cũng vui mừng đến mức chỉ nói “A di đà phật”, cô lại hơi bị choáng, ông trời, ông cũng thật công bằng, ông vẫn còn nghe thấy sự cầu khẩn ngày ngày đêm đêm của cô.

Bà Lý vui tươi hơn hở: “Tôi thấy hôm nay là ngày may mắn của Hoa Vũ chúng ta.” Một câu nói nhắc nhở cô, cô nói: “Tôi gọi điện cho mấy ngân hàng khác thử xem sao, có lẽ hôm nay vận may đủ để khiến chúng ta có điều kinh ngạc vui mừng rất lớn.”

Hôm nay cô thật quá may mắn, thái độ của mấy ngân hàng đều có sự thay đổi rất lớn, trong đó ngân hàng Phú Dụ còn giống như Ly Ngân, khách khí nói đến với cô về tình cũ, khéo léo thể hiện muốn ăn cơm nói chuyện với cô, cô liền đồng ý. Gọi 4,5 cuộc điện thoại, quả thật là quả đồi vui mừng, chút bức dọc sáng nay đó đã tan theo mây khói, không còn chút bóng dáng nào nữa.

Buổi tối đi ăn cơm với Ly Ngân, thái độ của Từ tổng thật sự là giống như một người hoàn toàn khác so với trước đây, một lời một chữ cháu gái, khen cô đến mức dường như là một bông hoa, liên miêng khen cô có bản lĩnh, giải quyết cơ nghiệp của cha ngay ngắn đâu ra đấy. Cô than một tiếng: “Bác Từ, tình hình của chúng cháu bác cũng biết, tiền nợ Ly Ngân, cháu đã cố hết sức nghĩ cách rồi——Chỉ e rằng số tiền vay nóng đã đến hạn đó, cháu không thể lập tức hạch toán được.”

Từ tổng cười vui vẻ: “Tình bằng hữu mấy chục năm của chúng ta, cháu gái sao lại còn khách sáo như vậy, đợi tình hình kinh tế của cháu dư dả chút rồi nói cũng chưa muộn.”

Cô vui mừng khôn xiết: “Bác Từ, bác là ân nhân của Hoa Vũ, đại ân đại đức của bác, cháu sẽ khắc ghi trong lòng, cha cháu dưới cửu tuyền cũng sẽ cảm kích ân đức của bác.”

Từ tổng nói: “Xem cháu nói kia, bác Từ cũng thấy ngại.” Ngừng lại một lúc, nói: “Thật ra bác cũng có việc muốn nhờ cháu.”

Cô buột miệng nói: “Chỉ cần Thánh Hâm làm được, cho dù có tan xương nát thịt cháu cũng làm.”

Từ tổng cười đùa: “Đâu có nghiêm trọng như vậy! Chỉ cần một câu nói của cháu, bác tin Chí Duy sẽ chịu nghe theo thôi.”

Cô đầu óc choáng váng: “Chí Duy.”

Từ tổng vội vàng nói: “Đúng thế, chỉ cần Đông Cù chịu để lộ chút khe hở cho chúng ta, Ly Ngân sẽ hưởng thụ không hết!” Ông cười nói: “Dịch Chí Duy tuổi trẻ tài cao, mấy người già chúng ta không theo kịp nữa rồi. Lúc chúng ta tụ tập cùng nhau, mọi người nói đến, đều nói sau này giới tài chính là thiên hạ của Dịch Chí Duy đấy!”

Dịch Chí Duy?.

4. Chương 07-08

Chương 7 : Bạn tôi cô Phó Thánh Hâm

Đầu óc cô rối loạn, không hiểu từ lúc nào đã dính vào cái tên này, cô không phải là đang nói chuyện vay nóng với ông ta sao? Hiểu ra sự việc từng chút từng chút một, cuối cùng cô đã hiểu được. Không phải là ông trời rủ lòng thương, không phải là cô may mắn——là Dịch Chí Duy.

Là cái tin tức đó của cô và Dịch Chí Duy có tác dụng đáng cười! Người người đều cho rằng cô thật sự là tình nhân mới của Dịch Chí Duy, các ngân hàng càng muốn bỏ đỡ Dịch Chí Duy, cho nên muốn có kết giao với cô.

Cô thở khó khăn, Từ tổng vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, cô không nghe vào đầu một chữ nào.

“Thánh Hâm.” Giọng nói thân thuộc lại xa lạ, là ai đang gọi cô? Cô chần chừ quay mặt lại, sắc mặt cô vốn đã trắng như hoa lê, vừa nhìn vào, ngay cả sắc máu đỏ trên môi cũng biến mất.

Dịch Chí Duy!

Anh vẫn cười tràn đầy phong độ như thế, đi lại: “Thật là trùng hợp, em cũng ở đây.” Từ tổng sớm đã cười như Phật Di lặc: “Cậu Dịch, thật là trùng hợp.”

Cô vốn dĩ không có năng lực suy nghĩ, chờ đến ngồi ở đó. Anh dùng hai tay vòng qua cổ cô từ phía sau, thân mật nói: “Đừng tức giận, đâu phải là anh cố ý để cho đám phóng viên đó nhìn thấy.” Vừa nói, vừa cười với Từ tổng: “Cô ấy là như thế, gặp phải chút chuyện liền không thêm để ý đến người khác. Tối qua ở sân bay phóng viên chụp được hai bức ảnh của chúng tôi, cô ấy tức giận, hôm nay ngay cả điện thoại của tôi cũng không nghe.”

Anh thật sự là biết nói dối, nói ra nhưng lời như thế mà không chớp mắt. Cô đẩy anh, anh thuận thế kéo ghế ngồi xuống: “Hai người nói chuyện gì thế?”

Từ tổng thấy tình hình giữa hai người họ, biết rằng đôi tình nhân này đang giận dữ nhau, chẳng trách vừa nói đến Dịch Chí Duy, biểu hiện của Phó Thánh Hâm không bình thường lắm. Cho nên tươi cười nói: “Chúng tôi đang nói đến cậu đấy!”

Anh liếc Thánh Hâm một cái: “Nói tôi cái gì? Thánh Hâm chắc chắn nói tôi không tốt rồi.”

Từ tổng nói: “Đâu có, Thánh Hâm đang khen cậu đấy!”

Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía cô, khiến cô chống đỡ hơi vất vả, đành cúi đầu, Từ tổng vỗ đầu: “Xem trí nhớ của tôi này, hẹn người ta đánh bài, không ngờ lại quên sạch mất. Muộn mất rồi, tôi phải đi đây.” Cười với Dịch Chí Duy: “Cậu và Thánh Hâm cứ nói chuyện nhé, thật là xin lỗi, tôi phải đi trước đây.”

Từ tổng đi rồi, Dịch Chí Duy liền ngồi vào ghế mà Từ tổng ngồi, đối diện với Phó Thánh Hâm, liền cúi đầu xuống nhìn: “Sao thế? Đang khóc à?”

Cô ngẩng mặt lên: “Tôi khóc gì chứ? Tôi cười còn không kịp ấy, họ muốn nịnh bợ anh, cho nên ngay cả tôi cũng được thơm lây, nhờ phúc của anh, tôi thấy lần này tôi thật sự là biến nguy thành an rồi.”

Anh cười: “Cô hiểu là được. Tôi chỉ cần để người ta biết cô là người phụ nữ của tôi, họ liền nể mặt tôi mấy phần, cô và Hoa Vũ của cô sẽ có cơ hội vùng lên.” Cô kinh ngạc nhìn anh, anh mỉm cười: “Cái gì cũng có giá của nó, cô và Hoa Vũ đáng để đưa ra 3 chữ Dịch Chí Duy tôi. Ba chữ này là tấm lệnh bài đó, tiền không thể đổi được, cô định báo đáp tôi thế nào?”

Cô nhìn anh, anh vẫn cười nham hiểm như thế, sự lạnh lẽo trong lòng cô dần dần thấm vào. Cô biết những lời anh nói là nói thật, tên của anh quá đáng tiền, anh thông báo cho thiên hạ cô là của riêng anh, cho nên cô mới được đám ngân hàng ấy đánh giá lại giá trị lợi dụng. Anh sớm đã có âm mưu, anh sớm đã tính toán xong, anh không cần lấy ra tiền bạc thật, cô và Hoa Vũ liền có thể thoát khỏi địa ngục. Cô rùng mình, thật là một người keo kiệt!

Người kinh doanh thông minh tính toán như anh ta, anh ta nhất định sẽ thu lại từ trên người cô lợi ích nhiều hơn gấp 10 lần so với vốn bỏ ra thì mới can tâm, anh ra sẽ muốn cô làm cái gì?

Buổi tối cô ngủ không ngon, sáng sớm tỉnh dậy có quầng thâm ở mắt. Nhìn vào gương dùng phần mắt che đi, tô lên màu hồng cũng không được, màu tím cũng không được, cứ giống như là vừa khóc. Bực mình vứt chiếc chổi đi, đập vào gương “choang” một tiếng, lại rơi xuống đất. Dịch Chí Duy lười nhác lật mình: “Sao thế?”

Cô không nói, cúi người xuống tìm chiếc chổi đánh mắt, không biết là đã rơi đi đâu. Bộ quần áo ngủ này lại là kiểu dáng bó sát, eo thắt đến mức vừa nhất, cô cúi ở đó, chỉ cảm thấy quần áo bó đến mức không thở nổi.

“Tìm cái gì thế?” Anh hỏi, “Mới sáng sớm, tôi cho rằng tôi đã được coi là người dậy sớm rồi, cô lại còn dậy sớm hơn tôi.”

Đôi dép trong nhà mềm mại giẫm lên vật cứng nho nhỏ, be bé, cô nhích chân ra, nhặt lên một chiếc chổi nhỏ từ trong lớp lông dài của thảm trải sàn.

Anh đứng dậy, nhìn cô tiếp tục trang điểm, anh nói: “Sao thế? Không ngủ được?”

Cô nhàn nhạt đáp: “Tôi lạ giường.”

Anh cười: “Nếu cô đề nghị đến nhà cô, tôi không phản đối đâu.”

Cô biết rõ không thắng nổi anh về miệng lưỡi, buồn bực nói: “Tôi phải đi rồi.”

“Còn sớm như vậy,” Anh nhìn nhìn đồng hồ, “Đi ăn sáng đánh bóng cùng tôi nhé.”

Cô chưa từng có hứng thú với bất cứ môn thể thao nào, nhưng anh lại rất có hứng thú bỏ công sức cả buổi sáng dạy cô cách cầm gậy. Cô biết dụng ý của anh, cả sân gôn, ít nhất có 5 người trong giới thương nhân nhìn đến mức tròn cả mắt. Đặc biệt là Hà Vĩnh Cơ chủ tịch của ngân hàng Đại Lợi, cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được đi đến hỏi: “Vị này là...”

Dịch Chí Duy nói ngắn gọn: “Bạn tôi cô Phó Thánh Hâm.”

“Ồ! Hóa ra là thiên kim của ông Phó Lương Đông. Nghe nói Hoa Vũ bây giờ do cô Phó quản lý. Thật là tuổi trẻ tài cao. Cô Phó xinh đẹp như vậy, lại giỏi giang như thế, Chí Duy, cậu thật là có con mắt tinh tường đấy.”

Không đợi cô lên tiếng, Dịch Chí Duy liền nói: “Tôi và cô Phó chỉ là bạn bè bình thường.” nói chuyện nịnh hót một loạt, rồi lại hỏi, “Khi nào hai người mời tôi uống rượu hỷ thế?”

Chương 8 : Phàm phu tục tử không thể theo kịp

Hà Vĩnh Cơ chỉ anh cười: “Đã là bạn bè lâu năm rồi, còn lừa tôi sao? Xưa nay cậu đem theo bạn gái đều bỏ lại người ta, để người ta ở một bên làm người xem, hôm nay tự mình làm huấn luyện viên, vị Phó tiểu thư này cũng đủ ngoại lệ rồi, còn nói chỉ là bạn bè bình thường?” Vừa thấy Dịch Chí Duy căng mặt ra, bỗng nhiên hiểu ra, bản thân mình nói như vậy, không phải là bối mót nợ cũ với Dịch Chí Duy sao? Chẳng

trách anh ta không vui, vị Phó tiểu thư này nghe thấy, khó tránh khỏi ghen tuông giận dữ, bản thân mình thật là hồ đồ. Nghĩ lại một lát, Dịch Chí Duy căng thẳng đến mức này, có thể thấy vị trí của Phó Thánh Hâm trong lòng anh ta không bình thường, lập tức cười nói: “Cô Phó, đừng nghĩ nhiều, tôi đùa Dịch Chí Duy đó, con người cậu ấy xưa nay rất chung tình, chắc cô cũng biết.”

Đợi anh ta rời đi, Dịch Chí Duy liền cười nói với Thánh Hâm: “Bây giờ nếu cô tìm anh ta vay tiền, tôi đánh cược anh ta nhất định chịu cho cô vay.” Cô biết tuy anh nói đùa, nhưng là sự thật, trong lòng càng khó chịu hơn, quay mặt đi dùng gậy đánh gõ chọc chọc mặt cổ. Anh biết cô không thích nói chuyện với anh, nhưng lại cứ thích trêu cô: “Sao thế, cảm rồi à?”

Anh ta là đại ân nhân của cô và Hoa Vũ, cô không thể đắc tội: “Không sao.”

“Vậy sao lại giống như là tức giận thế?” Anh đưa ngón trỏ ra nâng mặt cô lên: “Bài học đầu tiên cô phải học chính là mỉm cười. Bất cứ trong tình huống nào, trước mặt bất cứ ai, cô đều phải cười, cười thật tươi, cho dù cô hận đối phương đến chết, cô cũng phải cười và nói chuyện với anh ta. Đợi đến lúc anh ta cho rằng cô vô hại, rồi đâm cho anh ta một nhát cũng chưa muộn.”

Cô hít một hơi thật sâu, cười xinh đẹp với anh. Anh nói đúng, trên thế giới này, những thứ cô phải học quá nhiều, cô sẽ học thật tốt, học thật chăm chỉ. Anh véo má cô nhẹ nhàng trong khi cô đang cười tươi như hoa mùa xuân đang nở: “Khổng Tử đã dạy rồi, trẻ con có thể dạy được, tôi sẽ dạy bảo cô thật tốt.”

Cửa ải khó khăn trước mắt coi như là tạm thời qua được, nhưng cô không hề thấy nhẹ nhõm hơn bao nhiêu. Ở bên cạnh Dịch Chí Duy là một việc quá vất vả, suy nghĩ của anh khó có thể đoán được, thay đổi quá nhanh, chuyển biến cũng quá nhanh, cô chỉ có thể nỗ lực đuổi theo. Nói thật, Dịch Chí Duy đối với cô coi như là tốt, ngoài việc có lúc mắng cô ngốc, nói cô “khúc gỗ mục không thể đẽo gọt được”, đa phần anh cũng coi là dễ sống, đặt biệt anh là kiểu người lịch thiệp, lịch sự chu đáo, trời có sụp xuống cũng sẽ không làm mất phong độ của anh. Anh dạy cô rất nhiều điều, từ làm người cho đến kinh doanh. Có lúc anh nói với cô “ở bên cạnh học tập chút”, có lúc cô tự mình nhìn rồi hiểu ra. Cô thích nhìn anh nói chuyện điện thoại với trợ lý, kiểu sát phạt quyết đoán đó, người ngoài khó có thể được nhìn thấy. Khẩu khí của anh là loại bình thường nhất, giống như bình thường lúc nói với cô “Tối nay đi ăn cơm với tôi.” Lúc nói với trợ lý, nói ra lại là nội dung vô cùng chấn động: “Bổ sung thêm vốn đầu tư, ngày mai tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cái chi phiếu này ở phòng giao dịch nữa.”

Thỉnh thoảng anh cũng nói chuyện với cô về việc trong giới kinh doanh, khi nói đến những ông lớn trong ngành tài chính luôn là khẩu khí rất châm biếm, khi anh châm biếm người khác rất độc miệng cay nghiệt, có lúc cô cũng là đối tượng châm biếm kiểu đó, bởi vì cô ngốc. Thật ra từ nhỏ rất nhiều người khen cô thông minh, chỉ là ở bên cạnh người thông minh tuyệt đỉnh như anh, cô rõ ràng là ngu ngốc. Anh chính là không chịu được người bên cạnh rất lâu không hiểu được ý của anh, mới bắt đầu còn trách móc, sau này chắc cảm thấy thật sự là không có thuốc chữa, cho nên hạ thấp yêu cầu, không nói cô nhiều nữa.

Ở bên cạnh anh lâu dần, ít nhiều cũng biết được chút tính khí của anh, đây cũng chỉ là về thói quen cuộc sống, kiểu như là thích ăn gì, không thích ăn gì. Anh xưa nay dậy sớm, nhưng nếu ngủ không ngon khi tỉnh dậy liền bực dọc, căng mặt giận dữ, ngay cả khả năng đánh gôn cũng sẽ thất thường. Cho nên khi anh không ngủ được, nhất định dùng đi gậy chày với anh. Đây ít nhiều cũng thêm chút tính người cho anh——nhưng cô vẫn sợ anh, theo anh càng lâu sự sợ hãi đó càng lớn, anh mất rất nhiều tâm sức để dỗ bặt cô, mà cô không nghĩ ra được lợi ích anh muốn là gì.

Họ chung quy là có thù truyền kiếp, mối thù giết cha không đội trời chung. Cô hận Giản Tử Tuấn đến mức nào, anh chắc sẽ hận cô đến mức ấy, không phải sao? Có lẽ anh muốn bồi dưỡng cô thành tài, sau đó lại đến ra tay đối phó với cô, bởi vì quy tắc của anh là không ra tay với phụ nữ trẻ em vô dụng; hoặc có lẽ anh quá nhân rồi, do đó muốn coi cô là con vật cưng để dạy bảo, con người anh quá thông minh quá không có kẻ hở, phẩm phụ tục tử không thể theo kịp, cho nên cô đơn.

Cô vẫn thật sự không nghĩ ra bản thân mình thu hút anh ở điểm nào, khiến anh ta chịu giúp đỡ Hoa Vũ. Sau sự việc cô liền chuyển 30% cổ phần vào tên anh, anh lại còn nói một tiếng cảm ơn, không biết là phong độ lịch thiệp sai khiến, hay là thành tâm thành ý. Cô lại thở phào nhẹ nhõm, cô còn sợ anh không nhận ấy chứ. Có anh là đại cổ đông của Hoa Vũ, không nghi ngờ gì chính là được hóng mát dưới bóng cây.

Cô dần dần quen với cách thức làm việc. Tuy cô không được đào tạo chính quy, lại không quen lắm đối với

ngành này, nhưng có anh ở đằng sau hướng dẫn, thầy giỏi có trò giỏi. Tuy cô luôn bị anh làm khó, nhưng anh tự tay dạy bảo, ít nhiều cũng học được chút ít. Mọi người đều biết cô là bạn gái thân thiết của Dịch Chí Duy, đều chịu nể mặt cô, cô ứng phó cũng không vất vả.

Cô dần dần đưa Hoa Vũ vào quỹ đạo bình thường, nghiêm khắc cải cách thể chế công ty, sa thải từng loạt từng loạt nhân viên cơ cấu thừa. Thanh toán nợ cũ, gán nợ bất động sản, để lấy tiền đầu tư quay vòng. Dịch Chí Duy ở một bên xem, không nói gì, nhưng cô biết anh tán thành.

Cứ như vậy, cô bắt giắc liền trở nên bận rộn, Dịch Chí Duy cũng bận——gần đây anh có hứng thú với một vị nữ luật sư xinh đẹp, theo đuổi liên tục. Cơ hội gặp mặt của hai người ít đi, cô liền dứt khoát chuyển về nhà ở.

Trong nhà cho dù có không tốt hơn vạn phần, rốt cuộc vẫn là nhà của cô.

Vừa về đến nhà mẹ kể lại cãi nhau. Bởi vì trong số nhân viên cô sa thải, có em trai của bà. Bà Phó sớm đã không hài lòng với cô, chỉ khổ là không gặp được cô, nghe nói cô về nhà, liền tức giận xông vào phòng khách: “Đại tiểu thư đã về rồi? Thật là khách quý, tôi còn cho rằng cả đời này cô cũng không gặp người nhà họ Phó chúng tôi nữa.”

Nếu là trước đây, cô sẽ cúi đầu nhẫn nhịn, nhưng hôm nay cô vừa mới kiểm kê xong sổ sách của công ty, vô cùng mệt mỏi, về đến nhà nghe thấy những lời nói đó của bà ta, tức giận lại buồn cười: “Đây là nhà tôi, tôi về nhà là chuyện đương nhiên.”

“Ồ! Vẫn còn biết đây là nhà cô sao, vẫn còn biết trong căn nhà này đều là người nhà cô, tôi còn cho rằng cô đi theo tên họ Dịch đó, sớm đã quên mất mình họ gì rồi, sớm đã quên mất đây vẫn là nhà của cô rồi đó!”

Cô cười nhàn nhạt: “Bà Phó, tôi tôn trọng bà là bề trên, mong bà cũng tôn trọng bản thân mình.”

Bà Phó thấy cô không lặng lẽ như trước, càng tức giận đến mức không khống chế được: “Tôi là bề trên? Cô vẫn còn biết tôn trọng người bề trên này sao? Cô có tên họ Dịch nâng đỡ, có lúc nào cô coi tôi ra gì chứ? Bây giờ cô uy phong, là chủ tịch của Hoa Vũ, nói một không hai, muốn sa thải nhân viên liền sa thải, đâu có lo đến sự sống chết của người khác. Người ta phải nuôi cả nhà, chỉ hy vọng vào đồng lương đó để sống, cô quá không có lương tâm! Cha cô sao lại mù mắt rồi, để công ty lại cho cô!”

5. Chương 09-10

Chương 9 : Hận nhất là phụ nữ nói lời ngọt ngào để lừa người khác.

Sỉ nhục đến người cha đã mất, Phó Thánh Hâm liền không nhẫn nhịn được nữa: “Bà Phó, mong bà nói chuyện hãy suy xét đến hậu quả. Tôi sa thải nhân viên là công việc yêu cầu, người có ích tôi sẽ không sa thải. Những người bị sa thải lần này tôi cũng trả phí tổn thôi việc theo pháp luật. Nếu bà không hài lòng, có thể kiện tôi lên tòa án lao động. Bà lấy thân phận gì mà gân hần với tôi ở đây?”

Bà Phó bị cô làm cho ghen không nói ra lời, dứt khoát liền làm ầm lên: “Tôi có là cái gì chứ, ngay cả bụi dưới chân cô cũng không bằng! Bây giờ công ty do cô làm chủ, mấy mẹ con tôi đều ăn cơm dưới tay cô, chỉ có tôi không biết cân nhắc, còn muốn cô nể mặt, cô không đuổi cái bà già này ra ngoài, đã là độ lượng rồi!” Vừa nói, vừa khóc: “Ông ơi! Ông bỏ mẹ con tôi ra đi, bây giờ chúng tôi ngay cả chỗ để dừng chân cũng không có...”

Phó Thánh Hâm phì cười, hơi la lên: “Bà im đi!”

Lần này đã triệt để làm bà Phó tức tối: “Cô bảo tôi im đi? Cô là cái thá gì chứ! Dù gì tôi vẫn là vợ của cha cô, cô dựa vào cái gì mà bảo tôi im miệng, tôi khóc cha cô cô lại bảo tôi im miệng? Tôi biết ý của cô, dù gì cô sẽ gả vào nhà tốt, chết đói mấy mẹ con tôi là tốt nhất!”

Phó Thánh Hâm vô cùng tức giận, ngược lại liền cười —— Đây cũng là do Dịch Chí Duy ép mà ra, càng tức giận anh càng ép cô cười. Cô cười cười, liền nói: “Bà Phó, cũng coi như bà vẫn biết quan hệ lợi hại. Tuy bà là vợ của cha tôi, nhưng cha tôi đã qua đời, trên di chúc rất rõ ràng, để lại cho tôi khoản lớn bất động sản và tiền mặt. Về tình người về pháp luật tôi đều không có nghĩa vụ nuôi bà, công ty và căn nhà này đều dưới tên tôi, tôi cho bà ở đây, chỉ là nể mặt người cha đã mất. Bà đừng cho rằng tôi có nghĩa vụ coi bà là ai, kệ cho bà đến can thiệp sách lược của tôi về việc công ty.”

Nói một loạt khiến bà Phó nghe đến đờ ẫn, Phó Thánh Hâm chậm chậm nói: “Nếu bà an thân an phận, tôi cũng sẽ nể mặt bà, không đuổi bà ra khỏi cửa. Nếu bà tiếp tục gây chuyện bám lấy tôi như thế này nữa, đừng trách tôi ngay cả chỗ dung thân cũng không cho bà!”

Không đợi bà Phó nói thêm gì nữa, quay người liền về phòng mình.

Đóng cửa lại, bây giờ mới bắt đầu phiền muộn. Đờ ẫn ngồi ở đó rất lâu, cũng lười không động đậy. Cuối cùng vẫn không nhẫn nại được, gọi điện cho Dịch Chí Duy. Chuông reo rất lâu cũng không có người nghe máy, cô cho rằng anh để quên điện thoại trên xe, đang định tắt đi, lại được nhắc máy.

“Là em.”

Anh cười: “Nói là về nhà cơ mà, sao lại gọi điện cho anh? Không phải là nhớ anh chứ.” Cô phì cười: “Ai nhớ anh chứ! Ở bên cạnh anh toàn mắng em ngốc, nói em đến mức tồi tệ.”

“Vậy em vẫn còn gọi điện cho anh làm cái gì?”

“Em sợ anh quên em.”

Anh ồ một tiếng: “Không phải là em nói ở bên cạnh anh luôn nơm nớp lo sợ sao? Anh quên em vừa tốt còn gì?”

“Vậy công ty em làm thế nào?”

“Những người phụ nữ quá thẳng thắn sẽ dọa chạy hết đàn ông đó.”

“Anh từng nói hận nhất là phụ nữ nói lời ngọt ngào lừa anh.”

Anh cười lớn: “Thật là kỳ lạ, mỗi lần đối mặt em đều không thích nói chuyện với anh, hỏi em 10 câu em chỉ trả lời một, hề nói điện thoại, em lại ả nói sắc bén thế.” Anh cười, tuy không nhìn thấy, nhưng cô biết. Anh nói: “Bây giờ em yên tâm rồi chứ, mấy ngày nay anh sẽ không quên em đâu.” Dừng lại một lúc, hỏi: “Thật sự không có chuyện gì, đặc biệt gọi điện thoại đến sao?”

Cô không giấu nổi anh, anh vĩnh viễn luôn hiểu rõ mọi chuyện. Cô cười đau khổ: “Cãi nhau với người khác, trong lòng rất buồn.”

“Với người nhà?” Anh nói, “Anh có thần được linh đơn, em đi dạo phố 4 tiếng đồng hồ, mua một đồng quần áo, đảm bảo sẽ vui vẻ.”

Cô hỏi: “Có chiêu nào mới mẻ hơn chút không?”

“Sao lại không có? Cuối cùng dùng thẻ tín dụng của anh ký hóa đơn. Hề nghĩ đến là tiền của anh, em nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Cô phì cười, anh nói chuyện luôn độc địa như vậy, ngay cả nói đến bản thân mình cũng khắc nghiệt vậy, ở chỗ cô có một tấm thẻ tín dụng của anh, anh nói đó là đạo cụ. Mấy ngày trước luôn muốn để người khác biết cô cầm thẻ tín dụng của anh mua quần áo kiểu mới nhất và đồ trang sức, như vậy người khác mới không nghi ngờ. Hôm nay bị anh nói vậy, quả thật là muốn thử xem sao.

Do đó cô thật sự lên phố mua quần áo, ở bên cạnh Dịch Chí Duy quần áo không bao giờ chê nhiều, những hoàn cảnh anh phải tham gia quả thật quá nhiều, bạn gái anh tốt nhất là đêm đêm quần áo mới, mỗi ngày một tạo hình mới. Mà Dịch đại thiếu gia tung hoành ngang dọc, khả năng quan sát đương nhiên là cận kề, nếu trong một tuần cô mặc trùng quần áo, anh liền nói bóng nói gió, nhắc nhở cô nên đi mua quần áo mới.

Cô lái xe đến hàng quần áo nữ “Tân Phân” nổi tiếng. Đây là lần đầu tiên cô vinh dự được đón tiếp ở cửa hàng này, trước đây quần áo cô đều mua cố định ở hàng quen cũ, nhưng Dịch Chí Duy đã từng phê bình quần áo cô quá đơn điệu

“Tân Phân” quả nhiên danh bất hư truyền, cô vừa đi vào cửa, nữ nhân viên cửa hàng xinh đẹp liền tươi cười chào hỏi: “Cô Phó, chúng tôi vừa nhập hàng mới đó!” Cô kinh ngạc: “Sao cô biết tôi họ Phó?”

Nữ nhân viên tươi cười: “Cô Phó ai không biết chứ? Những người phụ nữ mạnh mẽ vừa xinh đẹp vừa trẻ trung như cô ở trên báo không nhiều.”

Cửa hàng như kiểu của họ, chuyên kinh doanh với người nổi tiếng, cho nên quan tâm nhất là các tin đồn của xã hội thượng lưu. Cô vừa nghĩ liền hiểu ra, cũng không kỳ lạ gì. Thử mấy bộ quần áo vừa người, cô cũng không hỏi giá tiền, liền đưa thẻ tín dụng cho họ đi quẹt. Nữ nhân viên đó liền cười: “Ngài Dịch là khách hàng quen của chúng tôi, vậy chúng tôi giảm 20% cho cô.”

Đội họ quẹt thẻ, lại một vị khách nữa đi vào cửa, vừa đi vào chỉ cảm thấy hào quang tỏa ra khắp nơi, xinh đẹp mê người, hóa ra là Chúc Giai Giai. Cô ta rõ ràng là khách hàng quen ở đâu, nhân viên bán hàng quen thuộc chào hỏi: “Cô Chúc, hôm nay đổi kiểu tóc mới, vậy nhất định phải chọn mấy bộ quần áo đẹp rồi.”

Chương 10 : Người phụ nữ đầu tiên được phép chuyển vào chung cư của anh.

“Các cô nói có hàng mới, tôi liền đến xem xem.” Vừa nói, vừa đi vào trong, thấy Phó Thánh Hâm, lại hơi sững sờ, lập tức tươi cười hơn hớn: “Cô Phó, thật là trùng hợp.”

Quả thật trùng hợp, cô cười cười nhàn nhạt: “Hân hạnh.” Chúc Giai Giai lại tự nhiên thoải mái: “Mua quần áo à? Chí Duy không đưa cô đi sao?” Tất cả mọi người sao đều ghép tên cô với Dịch Chí Duy lại với nhau để nói chứ? Nhưng cũng không trách được bọn họ, dù gì cho đến bây giờ cô là bạn gái duy nhất được Dịch Chí Duy thừa nhận trước giới truyền thông. Ai ai đều cho rằng cô có thủ đoạn, lại giữ chặt được chủ tịch Đông Cù tiếng tăm lừng lẫy.

Đối với mỹ nhân như Chúc Giai Giai, ai cũng sẽ cho rằng vì sự xinh đẹp của cô ta mà bị mờ mắt, còn Dịch Chí Duy? Cô không kìm được mỉm cười: “Cô Chúc cũng không phải là đến một mình sao?”

Chúc Giai Giai hỏi: “Cô Phó có rảnh không? Chúng ta cùng nhau đi uống tách cà phê nhé.”

Cô chần chừ một lát, không biết có nên đồng ý không. Dịch Chí Duy có lúc rất kỳ quặc, đặt biệt không thích cô đi lại quá gần với người bên cạnh anh, nhớ có một lần anh đang tắm, do đó cô giúp anh nhận một cuộc điện thoại, kết quả là em trai anh gọi đến. Chỉ vì điều đó anh còn nổi giận một trận, anh rất ít khi tức giận, cho nên cô nhớ rất rõ, không dám tùy tiện qua lại với người bên cạnh anh nữa.

Chúc Giai Giai thấy cô rất lâu không trả lời, vội vàng nói: “Không tiện thì thôi.”

Như thế cô quả thật không thể nói tiếp được, nếu không thật sự sẽ khiến người khác cho rằng cô kiêu ngạo, không thích qua lại với người khác. Cười cười nói: “Có gì mà không tiện chứ, tôi rất vui về đó.”

Hài người cùng nhau ra khỏi “Tân Phân”. Chúc Giai Giai nói: “Gần đây có một cửa hàng cà phê, không gian cũng không tồi.” Liền dẫn cô đi. Không khí quả nhiên không tồi, Chúc Giai Giai nói: “Tôi vẫn luôn muốn nhìn gần cô một chút.”

Phó Thánh Hâm mỉm cười: “Có gì mà nhìn chứ, cô Chúc mới đáng để nhìn gần.”

Chúc Giai Giai không kìm được cười: “Cô Phó thật sự khéo ăn khéo nói.” Đôi mắt to tuyệt mỹ của cô như nước thu trong vắt, nhìn Thánh Hâm: “Có lẽ cô không biết, tôi là người ở bên cạnh Chí Duy lâu nhất, lúc cô xuất hiện, tôi cứ nghĩ cô có mê lực gì đặc biệt, khiến Chí Duy vì cô mà phá lệ nhiều như vậy.”

“Ồ?”

“Con người anh ấy rất kín đáo trước mặt giới truyền thông, xưa nay không thích bản thân mình hay là bạn bè xuất hiện trên trang nhất của báo. Hơn nữa dựa vào địa vị bây giờ và quan hệ tốt đẹp của anh với giới

truyền thông, cho dù có điểm sơ hở nào lọt vào tay họ, bộ phận quan hệ xã hội của Đông Cù cũng nhất định có cách để giới truyền thông không công khai. Cái gọi là “nụ hôn sân bay” đó nhất định là anh ấy cố ý để lộ ra, bày mưu kế cho giới truyền thông có thể đăng lên.”

“Ồ.”

“Cô là người phụ nữ đầu tiên được phép chuyển vào chung cư của anh ấy. Anh ấy chưa từng giữ người khác ở lại qua đêm bao giờ.”

“Ồ.” Cô không kìm được lắc lắc đầu, “Còn gì nữa?”

“Còn nữa, anh ấy xưa nay luôn tách biệt rất rõ việc công và việc tư. Bạn gái anh ấy vĩnh viễn không được mơ tưởng nhận được bất cứ sự giúp đỡ nào của Đông Cù. Mà theo tôi được biết, anh ấy giúp cô đảm bảo không chỉ một khoản vay.”

“Anh ấy là cổ đông lớn thứ 2 của công ty tôi.”

“Ngoại lệ chính là ở đó, anh ấy chưa bao giờ có quan hệ với người hợp tác hoặc là cấp dưới, bởi vì anh ấy nói như vậy có thể ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.”

“Ồ.”

“Cô hình như rất không đồng tình?” Chúc Giai Giai lắc đầu, “Anh ấy làm bất cứ việc gì, nhất định đều có mục đích. Bởi vì thời gian của anh ấy rất quý báu, không cần thiết lãng phí thời gian vào việc vô dụng. Cô Phó, cô khiến anh ấy tổn không ít thời gian.”

Phó Thánh Hâm đổi một tư thế ngồi khác: “Ý của cô Chúc là...”

“Anh ấy yêu cô.” Chúc Giai Giai thành thật, “Tôi không biết vì sao, nhưng anh ấy thực sự yêu cô.”

Tuy Phó Thánh Hâm là người được tôi luyện ra như vậy, cũng suýt nữa bị sặc cả phê, cô cũng từng nghĩ mục đích của Dịch Chí Duy, chỉ là nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến cái kết luận này. Khó khăn lắm mới thở lại dễ dàng được, liền cười: “Cô Chúc thật là biết nói đùa.”

“Không phải là tôi nói đùa.” Chúc Giai Giai nói, “Tôi theo anh ấy 3,4 năm, chưa từng thấy anh ấy có dáng vẻ như bây giờ.”

“Có lẽ anh ấy là muốn thay đổi một chút cách thức sống.”

“Anh ấy là người cố chấp hơn nữa tương đối có chủ kiến.”

Kiểu nói chuyện nhạt này khiến Phó Thánh Hâm vất vả, cô không có gì để nói, đành rẽ ra vấn đề khác: “Gần đây tôi và anh ấy rất ít khi gặp mặt, gần đây anh ấy có quan hệ rất gần với một vị luật sư.”

“Cô chưa từng nghiên cứu biểu hiện của anh ấy trong nhiều cuộc thu mua sao? Anh ấy thường bắn bừa một phát, dùng thứ khác để phân tán sự chú ý của đối phương.”

“Cô Chúc.” Phó Thánh Hâm nhẫn nại dục vọng muốn than thở, “Tôi không biết là cô đang nói điều gì, tôi thấy cuộc nói chuyện của chúng ta không có ý nghĩa để tiếp tục nữa. Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

Lái xe về nhà, lại là cả đêm không ngủ được. Ngày hôm sau sáng sớm liền thay quần áo đi đánh bóng. Cô đợi được Dịch Chí Duy ở sân gôn, anh kinh ngạc nhướn nhướn mày: “Chào buổi sáng!”

“Chào.”

Anh liền không kiềm được cười: “Sớm như vậy chạy đến sân gôn làm gì, không phải là muốn gặp anh chứ?”

Cô biết thời biết thế hỏi lại: “Anh nói xem?”

Anh cười không nói, cô ho một tiếng, hỏi: “Sao chỉ có một mình, không đưa theo nữ luật sư đến ăn sáng à?”

Anh nhìn cô một cái: “Bình thường em đâu có quan tâm anh như thế?”

Cô đưa mắt nhìn sân gôn: “Hôm nay nhiều người đánh bóng.” Bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người quá đỗi quen thuộc, sắc mặt không kiềm được thay đổi, cúi đầu xuống.

Đây chỉ là việc trong chốc lát, anh lại nhìn thấy, nhìn theo hướng lúc này cô nhìn, lập tức tươi cười rạng rỡ: “Ồ, Phó tiểu thư, vận may của cô hôm nay thật sự không tồi. Nào, chúng ta đi chào hỏi anh Giản.”

Sắc mặt cô tái nhợt, anh nói cái gì? Cô chỉ muốn quay đầu bỏ đi! Anh đứng ở đó, nắm lấy tay cô: “Đi qua đó với anh.”

“Không!”

Anh nheo mắt lại: “Thánh Hâm?”

Cô biết anh đang tức giận, nhưng cô thà bị anh mắng cũng không muốn đi gặp mặt Giản Tử Tuấn. Thấy cô không hề động dậy, anh lại cười cúi vai xuống, trong mắt người khác, đây chắc là lời nói bên tai ngọt ngào của đôi tình nhân. Anh mỉm cười nói từng chữ từng chữ bên tai cô: “Tốt nhất em nên đứng dậy đi qua đó gặp anh ta với anh, nếu không thì em biết sẽ có hậu quả gì đấy. Bây giờ Hoa Vũ của em còn có 70% khoản vay chưa trả, có phải không?”

Anh thật là dễ tiện, lại dùng công ty để uy hiếp cô! Cô cắn môi, phần nộ mà tủi thân nhìn anh.

“Anh cho em 5 giây suy nghĩ, anh đếm đến 5, em không đứng dậy, anh quyết không ép nữa, đảm bảo em quay đầu liền bỏ đi. 1,2

Anh vẫn còn chưa đếm đến “3” cô liền đứng dậy, anh thưởng cho cô một nụ hôn nhẹ lên má: “Đúng rồi, anh đã từng dạy em, cười ngọt ngào chút, cho dù muốn tự tay giết chết anh ta, cũng là việc của sau này.”

Đúng, không có gì to tát cả, chỉ là phải gặp Giản Tử Tuấn thôi. Cô quyết tâm, bỗng nhiên có dũng khí, cô ngẩng đầu, coi như là trước đây không quen anh ta là được. Một ông lớn trong ngành tài chính, trước đây cùng đi với Dịch Chí Duy đã gặp nhiều rồi, không có gì lạ cả..

6. Chương 11-12

Chương 11 : Anh vẫn là chiếc phao cứu sinh của em.

Dịch Chí Duy khoác tay cô đi về phía Giản Tử Tuấn, Giản Tử Tuấn từ rất xa đã mỉm cười: “Chào buổi sáng, anh Dịch.”

“Chào, anh Giản.”

Hai người đều rất khách sáo. Tuy đối đầu gay gắt tranh giành quyết liệt, nhưng vẫn cứ vô cùng niềm nở. Dịch Chí Duy nói: “Ít khi thấy anh đến chơi, hôm nay sao lại có hứng đến đánh vài ván thế.”

“Gần đây phổi có chút vấn đề, bác sỹ dặn dò tôi phải hít thở nhiều không khí trong lành, cho nên liền đến.”

Hai người nhìn nhau cười, Dịch Chí Duy nói: “Lời của mấy bác sỹ đó, một câu cũng không được nghe. Không phải là bảo anh kiêng thuốc rượu, thì bảo anh ít thức đêm, toàn đưa ra mấy kiến nghị không thể.”

Giản Tử Tuấn nhần nhện đến lúc đó, cuối cùng vẫn không kiềm được, nhìn về phía Phó Thánh Hâm, cô cười xinh đẹp, yếu điệu dịu dàng dựa vào bên cạnh Dịch Chí Duy. Dịch Chí Duy liền nói: “Nghe nói hai người có quan hệ đã nhiều đời, vậy không cần tôi giới thiệu nữa.”

Phó Thánh Hâm đưa tay ra: “Anh Giản, rất vui được gặp anh.” Ngay cả bản thân cô cũng ngạc nhiên, không ngờ có thể nói ra câu đó một cách bình tĩnh như vậy ung dung như vậy.

Còn Giản Tử Tuấn cũng thông dong như thế, nói: “Cô Phó, tôi cũng rất vui.”

Quay người đi về phòng ăn, Phó Thánh Hâm mới thở dài một tiếng.

“Đừng thở dài, hôm nay có thể cho em 95 điểm, biểu hiện tương đối tốt.” Dường như khẩu vị của anh rất tốt, ăn sáng cũng ăn rất ngon miệng, “Mấy ngày không gặp, em không thụt lùi, ngược lại có tiến bộ.”

Cô cười một lát: “Là anh dạy tốt, nên cảm ơn anh.”

“Thật sao?” Dừng dao nĩa lại liếc cô một cái, “Nếu có thành ý tối nay đi ăn cơm với anh.”

Cô không kiềm được hỏi: “Vậy nữ luật sư của anh thì sao?”

Anh cẩn thận nhìn cô một cái, sau đó than một hơi thật dài: “Bây giờ anh thật sự tin rồi——trên thế giới này người phụ nữ không ăn cơm có lẽ có thật, nhưng người phụ nữ không ăn dấm chua tuyệt đối không có.”

Cô bị anh trêu cho cười: “Anh dựa vào cái gì mà nói em ghen?”

Anh nhún nhún vai, không đồng tình: “Hai lần em nhắc đến bạn gái mới của anh rồi, vậy là ý gì chứ?”

“Hôm nay công ty phải mở cuộc họp hội đồng quản trị, anh đừng quên đến tham dự.”

“Cái mảnh khoe đó, để lại mà chơi đùa với người khác, em là do anh dạy, đừng mơ tưởng dùng chiêu đó để đối phó với anh.”

Nghe thấy sự không vui vẻ trong lời nói của anh, cô lại to gan không sợ chết sờ đầu cọp: “Vậy anh muốn em trả lời thế nào mới hài lòng hả, anh Dịch?”

Anh cười lớn, búng mặt cô một lát: “Cái miệng này được khai phá một chút, sẽ là cao thủ đàm phán. Anh bắt đầu nhớ những ngày tháng em sợ anh rồi.”

“Bây giờ em vẫn sợ anh mà.” Cô ngẩng mặt lên, “Anh vẫn là phao cứu sinh của em.”

Cô quả thật lạ giường, cả đêm không ngủ ngon, sáng lại dậy rất sớm. Trời vẫn chưa sáng, đèn ở phòng khách quên tắt, một vòm sáng vàng chói mắt lọt qua từ khe hở cửa, mơ hồ mà đẹp dễ đến mức giống như là cố tình thiết kế vậy. Cô mở to mắt ở trong bóng tối, quá yên tĩnh, nghe thấy tiếng tik tak đồng hồ đeo tay của anh ở tủ đầu giường, cũng nghe thấy rõ tiếng thở của anh. Anh luôn ngủ quay lưng lại với cô, tư thế ngủ cũng không tốt, luôn chiếm rất nhiều chỗ, chắc là ngủ một mình quen rồi. Cô bỗng nhớ lại lời Chúc Giai Giai nói, không biết vì sao trong lòng rung động. Cô ngồi dậy, cúi người nhìn anh, trong ánh đèn âm u đường nét của anh vẫn rõ ràng, anh đang ngủ say, cô bỗng nhiên nảy sinh tính trẻ con, thử đưa một tay ra, đưa qua đưa lại trước mặt anh.

Đương nhiên không có phản ứng gì, hơi thở của cô không tìm được trở nên hơi gấp gáp, to gan đưa ngón tay trở ra, nhẹ nhàng đặt lên mặt anh, cảm giác kỳ diệu mà ấm áp trong chốc lát truyền từ đầu ngón tay đến tận trong tim, cảm anh đã mọc lên một ít râu, hơi cộm lên tay, cảm thấy không hoàn mỹ như thế nữa, bình thường anh quá để ý ăn mặc, quá hoàn mỹ, chỉ có lúc này mới có chút cảm giác chân thật, mới khiến cô cảm thấy anh thuộc về cô—chỉ trong thời khắc này, cũng chỉ có thời khắc này.

Sự lạnh lẽo tuyệt vọng trào lên từ trong tim, rất nhanh liền nhấn chìm chút ấm áp đó. Nhưng anh vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô. Mũi cô không hiểu vì sao hơi cay cay, theo bản năng cô xoay người một lát, có lẽ động tĩnh quá lớn, khiến anh thức giấc, mắt lim dim lẩm bẩm: “Thánh Hâm?” Giọng nói buồn ngủ mà mơ hồ không rõ: “Sao vẫn không ngủ?”

Không đợi cô trả lời anh lại ngủ thiếp đi. Cô dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, nhưng giống như là nằm trên chiếc chiếu hoa sen đó, chỉ có lạnh——từng đợt lạnh lẽo trào lên, bao vây lấy cô, lạnh giá tứ chi cô, lạnh giá lục phủ ngũ tạng của cô.

Buổi sáng hai người đều ngủ quên chưa từng thấy, vẫn là thư ký của Dịch Chí Duy gọi điện đến khiến họ tỉnh dậy: “Ngài Dịch, cuộc họp ngày hôm nay có cần kéo dài thời gian không?”

Anh vốn dĩ còn hơi buồn ngủ chưa tỉnh hẳn, liền tỉnh táo hoàn toàn: “Đương nhiên là họp rồi, bây giờ mấy giờ rồi?”

“9h40 phút.”

“Chết tiệt!” Đặt điện thoại xuống liền đi vào phòng vệ sinh. Phó Thánh Hâm cũng biết là đã muộn, vội vàng tỉnh dậy, vừa mới mở rèm cửa đóng kín tứ phía, soạt một tiếng ánh mặt trời sáng đến mức chói mắt

liền chiếu vào, cô không kịp phòng bị, vội vàng cúi đầu. Nhưng quá muộn, trong mắt đã tích đầy nước mắt, cô vừa cúi đầu, đúng lúc nước mắt chảy ra, vội vàng dùng tay lau đi, Dịch Chí Duy lại đi ra: “Sao thế?”

Cô cười gượng: “Ánh mặt trời chiếu vào, em thật ngốc, kéo mấy lớp rèm một lúc, chói đến mức không mở nổi mắt, lại chảy cả nước mắt..

Chương 12 : Có sự hạnh phúc xa xỉ mà buồn thả.

Dịch Chí Duy nói: “Em vội mở ra làm cái gì, chẳng lẽ em không cần kịp thời gian sao?” Quay người đi liền mở tủ quần áo tìm ca vát và áo sơ mi của anh, cô vội vàng giúp anh lấy cặp tài liệu, nhìn anh thất xong ca vát, lại lấy áo khoác cho anh mặc vào.

Nhân lúc cô giúp anh sửa ca vát, anh khẽ sát vào mặt cô nhìn nhìn, hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Cô chỉ lo giục anh: “Vẫn chưa đi đi, tất cả mọi người ở hội nghị đều đang đợi đấy!”

Nước mắt lại muốn chảy xuống, thật là kém cỏi, nhưng cô chính là không chịu được không khí này.

Anh hỏi: “Vậy sao em lại giống như giận dỗi thế.”

Cô dùng tay đẩy anh: “Đi đi, anh muộn họp rồi. Chẳng lẽ để cấp dưới cười anh ngủ quên sao?”

Anh nhìn cô nghi hoặc, trên mặt anh rất ít khi xuất hiện biểu hiện đó. Sự việc xưa nay đều nằm trong sự khống chế của anh, không có bất cứ việc gì là anh cảm thấy không thể lý giải được. Anh rõ ràng không thích sự ngoại lệ này, nhưng anh thật sự không có thời gian nói tiếp với cô nữa, vội vàng đi ra cửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa lạch cạch đó, cô mới mệt mỏi ngồi xuống giường, chân vẫn còn chút hơi ấm, cô dùng tay vuốt ve, giống như vuốt một con mèo đang ngứa. Cô không thích đáng về bây giờ của bản thân mình, cô cũng vẫn còn rất nhiều việc công ty phải làm, nhưng chính là không muốn động đây, giống như thời học sinh, rõ ràng biết rằng ngày mai phải thi, hôm nay lại vẫn muốn đọc tiểu thuyết, có một sự hạnh phúc xa xỉ mà buồn thả.

Cô nấn ná đến tận hơn 10h mới đi làm, vừa đi làm liền bận bù đầu. Đến hơn 12h mới rảnh được chút, đã đói đến mức bụng lép kẹp. Ngủ dậy quá muộn, không ăn sáng. Đang muốn bảo Bà Lý gọi giúp một suất xơm, điện thoại lại reo lên, vừa cầm lên nghe, lại là giọng nữ giới dịu dàng: “Xin chào cô Phó, đây là văn phòng thư ký của Đông Cù, ngài Dịch muốn nói chuyện với cô.”

Nghe thấy giọng nói của Dịch Chí Duy truyền ra từ ống nghe: “Thánh Hâm, trưa nay có hẹn không?”

“Không có.”

“Vậy em hẹn anh ăn cơm trưa nhé.” Đây khẩu khí ông chủ lớn, cô cười khúc khích, anh chính là độc tài như thế quen rồi, rõ ràng là anh tìm cô ăn cơm, lại muốn bảo cô hẹn anh. “Cười cái gì?” Anh không hài lòng, “Người khác phải hẹn trước với phòng thư ký 4 tuần, còn chưa chắc đã hẹn được đâu đấy.”

Cô nhận lệnh: “Vâng, ngài Dịch, cô Phó của Hoa Vũ hẹn ngày trưa nay cùng ăn cơm.”

Họ đi ăn hải sản ở một nhà hàng đồ tây thường hay đến nhất. Họ rất ít khi gặp nhau vào buổi trưa, dưới ánh nắng mặt trời, tâm trạng của hai người tốt hơn rất nhiều. Anh có việc muốn tìm cô, cô biết.

“Rốt cuộc sáng nay em sao thế?”

Ánh mặt trời chiếu qua cửa kính cũng dường như là trong suốt, rượu nho trắng trong chiếc ly để cao sáng óng ánh, tâm tạng cô cũng trở nên thoải mái hơn: “Em nói là không sao, từ lúc nào mà anh lăm chuyện thể hả?”

Anh hừ một tiếng, nói: “Không biết phân biệt tốt xấu gì cả!”

Buổi trưa anh thường bận, hôm nay chịu hủy hẹn để gặp cô. Cô mềm lòng đến mức lên men, giống như là pút dinh ở trong chiếc đĩa nhỏ, giống như thủy tinh nhẹ nhàng rung rung. Cô hỏi: “Vốn dĩ trưa anh hẹn ai ăn cơm thế?”

Anh cảnh giác hỏi lại: “Em hỏi cái đó làm gì?”

Cô mỉm cười: “Em muốn so sánh một chút vị trí của em trong lòng anh.”

Anh cười, lộ ra hàm răng trắng đều: “Vậy anh nói là thị trưởng chắc em vui lắm nhỉ?”

Cô ngẩng đầu lên cười: “Sao anh không nói là tổng thống Mỹ? Vậy em sẽ càng vui hơn.”

Bắt đầu nói chuyện, hai người liền thoải mái hơn, ánh mặt trời quá đẹp, xe và dòng người bên ngoài đều vội vàng vàng, dưới ánh mặt trời đường ai nấy đi, cô thích nhìn những sự việc náo nhiệt nhưng không có liên quan đến mình như vậy. Cà phê đưa lên, tỏa lên hơi nóng phả phất, cô uống một ngụm, quá nóng, bỏng cả đầu lưỡi.

“Tối bận không?” Anh vừa nói, vừa uống một ngụm cà phê, chau mày một lát, chắc là cũng bị bỏng, đặt xuống liền nhìn cô: “Sao không nói một tiếng, nóng như vậy.”

Cô quay mặt đi, anh liền nói: “Thật không hiểu nổi em, sáng thì tự nhiên rơi nước mắt, trưa lại cứ cười, không biết là đang vui cái gì.”

Cô vẫn cười, cuối cùng anh cũng cười: “Ồ, rốt cuộc buổi tối có hẹn ai không, nếu không có thì ăn cơm với anh.”

Cô cố ý chau mày lại: “Trưa cùng nhau ăn cơm, tối vẫn cùng nhau sao?”

Anh muốn véo khoe miệng cô, cô quay mặt tránh đi. Cách quá gần, nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của anh, một chiếc râu cũng không có, chỉ có mùi thuốc lá và nước cạo râu nhàn nhạt, anh lẩm bẩm giống như là nói một mình: “Họ sớm đã cảnh báo anh, phụ nữ tuyệt đối không được yêu chiều, hễ yêu chiều liền kiêu ngạo.”

Trong lòng cô giống như là nước có ga nổi lên rất nhiều bọt nhỏ, có chua, có ngọt, nổi lên, khó chịu phình ra trong ngực, có một cảm khác không nói nên lời. Cô quay mặt đi, lại nhìn xuống đường, ánh mặt trời như vàng vỡ tràn đầy mặt đất, trên phố ồn ào ầm ĩ, dùng lời của cổ nhân nói, “Xe như nước chảy ngựa như rồng”, sự náo nhiệt không liên quan, nhưng nhìn liền thấy vui vẻ.

7. Chương 13-14

Chương 13 : Bản thân mình có cô em gái xinh đẹp.

Chủ nhật là sinh nhật 10 tuổi của em trai cô Thánh Hiền, mẹ kể sợ cô không về, cố ý bảo Thánh Khi đến công ty tìm cô. Cô vừa nói chuyện điện thoại với một ngân hàng xong, tâm trạng đang tốt, thư ký liền bảo cô Thánh Khi đến.

Thánh Khi năm nay 18 tuổi, rất xinh đẹp, tập trung tất cả những ưu điểm của cha mẹ cô. Con bé mặt một chiếc váy lụa dài thêu hoa, tô điểm cho khí chất tao nhã cổ điển của nó, Thánh Hâm bây giờ mới phát hiện ra mình có một cô em gái xinh đẹp.

“Chị cả,” Cô hơi sợ sệt gọi, “Mẹ bảo chị ngày mai về nhà ăn cơm, sinh nhật Thánh Hiền.” Cô chưa từng gặp Thánh Hâm tại công ty, hôm nay là lần đầu tiên. Sau khi chị cả nhận lấy sự nghiệp của cha hoàn toàn trở thành một người khác, chắc là vì chị ấy bận, đa phần thời gian cô đều biết chị đang làm gì từ trên báo, mà trên báo bên cạnh chị ở trong ảnh, luôn có một Dịch Chí Duy, điều đó càng kéo xa khoảng cách giữa hai chị em. Hôm nay gặp Thánh Hâm, càng cảm thấy xa lạ, chị mặc một bộ quần áo Issey Miyake, tóc búi lên không rối một sợi, hoàn toàn là dáng vẻ gọn gàng tháo vát của người phụ nữ kinh doanh, khiến cô không dám nhìn thẳng.

“Ngày mai hình như chị có hẹn.....” Thánh Hâm đưa tay ra lật sổ ghi nhớ, nhưng rất nhanh lại thay đổi chủ ý: “Mặc kệ đi, chị sẽ bảo Bà Lý hủy hẹn.”

Thánh Khi liền đứng dậy: “VẬY em về đây.” Thánh Hâm bỗng nhiên nhớ ra, gọi cô lại: “Thánh Khi!” Thánh Khi giật mình, quay người lại nhìn cô chờ đợi, Thánh Hâm cười cười: “Gần đây có nhiều bài vở không?”

Thánh Khi cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Chúng em vừa mới thi liên trường xong.”

“Ồ.” Cô bị chìm ngập trong cảm giác áy náy và tội lỗi, hơi ngại ngùng giải thích: “Gần đây chị thật sự bận ngập đầu, ngay cả việc năm nay em thi liên trường cũng quên sạch. Thi thế nào?”

“Cũng được.”

Cô mở ngăn kéo lấy ra một tập chi phiếu mỏng: “Thi xong có thể thoải mái chút, chị không có thời gian đưa em đi chơi, em tự mình hẹn bạn học, xem muốn đi đâu thả lỏng một lát, ra nước ngoài cũng được.” Thánh thạo viết xong chi phiếu, xé ra đưa cho con bé: “Ngày, coi như là chị xin lỗi.”

Con bé chần chừ không dám nhận, Thánh Hâm cũng trở nên lúng túng, gượng cười: “Gần đây tình hình công ty tốt hơn nhiều rồi, tháng này càng tốt hơn, cầm lấy đi.”

Thánh Hâm đi rồi. Cô nghĩ lại khoảng thời gian trước đây, năm mà bản thân mình thi liên trường, cha cũng đang bận, không có thời gian lo cho cô, cũng ở trong phòng làm việc này, cũng trên chiếc bàn này, cha viết một chi phiếu cho cô, bảo cô hẹn bạn đi chơi, không ngờ mấy năm sau người viết chi phiếu cho em gái liền trở thành cô.

Cô biết bản thân mình thay đổi cả con người, một nửa là do Giả Tử Tuần ép mà ra, một nửa là do Dịch Chí Duy ép mà ra. Cô cũng không biết đáng về bây giờ của bản thân mình có tốt hay không, nhưng sự việc đã đến bước này, bản thân cô đi vào một con đường một chiều, đành đi tiếp mà không quay đầu lại.

Buổi tối Dịch Chí Duy có hẹn, cô một mình tùy tiện ăn chút đồ, liền lên phố đi mua quà cho Thánh Hiền. Cậu bé 10 tuổi thích gì nấy, cô thật sự không biết. Đi dạo không có mục đích qua mấy cửa hàng, cuối cùng nghe theo sự giới thiệu của nhân viên ở một cửa hàng đồ chơi, mua một mô hình con tàu không gian hoạt hình đang nổi tiếng gần đây. Nghĩ đến đáng về sợ sệt của Thánh Khi hôm nay, lại chạy đi mua một chiếc váy xinh đẹp cho Thánh Khi. Mua cho Thánh Khi, đương nhiên cũng phải mua cho Thánh Hi, do đó lại đi chọn một bộ quần áo thể thao hàng hiệu cho Thánh Hi, cô nhớ Thánh Hi thích chơi tennis. Tất cả người trong nhà đều đã có phần, cô dứt khoát giúp mẹ kế mua một chiếc dây đeo tay, tránh khỏi quá thiếu sót. Mua một đồng hồ như vậy khiến cô có hứng thú mua đồ, cũng mua cho mình một đồng hồ quần áo, đi vào cửa hàng đồ nam, thấy ca vát, lại mua cho Dịch Chí Duy một chiếc.

Đồ đạc túi lớn túi nhỏ chất vào ghế sau xe ô tô của cô, giống như mua một đồng hồ trước tết hay là giáng sinh, cô vui vẻ lái xe về. Đến dưới lầu, đồ quá nhiều không cầm được, xách cầm ồm ồm kẹp những túi giấy đó, đứng trước cửa khó khăn lấy ra chìa khóa. Vẫn chưa mò được chìa khóa, túi giấy lại loạt xoạt rơi hết xuống đất, cô cũng không tức giận, tự làm mặt quỷ với mình, còn cười cúi xuống nhặt đồ.

Đang nhặt, cửa lại mở ra, cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Dịch Chí Duy ở nhà, cô cười nói: “Không phải anh nói là có việc sao? Hôm nay sao tan sớm vậy?” Anh không nói một câu quay người đi vào, cô vội vàng nhặt hết đồ lên đi vào, đặt đồng hồ túi to túi nhỏ đó vào bàn trà thấp, tự mình thay dép đi trong nhà, cười nói: “Hôm nay coi như là em mua sắm một loạt” Bỗng nhiên nghi ngờ, “Anh sao thế?”

Dịch Chí Duy ngồi trên sofa, cũng không nói gì, cũng không động dậy. Cô đi lại, giờ mới ngửi thấy mùi rượu trên người anh, vội vàng nói: “Sao lại uống nhiều thế.”

“Chẳng uống bao nhiêu.” Giọng nói của anh buồn buồn, dường như không vui lắm. Cô chưa từng thấy anh uống say bao giờ, cũng không biết nên làm thế nào, hỏi: “Không thoải mái à? Có cần em giúp anh pha tách trà không?” Vừa hỏi, vừa đi bật đèn chính.

“Tắt đi!” Bỗng nhiên anh nói lớn tiếng, khiến cô giật bản thân, lại vội vàng tắt đèn đi, trong ánh đèn tường mờ mờ, hai người đứng ở đó, giống như hai viên đá. Cuối cùng, cô quay người: “Em đi chuẩn bị nước cho anh tắm.”

Trong chốc lát anh lại nắm lấy tay cô: “Thánh Hâm.” Kéo cô ôm vào lòng, siết lấy hôn.

“Anh thật sự uống nhiều rồi.” Cô vùng vẫy, “Bỏ tay ra để em đi chuẩn bị nước.” Anh không chịu nghe, ngược lại càng siết cô chặt hơn, cô nói: “Muốn ghì chết em à?” Anh cũng không để ý, đẩy cô xuống sô pha, như muốn đè cô khảm vào sô pha vậy. Cô hết hoảng: “Anh bị gì vậy!” Anh cũng không nói, hai người quần lấy nhau, không cẩn thận ngã xuống khỏi sô pha, đầu cô va đúng vào góc bàn trà, trong chốc lát đau đến tối sầm mặt, cô “ôi chao” một tiếng, cuối cùng anh cũng buông tay.

Cô dùng tay ấn đầu, tức giận nhìn anh, anh lại cười: “Va vào thật à? Anh xem nào.” Cô không biết anh say thật hay là thế nào, đẩy tay ra bỏ đi, ngồi xuống cách xa anh. Anh đi chậm chậm lại, ôm lấy cô từ phía sau, hai tay quần lấy cổ cô, đặt cằm vào đầu cô: “Bị va vào thành ngớ ngẩn rồi sao?” Hơi thở anh phả vào tai cô, nóng nóng ngứa ngứa, cô nói: “Đi tắm đi, cả người toàn mùi rượu.”

Anh cười, cười đến mức cơ thể cũng run lên, không biết vì sao, tiếng cười tối nay của anh luôn khiến Thánh Hâm cảm thấy nổi hết da gà, cô lại trở nên sợ hãi. Chầm chậm, anh lại dùng hai tay ôm chặt lấy cổ cô: “Anh nói rồi anh chẳng uống mấy.”

Hơi thở cô trở nên khó khăn: “Anh làm cái gì vậy, muốn bóp chết em sao?”

Anh không nói, nhưng trong chốc lát lại nới lỏng tay, Dịch Chí Duy tràn đầy phong độ lại trở lại, tiếng cười của anh lại bình tĩnh mà vang vọng: “Hình như anh đã uống nhiều rồi, em giúp anh bóc cam vàng đi.”

Anh thích ăn cam vàng, hơn nữa không thích gọt hay là cắt ra, luôn muốn người khác bóc. Cô liền đi lấy mấy quả cam trong tủ lạnh ở dưới bếp lên bóc giúp anh, vỏ quá dày, phải dùng dao chọc hở đầu, có chỗ hở sẽ dễ bóc, mùi quýt chua chua tràn ngập căn phòng.

Chương 14 : Có tin tức nội bộ bán cho em

Buổi chiều ngày hôm sau, cô làm xong việc từ sớm rồi lái xe về nhà, xe vẫn chưa đỗ vững ở cửa, Thánh Khi liền đi ra từ phòng khách: “Chị cả về rồi!”

Thánh Hiền chạy ra, thấy mọi người đang đợi một mình cô, cô hơi áy náy cười cười: “Chị mới tan ca.” Liền gọi người làm cầm giúp mấy túi giấy trên xe. Lúc này mẹ kế cũng đứng ở cửa, hơi mỉa mai nói: “Đại tiểu thư về rồi sao?”

Cô cười một lát, vẻ mặt tự nhiên gọi một tiếng: “Dì.” Lại nói: “Sinh nhật Thánh Hiền, tôi suýt quên mất, đợt này bận đến mức hồ đồ, cũng rất ít khi về nhà.”

Vào nhà nói chuyện, người làm cũng đem số đồ đặc đó vào, Thánh Hâm liền phân từng thứ một: “Đây là của Thánh Hiền, đây là của Thánh Khi, cái này cho Thánh Hi, dì, cái này tặng dì.”

Không khí tốt đẹp đó giữ đến lúc cô về. Cô về rất muộn, Dịch Chí Duy cũng đã về, đang làm việc dưới ánh đèn trong phòng sách. Cô thò đầu vào trong một lát, anh cũng không nhìn thấy, do đó cô gõ cửa.

“Vào đi.” Vẫn không chú ý, giống như là giọng điệu trong phòng làm việc. Cô cố ý ho một tiếng, gọi: “Ngài Dịch.” Anh thuận miệng đáp, bấy giờ mới phản ứng lại được, ngẩng đầu lên nhìn cô cười: “Về rồi à?” Để tránh hiềm nghi, cô không tùy tiện vào phòng sách này của anh, hướng hồ bấy giờ anh đang làm việc, cho nên chỉ đứng ngoài cửa hỏi: “Buổi tối ăn gì, bây giờ đã đói chưa, có cần em làm cho anh chút đồ ăn đêm không?”

“Không cần. Hôm nay anh rất nhiều việc, em đừng đợi anh, ngủ trước đi.” Anh lại cúi đầu xuống, trên bàn bật một chiếc đèn tự quang, ánh sáng màu trắng chiếu vào khiến bóng của anh sắc nét rõ ràng, dường như khắc vào đáy máu trắng ấy.

Buổi sáng tỉnh dậy, mới biết cả tối qua anh không ngủ. Đi vào phòng sách xem, máy tính vẫn bật, trên bàn lộn xộn xếp đầy giấy tờ, anh tựa vào ghế nhắm mắt, không biết là ngủ hay nghỉ ngơi. Cô quay người đi vào bếp rót một cốc sữa, anh quả nhiên chưa ngủ, thấy tiếng bước chân liền mở mắt ra, chau chau mày: “Sữa?”

“Biết là anh không thích, nhưng trong tủ lạnh chẳng còn gì cả, cà phê không thể uống lúc bụng rỗng.”

“Trẻ con mới uống nó.” Anh đuổi người ra——chỉ uống một nửa, liền đặt xuống, anh là người quá coi trọng vẻ bề ngoài, trong tình hình này cũng không mất bình tĩnh. Anh nói: “Anh nhận tấm lòng rồi, em uống đi. Anh hẹn người ta đánh bóng.” Không yêu cầu cô đi cùng, chắc chắn là nói chuyện công việc. Cô gật gật đầu, uống một ngụm sữa đó. Anh đứng dậy thu dọn đồng tài liệu lộn xộn, bỗng nhiên nhớ ra, cười hỏi: “Em có hứng thú chơi cổ phiếu không?”

“Thị trường cổ phiếu gần đây không được tốt.” Cô nói nhàn nhạt, tìm lại đập thành thịch, anh không phải là người không có trật tự như thế, câu hỏi này nhất định có ý sâu sa. Anh hôn nhẹ lên mặt cô, sau đó nói bên tai cô: “Vì việc em giúp anh lấy sữa, có một tin nội bộ muốn bán cho em.”

“Ồ?” Cô miên cưỡng trấn tĩnh lại bản thân mình, hỏi phản lại: “Giá bao nhiêu? Em yêu cầu cái gì cũng phải có giá của nó.”

Anh cười lớn: “Anh thật sự đã dạy em quá nhiều rồi.”

Cô cười tươi: “Đã là giao dịch, đương nhiên em phải hỏi rõ.”

Anh lại hôn cô, hài lòng nói: “Anh chỉ cần em đi Nhật nghỉ phép với anh thôi. Anh còn cung cấp vé máy bay khứ hồi và chỗ ở khách sạn, điều kiện có tốt không?”

Cô liền đồng ý, hỏi: “Vay sản phẩm thì sao?”

Anh vẫn là giọng điệu đùa cợt đơn thuần: “Ngài Dịch Chí Duy chuyên gia phân tích thị trường cổ phiếu nổi tiếng khuyên em nên mua Hằng Xương, có thể mua bao nhiêu, thì mua bấy nhiêu.”

Mặt cô hơi biến sắc, không cần hỏi nhiều cô liền hiểu, đây là cơ hội vô cùng có lợi, đó là cơ mật thương mại cao nhất, chỉ sợ ở Đông Cù, có tư cách biết trước sự tình cũng chỉ có 2,3 người.

Đây là cơ hội tốt nhất để Hoa Vũ vùng dậy, cô kiềm nén sự vui mừng trong lòng, nhón chân lên hôn lên mặt Dịch Chí Duy: “Cảm ơn anh!”

Về đến công ty, lập tức gọi điện cho người quản lý cổ phiếu của mình, dặn dò xong việc đó, lại lập tức gom tất cả tiền có thể dùng chuyển vào tài khoản cổ phiếu. Cô cũng đã chần chừ mấy giây, nghĩ đến liệu đây có phải là một cái bẫy không, nhưng Dịch Chí Duy muốn chặn đánh Hoa Vũ để như trở bàn tay, chỉ cần không đảm bảo khoản vay nữa sẽ có thể hại Hoa Vũ muôn đời muôn kiếp không ngóc lên được, anh không cần phải quanh co nhiều như thế. Huống hồ, nếu ngay cả anh cũng không thể tin tưởng, cô không biết bản thân mình còn có thể tin ai nữa. Do đó cô quyết tâm dốc toàn bộ sức lực.

Thị trường cổ phiếu vẫn sóng yên bể lặng, một chút động tĩnh cũng không có. Đợi đến tối, Dịch Chí Duy cũng mất tích, điện thoại tắt máy, thư ký phòng làm việc luôn đáp: “Ngài Dịch đang họp.” Cô đương nhiên là bắt đầu sốt ruột, buổi tối Dịch Chí Duy cũng không về nhà, cô mất ngủ cả đêm, liên tục gặp ác mộng. Lần này cô thể chấp quá lớn, chẳng may thua sẽ thất bại thảm hại, ngay cả chút ít tiền khổ sở khó khăn mấy tháng nay thắng được cũng sẽ một lần nữa bị thua hết sạch. Ngày hôm sau cả ngày vẫn không có tin tức gì, thần kinh cô đã căng đến cực điểm, đứng ngồi không yên. Người quản lý lại gọi điện đến hỏi: “Cô Phó, vẫn phải tiếp tục sao?”

Dù gì đã đánh cược lớn như vậy, dứt khoát chơi đến cùng, cô nhẫn nại: “Đương nhiên là tiếp tục.”

Hôm đó cô như đang đếm từng giây để qua ngày vậy, buổi tối lại nằm trên giường trần trọc hơn nửa đêm mới ngủ, hai ngày không ngủ được, lần này ngủ rất sâu, không ngờ lại không tỉnh. Cuối cùng người quản lý mừng rỡ gọi điện đến gọi cô dậy: “Cô Phó! Hôm nay vừa mới mở cửa Hằng Xương đã tăng lên 24.8 điểm, tăng 6.1 điểm so với lúc cô mua vào, chỉ sợ buổi chiều sẽ ngừng ở điểm chênh lệch nào nữa?”

Tinh thần cô phấn chấn lên, trong chốc lát liền ngồi xuống: “Chỉ số tương lai thì sao?”

“Điều có còn phải nói, cô Phó, lần này cô sẽ kiếm được món hời rồi!”

8. Chương 15-16

Chương 15 : Hôn quân mất nước vì ham mê mỹ sắc

Cô không biết mấy ngày nay bản thân mình có được coi là sống rất hạnh phúc không, vì cô đã trở nên có chút mơ hồ đối với khái niệm hạnh phúc, cô là sống rất vui vẻ, nhưng vui vẻ chính là hạnh phúc sao?

Công ty vùng mình lên đầy ngoạn mục , trên báo nói cô là “Kỳ nữ xoay chuyển tình thế”, viết quá trình cô cứu cơ nghiệp gia tộc thành một truyền kỳ. Những người trong giới kinh doanh càng nhìn cô với ánh mắt khác, tới tập khen cô có kiến thức. Thật ra, là lờm nguýt quan hệ của cô với Dịch Chí Duy. Vốn dĩ Dịch Chí Duy chịu giúp cô đảm bảo khoản vay, đã khiến người khác thì thảo bàn tán, lần này cô ở chỉ số tương lai và thị trường cổ phiếu đánh một trận đẹp như vậy, ngoài việc cô có dũng khí đánh cược lớn, khiến người ta nghi ngờ đoán rằng liệu có phải cô có tin tức nội bộ không. Cơ mật kinh doanh mũi nhọn đó, nhân viên hành chính cao cấp của Đông Cù cũng không thể biết được, Dịch Chí Duy chịu tiết lộ như vậy, có thể thấy được vị trí của cô trong lòng Dịch Chí Duy.

Trong mắt các nhân viên Đông Cù, hành động này của Dịch Chí Duy quả thật là khiến họ vô cùng thất vọng. Ông chủ xưa nay giỏi giang sáng suốt. Sát phạt quyết đoán, lần này lại tiết lộ cơ mật kinh doanh quan trọng như thế cho một người phụ nữ không có liên quan, quả thật chính là hôn quân mất nước vì ham mê mỹ sắc. Đặc biệt người phụ nữ này là con gái của Phó Lương Đông, tuy là oán hận của đời trước đã xa vời, nhưng chẳng may người phụ nữ này có ý đồ, vậy tổn thất của Đông Cù chỉ có thể tính bằng đơn vị trăm triệu, con số này quá lớn, quả thật là nhìn thấy mà giật mình.

Ông chủ xưa nay công tư phân minh, lần này lại vì sắc mà mê muội đầu óc như thế, cho nên họ không chỉ vô cùng đau lòng, hơn nữa cảm thấy cần thiết phải ngăn chặn tình trạng này tiến thêm một bước trở nên nghiêm trọng hơn. Sau khi nghe nói ông chủ sẽ đi nghỉ ở Nhật Bản với người phụ nữ này , việc này có thể nhẫn nhịn thì việc gì không thể nhẫn nhịn chứ, liền cử một người đi khuyên ngăn Dịch Chí Duy bị hồng nhan họa thủy làm mê muội đầu óc.

Người họ cử đi chính là em trai duy nhất của Dịch Chí Duy–Dịch Truyền Đông, anh ta vẫn còn đang đi học, nhân dịp nghỉ hè đến Đông Cù thực tập, người Dịch Chí Duy yêu thương nhất chính là người em trai này. Các trọng thần của Đông Cù xưa nay biết tính khí của Dịch Chí Duy, sợ anh thẹn quá hóa giận, bản thân mình không chịu được liền đi đường vòng, cho nên xúi giục Dịch Truyền Đông ra mặt.

Dịch Chí Duy họp hành chính xong, đang ở vòng làm việc dần dò công việc trong thời gian nghỉ ngơi, thấy em trai đi vào, liền nói: “Anh đang tìm em đó, anh phải đi nghỉ ngơi 2 ngày, em nên làm công việc gì, anh đã giao phó cho họ rồi, họ sẽ theo đó mà dạy em.”

Dịch Truyền Đông vừa kính trọng vừa yêu quý người anh trai huyền thoại một tay xây dựng nên Đông Cù, chỉ đáp: “Vâng.”

“Ở nhà với mẹ nhiều một chút, nhắc nhở bà chú ý sức khỏe.”

“Vâng.”

“Anh đi khoảng 1 tuần. Không có việc gì chứ.....”

Dịch Truyền Đông không đợi anh nói về sau “Không có việc gì thì đi ra ngoài làm việc”, cướp lời nói: “Anh trai, em có lời muốn nói với anh.”

“Ồ? Cái gì? Tiền không đủ dùng? Muốn mua cái gì?”

Dịch Truyền Đông nói: “Không phải.” Nhìn nhìn thư ký đứng yên lặng ở bên cạnh, Dịch Chí Duy ngắt đầu lên, thư ký hiểu ý liền lùi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Có lời muốn nói với anh?” Dịch Chí Duy nhìn người em trai cao bằng mình, người em anh thay chúc cha nuôi lớn! Ngoài yêu thương, bản thân luôn hết mình nghĩ vì nó, nó có việc gì khó nói gì chứ, đổ mặt nói không ra lời. Do đó anh cười: “Tiểu tử ngốc, thích cô gái nào rồi phải không?”

“Không phải!” Sau khi dứt khoát phủ nhận liền đỏ mặt, chần chừ một lát, lại tìm được lời: “Anh trai, có phải là anh đã thích ai không?”

“Mẹ bảo em đến hỏi?” Mẹ luôn thúc anh kết hôn, nghe đến mức tai mọc cả kén.

“Không phải.....anh trai, anh sẽ đi Nhật cùng cô Phó à?”

“Đúng thế.” Anh hiểu rồi, Truyền Đông đến là vì Phó Thánh Hâm.

Quả nhiên, Dịch Truyền Đông lấp bắp nói: “Có thể không đi cùng cô Phó được không?”

Anh cười: “Truyền Đông, trước đây anh và mấy người bạn gái ấy ra nước ngoài du lịch, em chưa từng hỏi qua.”

Dịch Truyền Đông vẻ mặt dần dần tự nhiên: “Nhưng cô Phó không giống thế. Người ta đang nghị luận đấy, bảo rằng lần này nhất định là nói trước việc mua Hằng Xương cho cô Phó. Hơn nữa, cô ta là con gái của Phó Lương Đông.....”

“Ồ.” Dịch Chí Duy không cho là như vậy, cười cười nhẹ, “Anh biết, còn có người nói anh bị mỹ sắc làm cho mê muội đấy.”

Dịch Truyền Đông nghiêm túc nói: “Cô Phó quả nhiên là mối họa, sáng suốt như Đường Minh Hoàng, cuối cùng cũng vì Dương Ngọc Hoàn mà mất đi giang sơn, hướng hồ...”

“Hướng hồ sự uy vũ anh minh của anh trai em vẫn chưa thể so với Đường Minh Hoàng.” Anh cười ha ha, cười đủ rồi, mới nói, “Đừng lo lắng, anh trai cậu vẫn chưa hồ đồ đến mức đó, Phó Thánh Hâm có phải là mối họa hay không, sau này em sẽ biết.”

Trên máy bay đi Nhật, anh liền coi chuyện đó là chuyện cười kể cho Phó Thánh Hâm nghe, bộ dạng nghiêm chỉnh cảnh cáo cô: “Sau này em không có việc gì nhất định không được đến tòa nhà làm việc của Đông Cù, không biết là họ hận em bao nhiêu đâu, cẩn thận họ học người xưa, coi sự thay đổi của Mã Ngôi thành sự thay đổi của Đông Cù.

Phó Thánh Hâm cũng cười, trong lòng lại không hề nhẹ nhõm. Cô biết người nhà họ Dịch hận cô——rất cuộc họ là kẻ thù, hồi đó Dịch Đông Cù bệnh tim tái phát mà qua đời, Đông Cù thất bại hoàn toàn, đến tận lúc Dịch Chí Duy trưởng thành nhận lấy công ty mới dần dần đi vào quỹ đạo. Ở giữa, người nhà họ Dịch chịu khổ không ít, đặc biệt là bà Dịch, có một đạo mất vì chồng mà thần kinh không bình thường, cho nên Dịch Chí Duy nhất định rất cực khổ, anh là con trưởng, tinh thần mẹ thất thường, em trai nhỏ vẫn đang bọc tã lót, anh nhất định chịu rất nhiều cực khổ mới có ngày hôm nay.

“Sao sắc mặt khó coi vậy, say máy bay à?”

“Không phải.” Cô tựa vào vai anh, “Em đang nghĩ, nhà họ Phó quả thật có lỗi với nhà họ Dịch.”

Anh cúi đầu, vừa đúng có thể hôn cô. Rõ ràng là anh không vui vẻ lắm khi nhắc đến việc này—anh đã không muốn nghe, vậy cô sẽ không nói.

Chương 16 : Đội trời đạp đất đều là việc của đàn ông.

Không ngờ người đón tiếp họ lại là chủ tịch Kono của Hà Ngân, Thánh Hâm và phu nhân Kono đương nhiên cũng làm 2 bình hoa cùng cười không nói. Trong bữa tiệc chỉ nghe hai người đàn ông mặc sức uống rượu cười nói, Thánh Hâm không có ý định gì, lại cũng chỉ nghe câu được câu không, mới biết Đông Cù và Hà Ngân có quan hệ hợp tác tương đối thân thiết, bên ngoài luôn đoán đối tác trong kế hoạch thu mua của Đông Cù lần này, hóa ra là Hà Ngân giúp đỡ tiền vốn.

Quan hệ riêng của Kono và Dịch Chí Duy không đơn giản, sau ba tuần rượu, bỗng nhiên tươi cười nói với Thánh Hâm: “Cô Phó, tôi và anh Dịch hợp tác nhiều năm như vậy, lần đầu tiên anh ta đem bạn gái đến gặp tôi, cô Phó rất xinh đẹp, lại dịu dàng, hi vọng cô và anh Dịch hạnh phúc.” Thánh Hâm không đỏ mặt, vội vàng khiêm nhường hai câu, chỉ vô tình liếc Dịch Chí Duy một cái, anh đứng lúc nhìn cô, mỉm cười không

nói. Cô không biết vì sao thoáng có chút chột dạ, vội cúi đầu gấp món tôm tẩm bột trong chiếc đĩa trắng như ngọc trước mặt, vào miệng lại là cả trăm vị hỗn độn.

Hành trình Nhật Bản, ngoài bữa cơm với Kono có chút công việc ra, hành trình còn lại là du lịch nghỉ ngơi bình thường, rất vui vẻ, gần như vui đến quên đường về. Hai người bỏ lại việc công ty, đặc biệt là Phó Thánh Hâm, cô trở lại trong một cuộc sống đơn thuần, nhẹ nhõm đến mức không thể dùng lời nói để miêu tả, giống như là cô trút bỏ một ngọn núi nặng nề đè trên người vậy. Cô than thở: “Em quả thật không thích hợp với giới kinh doanh, hãy tách rời khỏi nó, em mới biết đến vui vẻ!”

Dịch Chí Duy nói: “Phụ nữ vốn nên để một người đàn ông tốt nuôi ở trong nhà, xông pha chiến trận trời đập đất đều là việc của đàn ông.”

Nếu là bình thường, cô sẽ cười anh là “gia trưởng”, nhưng trong hoàn cảnh thoải mái thế này, trong không khí thân mật như vậy, cô chỉ buột miệng hỏi: “Anh định nuôi ai ở trong nhà hả?”

Anh tươi cười hỏi vặn lại: “Em muốn được người khác nuôi không?”

Cô cười không đáp, anh từ tốn nói: “Em phải nghe cho rõ, anh nói là “phụ nữ vốn nên được một người đàn ông tốt nuôi ở trong nhà”. Anh chưa từng cho rằng bản thân mình là một người đàn ông tốt, cho nên không có ý định nuôi bất cứ ai.”

Cô chưa từng tham vọng gì, nhưng biểu hiện gần đây của anh quả thật khiến cô không kiềm được hy vọng. Bây giờ nghe anh nói nửa đùa nửa thật, cô cũng nửa đùa nửa thật chuyển chủ đề: “Vậy đàn ông tôi làm cái gì?”

Anh cười lớn: “Đàn ông tôi cần em!” Không kịp đề phòng, anh thật sự cắn một miếng trên cổ cô, cô giật bắn mình, hét lớn, lại sợ anh cắn tiếp, vừa cười vừa đùa, việc này liền bỏ qua không nói nữa.

Cô đi tới đi lui với anh ở Nhật Bản, từ Tokyo đến Osaka, từ Osaka đến Nagoya, từ Nagoya đến Kyoto, đâu đâu đều để lại dấu chân của họ, dường như sắp chơi đến phát điên. Ở Mỹ bạn đâu trí đâu dừng, ở Đài Loan lại bạn dạy cô công việc, chỉ có ở đây hai người mới gác lại những suy nghĩ khác, chơi đùa đơn thuần. Thăm quan chùa Kim Các, đến chùa Đông bái Phật xin quẻ, tốn rất nhiều cuộn phim ở chùa Diệu Tâm, đến thăm quan dệt Nishijin, nhuộm Yuzen nổi tiếng. Phàm là việc khách du lịch và các đôi tình nhân sẽ làm họ đều làm, nhưng lúc Thánh Hâm làm những việc ấy đều đem theo cảm giác đau buồn, giống như một mình cười đến mức vui nhất bỗng nhiên nhớ ra, sau này vĩnh viễn không có sự vui vẻ này nữa, cho nên nụ cười cứng lại trên mặt, sưng sờ đờ đẫn. Lúc nhỏ cha dạy cô học thuộc thơ từ cổ văn, cô mơ hồ nhớ một câu “Trong mộng không biết mình là khách, cứ mãi tham vui.” Dừng ở đây vừa đúng, chỉ là cô biết rõ trong mơ bản thân mình là khách, biết rằng giấc mơ có thể tỉnh bất cứ lúc nào, sự đau buồn không có ngày mai đó càng ngày càng nặng nề.

Từng ngày từng ngày, trở mắt nhìn thời gian qua đi, họ bắt đầu kế hoạch quay về. Quay lại Tokyo, đặt vé máy bay, gọi điện cho thư ký thông báo số chuyến bay, để cho họ tiện đến đón. Buổi chiều hôm đó, Dịch Chí Duy ngủ trưa tại khách sạn, Thánh Hâm một mình lên phố, dù gì cũng là đi một chuyến, dù sao cũng phải đem chút quà về.

Khách sạn họ ở nằm tại Asakusa Tokyo, xung quanh là phố buôn bán sầm uất, tuy cô không hiểu tiếng Nhật, nhưng ngược mắt lên nhìn toàn tiếng Hán, dùng thêm chút tiếng anh, mua đồ cũng không coi là khó khăn. Mua cho Thánh Hâm một chiếc V8 do Natinal sản xuất, lại mua cho 2 em gái mỗi người một bộ quần áo thời trang kiểu mới, chỉ là không biết nên mua cho mẹ kế cái gì mới được, nhất thời không có chủ ý gì, lại đi từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, chọn lựa tìm tòi. Đi dạo lung tung như thế, bỗng nhiên phát hiện ra điều không đúng. Là một cảm giác bản năng, khi đằng sau lưng có người cứ nhìn vào bạn, ít nhiều bạn cũng có chút cảm giác.

Có người theo dõi cô!

Cô sắp nổi hết da gà! Chỉ là không dám quay đầu lại nhìn, nghe nói gần đây trị an ở Tokyo rất không tốt, ban ngày thỉnh thoảng cũng có vụ cướp xảy ra, có lẽ người khách du lịch mang một lượng tiền lớn như cô trở thành mục tiêu. Cô vô cùng sợ hãi, chỉ hồi hận không nên đi ra ngoài một mình, đành bước nhanh hơn, lại cảm thấy ánh mắt đó vẫn nhìn chằm chằm theo mình, cô cũng không có tâm trạng mua đồ gì nữa, cứ đi về nơi náo nhiệt, gần như bỏ chạy về phía khách sạn.

Tim cô đập như đánh trống, nhớ hết lại những bộ phim kinh dị xem từ xưa đến nay, đặc biệt là một bộ phim suy lý kinh dị Nhật Bản, “Xác chết tại ga điện ngầm Tokyo”, “Mưu sát mặt trời gay gắt”... càng nghĩ càng sợ, vốn dĩ đi đã nhanh, càng hốt hoảng thở dốc, dường như chỉ là hỗn hển. Khó khăn lắm đến được đối diện khách sạn, tín hiệu đèn đã nhấp nháy, cô 3 bước đi thành 2 bước xuyên qua đường, sau lưng cô tín hiệu đèn liền đổi màu, dòng xe tuôn ra trong chốc lát, người đằng sau không thể qua đường. Cô thở phào nhẹ nhõm, cửa lớn khách sạn ở ngay trước mặt, nhân viên phục vụ đã giúp cô mở cửa, bỗng nhiên cô lại to gan, muốn nhìn xem kẻ theo dõi cô trông như thế nào. Thật ra biết rõ trên phố đối diện nhiều người đi lại như thế, bản thân mình chắc chắn không nhận ra ai là kẻ theo dõi, nhưng sự hiếu kỳ trào lên, thế nào cũng phải quay đầu lại nhìn nhìn.

Vừa nhìn, cả người liền dờ dẩn đứng ở đó.

Cô và anh đứng ở đầu đường trên đất khách, ở giữa cách dòng xe cuộn cuộn—mặt anh lúc thì bị xe che khuất, lúc lại lộ ra, đứng quăng đút quăng, lộ ra từ khe hở cửa xe, xa xa, lại chỉ đứng ở đó.

Không phải là cô chưa từng nghĩ gặp riêng anh sẽ là tình cảnh như thế nào, cơ hội cô và anh gặp nhau không hề ít, dù gì họ vẫn là người trong cùng một vòng, giống như là viên bi đựng trong một chiếc hộp, từ đầu này lăn đến đầu kia, lăn qua, lăn lại, hai viên chung quy sẽ có ngày đập vào nhau, các buổi tiệc long trọng, các buổi đấu giá từ thiện, hơi không chú ý sẽ gặp mặt. Sự giả thiết của cô, nên là trong một cuộc họp mặt thương mại quen thuộc, cả căn phòng tất cả đều là người quen, trong số người quen có anh, đơn độc gặp nhau, cũng chẳng có gì, những người trong căn phòng đều biết rõ ngọn nguồn, cho nên sẽ không xếp vị trí của cô và anh cạnh nhau, chỉ là ngày hôm nay mới biết trước đây đã nghĩ quá đơn giản.

9. Chương 17-18

Chương 17 : Tình yêu đơn thuần chỉ là đến cửa hàng tạp hóa uống nước ngọt.

Ánh nắng xa lạ nơi đất khách chiếu vào khuôn mặt mà cô quen thuộc nhất, người bạn ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, đưa một tay bước một chân cô đều biết anh đang nghĩ gì—nhưng hôm nay, họ cách nhau một con phố, ở giữa xe như dòng sông, triền miên, xe chạy không ngừng, gào thét, ầm còi, phố kinh doanh Tokyo ồn ào sầm uất, giống như cách cả một thế giới.

Tín hiệu đèn lại thay đổi, xe dừng lại, dòng nước tĩnh lặng, bị chặn lại phía ngoài đập nước quy tắc. Thế giới đứng im, trên vạch phân cách, đầu người đen kịt trào lên, tuôn về phía của cô, nhưng anh không hề động đậy, cô cũng không động đậy, cô đứng ở dưới bóng râm tòa nhà, anh mất trời không thể chiếu thẳng vào cô, nhưng vẫn nóng, hơi nóng hầm hập bao vây lấy cô, kèm theo mùi ngầy ngầy của khói xe, khiến cô khó thở. Cô đang do dự, anh đã thay đổi ý định, nhanh chóng đi về phía này, tín hiệu đèn lại nhấp nháy, tim cô cũng nhấp nháy, tối, sáng, không chịu ổn định rõ ràng. Cô chần chừ, có lẽ Chúa an bài cô đến Tokyo, chính là để gặp anh, bàn tay làm mưa làm gió ấy, có lúc thích trêu đùa, cố ý sắp xếp một số điều trùng hợp, rồi ở bên cạnh xem người ta vùng vẫy trong sự đau khổ như thế nào.

Anh qua đường, đi thẳng về phía cô, đi đến trước mặt cô, liền nói nhỏ: “Chúng ta tìm một nơi nói chuyện có được không?”

Cô không nói, anh liền nhận lấy đồ đạc trong tay cô, quay người đi theo con phố. Xưa nay anh luôn như thế, không trưng cầu ý kiến của cô, liền thay cô quyết định, bởi vì từ nhỏ chính là như thế, anh lớn hơn cô, lại là con trai, đương nhiên anh có quyền.

Cô đi theo anh về phía trước, tụt lại phía sau 3,4 bước, hai người một trước một sau lặng lẽ đi. Bên cạnh có rất nhiều người đi lại, nhưng đều là người xa lạ, họ ở nước ngoài, đây là Tokyo, không có ai quen biết họ, nhưng Thánh Hâm không thoát khỏi cảm giác hốt hoảng hồi hộp đó, luôn sợ có người nhìn thấy.

May mà ở phía trước có một cửa hàng đồ uống, điểm đến của anh rõ ràng chính là ở đây. Anh đi vào trong, cô chần chờ một lát, cũng đi vào.

Đây là một cửa hàng nhỏ thường thấy ở Tokyo, cũng bán đồ uống lạnh và sake, lúc hoàng hôn những nơi như thế này rất náo nhiệt, những người đàn ông Nhật Bản sau khi đi làm về thích đến đây uống mấy cốc bia để giết thời gian. Bây giờ đang là giữa trưa, quán vắng khách, ông chủ đang ngủ gật, chiếc chuông trên cửa kêu lên mới tỉnh giấc, tươi cười đứng dậy, đôi mắt vẫn hơi đỏ đỏ, đem theo chút ngái ngủ. Anh gọi một cốc bia, giúp cô gọi kem Sundae vani, ông chủ rất nhanh liền mang lên, cho rằng anh là người Nhật Bản, bắt chuyện với anh—tiếng Nhật của anh tương đối chuẩn, anh du học ở Tokyo nhiều năm.

Hộp Sundae vani đó được để trong tủ lạnh quá lâu, bên trên có một lớp băng, cô dùng chiếc thìa nhựa màu đỏ nhỏ cạo lớp băng đó, bên tai nghe thấy tiếng anh lẩm bẩm mấy câu tiếng Nhật với ông chủ, tiếng nhật nghe vốn dĩ đã lằng nhằng, ở dưới thời tiết nóng muốn chết này, trong cửa tiệm đồ uống nho nhỏ, nghe thấy vô cùng dài. Họ nói rồi cười, cũng không biết đang cười gì, cô nhẩn nại đợi, dù gì cô chỉ có buổi chiều này là thuộc về anh—có lẽ còn không được một buổi chiều, một lát sau có khi không vừa ý, cô sẽ đứng dậy bỏ đi, giống như là cảnh trong phim vậy, dùng 36 khung để quay, lại dùng 24 khung để phát, chính là cảnh quay chậm, nữ chính chậm chậm quay người, ánh mặt trời nghiêng chiếu vào vai cô, ánh mặt trời có màu vàng, có lẽ còn có hiệu ứng đặc biệt, quay lên đôi mắt xinh đẹp và cái cằm kiên quyết của cô.

Ông chủ cuối cùng quay lại bàn của ông, cô ném một miếng vị kem Sundae vani, mùi vị rất tuyệt, mùi vani dịu dịu tan ra từ đầu lưỡi, cô nhớ ra, vốn dĩ lúc họ học trung học, sau bữa cơm trưa anh hay mời cô đi ăn Sundae vani, chính là cửa hàng tạp hóa trong trường, có lúc còn thêm một cốc coca, cô luôn chỉ uống một nửa. Anh luôn nói: “Như vậy lãng phí, lần sau không mua cho em nữa.” Sau đó lần sau cô vẫn gọi, anh cũng vẫn mua.

Họ là một đôi được công nhận, bất kể là người trong nhà hay là bạn học, ai ai cũng biết. Đôi tình nhân 14,15 tuổi, tình yêu đơn thuần chỉ là đến cửa hàng tạp hóa uống nước ngọt. Bây giờ nghĩ lại, cô cũng hơi nghi ngờ, rốt cuộc cô thật sự yêu anh, hay chỉ là vì từ nhỏ đến lớn người lớn luôn cho rằng họ là một đôi, cô cũng chỉ điem nhiên cho rằng bản thân mình yêu anh?”

Thời tiết quá nóng, trên hộp kem đã tích tụ thành một lớp giọt nước dày đặc, thìa cũng trở nên dấp dính, nằm trong tay hơi khó khăn.

Cuối cùng anh nói: “Anh cũng ở khách sạn đó.”

Ồ, nói như vậy có lẽ mấy ngày trước anh đã gặp cô rồi, hôm nay thấy cô ra ngoài một mình, mới đi theo cô, không ngờ khiến cô sợ đến gần chết. Quả nhiên, anh nói: “Vừa nãy có phải khiến đã khiến em sợ hãi rồi không? Anh thấy em một mình, muốn nói chuyện với em một lát.”

Cô nói: “Còn có gì để nói nữa chứ.” Trong giọng nói ít nhiều có chút oán hận, là cô cố ý, Dịch Chí Duy dạy cô, đàn ông hay mắc chiêu này. Hôm nay anh không thể làm gì cô, cô và anh ở trong xã hội lại là quá đối bình đẳng, bất kể anh muốn thế nào, cô thả mối, có cần câu hay không là do anh.

Quả nhiên, anh rầu rĩ nói: “Đúng thế, còn có gì để nói nữa chứ.”

Lời thoại đến đây cũng đã hết rồi, nói gì hơn nữa đều là vẽ rắn thêm chân, ngược lại phá hoại cái sự đẹp dễ yêu ớt đó, ở đất khách quê người, hai người đã từng là tình nhân gặp mặt nhau, nhà hàng nhỏ âm u, từng hàng bàn ghế được mạ lên một lớp vàng kim, chỉ có tựa gần vào khoảng ánh sáng ở cửa tiệm đó, trắng đến mức giống như một thế giới khác, ánh sáng và hình bóng hòa vào nhau, có sự đẹp dễ âm u giống như tranh sơn dầu, giống như cảnh trong phim, thợ quay phim cẩn thận dùng ánh đèn, đạo cụ để quay, cẩn thận phác họa bức tranh.

Cô bỗng nhiên đứng dậy, quay người liền đi ra ngoài, bên ngoài vẫn là bầu trời nắng gắt, con phố vô cùng náo nhiệt, cảnh phim bên trong lại đã quay xong, cô nên kết thúc rồi.

Cô quay về khách sạn, mới nhớ ra đồ mình mua đã quên hết ở cửa hàng đó, không thể quay lại tìm, đành nói với Dịch Chí Duy là không mua được gì.

“Vậy ăn cơm tối xong anh đưa em lên phố xem nhé.” Buổi chiều anh trốn trong phòng đầy đủ không khí lạnh ngủ trưa một giấc, bây giờ trông tinh thần rất thoải mái, ôm cô, “Không tập trung, nghĩ gì thế?”

Cô đang nghĩ tại sao Giản Tử Tuấn đến Tokyo, nhưng lại chỉ cười nói: “Em thật sự không muốn về.”

Anh hôn cô: “Nhưng công ty không thể bỏ lại được, còn cả công ty của em nữa—anh bỏ đi nhiều ngày như vậy, nếu không về, họ sẽ thật sự làm ầm ĩ lên.”

Chương 18 :Có một niềm vui bình dị.

Cuối cùng họ đáp máy bay về Đài Bắc. Vừa lên máy bay liền gặp Giản Tử Tuấn, anh và họ đi cùng một chuyến bay về. Cô hơi nghi ngờ có phải là anh cố ý không, bởi vì rất dễ để tra được số chuyến bay họ đặt ở bàn tiếp tân. Nhưng cố ý thì sao, tuy ở trên cùng một chiếc máy bay, anh cũng không thể nói chuyện với cô. Dịch Chí Duy cũng nhìn thấy Giản Tử Tuấn, họ vẫn chào hỏi thân thiết như cũ, hàn huyên mấy câu, rồi cũng tạm biệt. Cô tiện tay lấy một tờ báo xem, là báo “Tin Tức Đài Bắc”, rời xa thành phố này lâu như vậy, nhìn những hàng chữ quen thuộc hơi vất vả. Cô không ở thành phố này mười mấy ngày, nhưng Đài Bắc vẫn là Đài Bắc, trong bản tin địa phương, hôn sự tang lễ gả vợ cưới chồng, sinh lão bệnh tử. Hải Tổ vẫn đang kiện ở tòa án, đài truyền hình vẫn đang phát mấy bộ phim đau thương vô vị, sự cố giao thông tại đường Trung Sơn, bên ngoài Song Thê một tòa nhà ở bị sụp.....

Kỳ nghỉ Nhật Bản giống như là động phủ thần tiên, cô sống những ngày tự tại không lo đến việc hồng trần, nhưng bây giờ vừa lên máy bay, những chuyện vụn vặt cón con của thành phố này, đập vào mặt, khói lửa nhân gian tấp vào mặt. Cô lại trở về rồi.

Ánh nắng của Đài Bắc và Tokyo thật sự cũng chẳng có gì khác nhau mấy, lúc cô đi ra sân bay trong lòng nghĩ như vậy. Lái xe xách hành lý ở phía sau, cô và Dịch Chí Duy đều vẫn mặc quần áo đi nghỉ, hai người đều đeo kính đen che mặt, trông hơi buồn cười, vừa về đến Đài Bắc, họ lại trở thành nhân vật của công chúng, ở sân bay ngày ngày mai phục đầy phóng viên, anh nói: “Lên trang nhất một lần là đủ rồi.”

Họ nhanh chóng qua cửa kiểm tra, cảm thấy hơi giống như trẻ con làm việc xấu, cho nên cô rất vui, tuy Hoàng Mẫn Kiệt vẫn lạnh nhạt như thế, vừa lên xe liền nói chuyện công việc với Dịch Chí Duy, bỏ cô lại một bên.

Cô tựa vào cửa sổ xe nhìn bên ngoài, tránh để Hoàng Mẫn Kiệt nghi ngờ cô có ý nghe nội dung họ nói chuyện. Bên ngoài là đường phố vô cùng quen thuộc, dòng xe như thoi đưa gào thét lướt qua, thành phố quá đỗi quen thuộc, cô đã về rồi.

Anh đến thẳng công ty, xe đưa cô về, hành lý đều để cô dọn dẹp. Theo anh đã lâu, tuy bình thường cũng mời người làm người dọn dẹp đến làm việc nhà, nhưng anh thích cô tự tay làm một số việc. Có lúc cũng hỏi cô: “Cái ca vắt màu xanh đậm của anh đâu?” Hoặc là: “Dầu gội đầu hết rồi, em đi làm về nhớ mua một chai về.” Giống như là cặp vợ chồng bình thường nhất trên thế gian này. Cô cũng không nghĩ ra quan hệ bây giờ của họ có tốt đẹp hay không, cô biết anh vẫn có bạn gái khác, không chỉ một người. Cô cũng không chỉ một lần ngửi thấy mùi nước hoa không giống nhau trên người anh, anh thỉnh thoảng cũng không về nhà. Nhưng điểm này còn tốt, ít nhất anh tôn trọng cô, không khiến bạn bè người nhà cô bất gặp anh và người khác ở bên nhau, có lẽ cũng bắt gặp, chỉ là không ai nói với cô.

Lần này từ Nhật trở về, hai người họ đều mang không ít hành lý. Anh là người thích mua sắm, thường thường cười bản thân mình tiêu tiền như nước, ngược lại hoàn toàn với tính cách keo kiệt trong giới kinh doanh. Trên người anh có rất nhiều điểm mâu thuẫn, anh chính là một người như thế.

Cô chậm chậm thu dọn đồ, phòng anh luôn luôn sạch sẽ ngăn nắp—người dọn dẹp hàng ngày đều đến làm, anh cũng có thói quen rất tốt, hề làm bữa lên sẽ lập tức dọn dẹp, đây cũng là điểm mạnh của các học sinh du học nước ngoài, anh ở nước ngoài học rất nhiều năm. Một mình ở nước ngoài, đương nhiên cái gì cũng phải tự mình xử lý, cho nên có thói quen tiện tay dọn dẹp.

Giúp anh mua đồ ở Nhật, mở tủ quần áo ra xếp từ cái vào, bản thân anh cũng mua hai bộ quần áo đáng gôn, quần áo đánh gôn của anh không ít hơn âu phục, chất đầy một tủ, cô ép chặt quần áo mới có thể treo lên được, Làm việc nhà vụn vặt như thế, cô có một niềm vui bình dị, cô không thể phủ nhận bản thân mình

càng ngày càng tham lam cái không khí gia đình mà thân mật này, cô vừa do dự nghĩ, vừa cắt cần câu anh mới mua vào kho, đặt bộ trang điểm Shiseido vào dưới tủ bàn trang điểm....

Anh còn mua một món đồ chơi tặng cô, một hộp bát âm thủy tinh, chiếc hộp trong suốt nho nhỏ óng ánh lấp lánh, bên trên có một đôi thiên nga bơi lội, vừa mở nắp hộp ra, tiếng nhạc Tchaikovsky dinh dinh dong dong sẽ vang lên, thiên nga cũng sẽ quay vòng bơi lội trong chiếc hồ thủy tinh nho nhỏ. Đây không phải là món đồ chơi mới mẻ gì, nhưng vì thủy tinh sáng óng ánh long lanh cô vừa nhìn liền thích ngay, do đó anh mua tặng cô. Đây là món đồ đầu tiên anh tự tay mua cho cô, vì ý nghĩa đặc biệt đó, thứ đồ này đặt ở đâu cũng làm khó cô. Cô vốn cảm thấy nên đem về nhà, nhưng cô lại dăm bữa nửa tháng mới về nhà một chuyến, không bằng vẫn nên để ở bên cạnh. Nhưng mà đây rốt cuộc vẫn là chung cư của anh, cô không tùy tiện đặt lung tung đồ của mình, ngoài các loại quần áo, cô không có đồ đặc riêng tư nào để ở đây. Huống hồ để thứ đồ này ở bên ngoài, lại sợ bụi sợ vỡ.

Cô đặt hộp bát âm vào lại hộp nhưng, tiện tay kéo ngăn kéo nhỏ, trong cuối ngăn kéo đó có chút đồ vật vãn, ví dụ cúc tay áo không đúng cặp, thư cảm ơn mà quý từ thiện gửi đến, còn có thiệp giáng sinh cũ, tập chỉ phiếu ngừng sử dụng.....cô lật xem giống như là đứa trẻ đào được kho báu, những thứ này đều là đồ anh đã từng dùng, không khí cũ mờ mờ ở bên trong, cô nghĩ xa đến cuộc sống năm đó khi cô không quen anh.

Cô tìm thấy một ngăn kéo tương đối rộng, đang muốn đặt hộp vào, nhưng lại mắc một nửa ở ngoài, cô rút ra, đưa tay sờ vào trong, hóa ra bên rìa ngăn kéo đặt một chiếc hộp, chẳng trách không mở được. Cô lấy hộp ra, bên trong có cái gì vậy? Có lẽ lại là chút đồ lật vật, cô mở nắp hộp.

Tất cả đều là ảnh, bức trên cùng là anh chụp chung. Tay trái cô dần dần buông lỏng, hộp giấy đặt chiếc hộp bát âm “ding” rơi xuống đất, cô ngỡ ngàng quỳ xuống nhặt, chiếc hộp trên tay phải cũng rơi xuống đất, ảnh rải đầy mặt đất, cô nhặt hộp bát âm lên mở ra, đã vỡ vụn, tiếng vụn thủy tinh lách cách, rơi xuống trên mặt bức ảnh, người phụ nữ trong ảnh có một đôi mắt dễ thương, đôi mắt cô quá đỗi quen thuộc, ngày ngày soi gương chắc chắn có thể nhìn thấy, mắt của bản thân mình. Cô đặt hộp bát âm xuống, nhặt bức ảnh đó lên: “Phồn Tố tại New York”

Đầu óc cô quay cuồng nhìn người và phong cảnh quen thuộc trong bức ảnh đó. Cô nhận ra, phong cảnh là ban công căn phòng khách sạn đó tại New York, chụp vào buổi tối. “Cảnh đêm càng đẹp hơn, tôi mời cô đến ngắm.” Bên tai cô lại vang lên tiếng anh nói. Anh và Phồn Tố đó đã từng ở đó, sự thật rõ ràng ra từng chút từng chút, hơi thở của cô càng ngày càng khó khăn. Cô quỳ trên đất, hỗn loạn lật từng tấm từng tấm số ảnh đó, chụp trong nước, nước ngoài, hai người chụp chung, chụp một mình.....trong bức ảnh đôi mắt quen thuộc đó giống như là đang sống, lạnh lẽo nhìn cô.

Cô bị bức ảnh đó làm cho khó thở, cô chờ đợi quỳ ở đó, đối mặt với đồng bùa bộn trên đất, cô nghĩ đến lời Chúc Giai Giai nói “Anh ấy yêu cô”. “Tôi không biết vì sao, nhưng anh ấy thật sự yêu cô..”

10. Chương 19-20

Chương 19 : Không ngờ cô luôn bị lừa gạt.

Bây giờ cuối cùng cô đã hiểu, anh quả thật yêu cô, bởi vì cô giống một người, cho nên anh yêu cô. Hoặc là nói, anh chưa từng yêu cô, ngay cả một chút thích cũng chưa từng có, tất cả tình cảm của anh là với Phồn Tố, với sự giống nhau giữa cô và Phồn Tố, anh coi cô thành một người khác để yêu, anh coi cô là Phồn Tố để yêu. Mà không ngờ cô luôn bị lừa gạt.

Hai đầu gối cô hơi tê đi. Cô không có tư cách yêu cầu, không có tư cách yêu cầu anh yêu cô, nhưng dường như lồng ngực cô bị nén một hơi thở, khiến người ta không thở được, gần như là ngạt thở. Anh đối tốt với cô như vậy, tốt đến mức cô có tham vọng quá đáng, cô không nên, nhưng sự lạnh lẽo trào lên từ trong tim, anh không thể đối xử với cô như vậy, nếu từ lúc bắt đầu anh không cho cô hy vọng này, anh muốn thế nào cũng được, bây giờ anh đã cho rồi, lại kiên quyết lật sự thật ra, cô làm sao có thể chịu được sự đả kích này.

Cô biết bản thân mình quá tham lam, nhưng cứ như con thiêu thân đâm đầu vào lửa, đám lửa đó chính là anh, cô đã không thể dừng lại, giống như xe mất phanh, lao thẳng về phía trước, cô làm sao có thể dừng lại được chứ?

Bỗng nhiên cô thức tỉnh lại, bản thân mình không thể cứ ngồi ở đây. Dịch Chí Duy có thể về bất cứ lúc nào, lòng cô nóng như lửa đốt, đưa tay ra thu dọn tập ảnh rơi đầy trên đất, chân tay luông cuống đặt vào trong hộp. Đang nhặt đầu ngón tay bỗng nhiên đau buốt, hóa ra bị vụn thủy tinh đâm vào, một giọt máu tròn lập tức trào ra, “tách” một tiếng rơi xuống trên mặt một tấm ảnh, bắn ra một bông hoa máu lớn. Cô cho đầu ngón tay vào miệng mút, muốn tìm giấy lau máu đi, vị tanh trong miệng càng ngày càng đậm, khiến người ta cảm thấy buồn nôn, trong mắt nóng bừng, cô đi vào phòng vệ sinh mở nước xối vào đầu ngón tay bị thương.

Nước lạnh xối đi sự đau đớn trên ngón tay, trong tiếng nước ào ào cô nghe thấy tiếng mở cửa, không kịp rồi! Cô đành chờ đợi ở đó không động, nước chảy xuống từ trên tay, cô nghe thấy anh đi vào phòng ngủ, yên lặng ở đó, sau đó tiếng bước chân xông thẳng vào đây. Mặt cô đang đối diện với một tấm gương lớn, đôi mắt trong gương, đôi mắt quen thuộc. Cô nhìn thấy anh từ trong gương, tay anh còn cầm bức ảnh dính máu đó.

Mắt cô hoa đi, cô không nhìn thấy biểu hiện của anh, nhưng giọng nói của cô cứng đờ, giống như là bị bản thân mình ép từng chữ từng chữ từ trong môi ra vậy: “Xin lỗi, làm dơ đồ của anh.”

Anh động đậy một lát, giống như là muốn đi lên ôm cô, cô nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt anh. Cô nghe thấy bản thân mình hỏi anh: “Cô ấy còn ở Đài Bắc không?”

Giọng nói của anh cũng cứng đờ, thờ thẩn: “Không còn nữa.....tai nạn máy bay năm đó...”

Chết rồi? Đương nhiên là chết rồi, nếu không sao anh phải tìm cô làm vật thay thế chứ? Cô sớm đã nên nghi ngờ, không phải sao? Lúc đầu anh dễ dàng đồng ý giúp cô, anh là thương nhân sáng suốt, anh đối tốt với cô như vậy, tốt đến mức cô cũng đã từng nghi ngờ, nhưng vẫn cứ tự lừa bản thân mình, cho nên cô có ngày hôm nay là đáng chết, anh sớm đã dạy cô, tuyệt đối không có bánh từ trên trời rơi xuống, cho nên hề có điều tốt kỳ lạ, nhất định là có vấn đề. Cô là học sinh dốt, học lâu như vậy trong chớp mắt liền quên sạch.

Nước mắt của cô trào ra, cô cũng không biết hóa ra bản thân mình dễ khóc như vậy, vừa khóc, vừa thu dọn đồ đạc. Cô không thể đi, công ty đang phải dựa vào anh, nhưng cô càng không thể ở lại, ở lại cô vốn không biết nên đối mặt với anh thế nào. Cô ích kỷ như thế, nhưng cô không quản nổi bản thân mình, nước mắt chảy ra giống như vỡ bờ. Cô không có tư cách giận dỗi bỏ đi, nhưng cô thật sự không thể ở lại, cô quá sợ đáp án đó, cô thà chạy trốn cũng không muốn biết đáp án.

Hành lý đem về từ Nhật Bản vẫn chưa dọn dẹp xong, lại bảo cô lấy ra nhét từng thứ vào va li. Quần áo trong vali cô, túi lớn túi nhỏ lấy ra vứt lên trên giường, lộn xộn nhét vào vali, anh cũng đi vào, nhưng không hề ngăn cản cô, chỉ là nhìn cô.

Dáng vẻ của cô bây giờ vô cùng khó coi, lớp trang điểm nhất định là khóc đến mức nhòe nhoẹt rồi, nhưng cô không ngăn được nước mắt, dàn dụa chảy xuống bộ lễ phục sa tanh đen buổi tối trên giường. Chất liệu đó không thấm nước, chúng liền trào xuống theo váy, chảy xuống ga giường màu sữa, không thấy nữa.

Cuối cùng anh đi lại gọi tên cô: “Thánh Hâm?”

Cô không đáp, anh ôm cô từ phía sau, anh xưa nay thích ôm cô như vậy, hôn gáy cô, hôn tóc cô: “Thánh Hâm!” Cô cũng không vùng vẫy, chỉ là khóc hu hu, khóc như một đứa trẻ. Bộ quần áo lộn lây vo thành một đăm, vứt vào vali, nhưng cô vẫn chưa dọn dẹp xong. Khó khăn như thế, khiến cô sợ hãi như vậy, sợ đến mức không lo được cái gì nữa, chỉ muốn mau mau chạy trốn.

Chương 20: Vừa mới trốn ra từ quỹ môn quan

Cô đặt chìa khóa vào tủ ở thêm cửa liền đi ra ngoài, anh không hề đuổi theo, cô tự mình lái xe về nhà, ở nhà vẫn thế, người trong nhà rất kinh ngạc về việc cô bỗng nhiên quay về, nhưng cũng không có ai hỏi gì. Cô gọi người làm giúp cô xách hành lý lên lầu, điện thoại cuối cùng reo lên, cô vừa nhìn số là của anh, trong lòng chỉ đau đớn, tắt điện thoại đi theo bản năng.

Cô mở vali thu dọn đồ đạc, Thánh Khi thò đầu vào ở cửa, thấy cô đã nhìn thấy, gọi một tiếng chị cả liền đi vào, hỏi: “Sau này chị chuyển về sống à?”

Cô gật gật đầu, Thánh Khi sợ sệt hỏi: “Chị và anh ta có vấn đề?”

Cô nói: “Ừ.” Xoa xoa tóc em gái: “Đừng hỏi chị nữa, trong lòng chị cả đang buồn.”

Thánh Khi ngoan ngoãn không hỏi, giúp cô thu dọn hành lý, chị em hai người lặng lẽ làm việc, điều hòa trên cửa ừ ừ kêu, thời tiết oi bức, Thánh Hâm toát hết mồ hôi.

Cuối cùng buổi tối có mưa dông, Thánh Hâm trần trọc ngủ trên giường, quá lâu không về nhà, giường ở nhà lại cũng trở nên xa lạ. Cuối cùng dứt khoát ngồi dậy, bên ngoài cửa sổ đang là gió mạnh dữ dội, gió thổi quật tung cây nhãn dưới cửa sổ, lúc thì ngã sang phía đông, lúc lại lật ngược trở lại. Cô ôm đầu gối ngồi trên giường, nước mưa rào rào bên ngoài đang chảy xuống, gió nhỏ đi, chỉ nghe thấy tiếng mưa ào ào, giống như là một trăm con sông đổ từ trên trời xuống, ập thẳng đến.

Buổi sáng mưa vẫn chưa tạnh, đài thiên văn nói trung tâm cơn bão đang tiến gần vào thành phố. Cô lái xe đi làm, trên đường mưa càng ngày càng lớn, gió cũng càng ngày càng mạnh, cô mở đài phát thanh trên xe, bên trong đang cảnh báo khẩn cấp, nói trung tâm bão đã vào lục địa, trường học nghỉ, các công ty ngừng làm việc, khuyên người dân thành phố ở trong nhà, đừng đi ra ngoài.

Cô quay đầu xe lái về, mưa lớn đến mức không nhìn thấy gì, cần gạt nước điều chỉnh đến lớn nhất cũng giống như không, đầu đầu cũng là nước mênh mông, cô biết tình trạng này nguy hiểm, nhưng tốc độ xe không thể nhanh lên được. Nước trên đường nhiều như là sông, xe lái trong sóng trắng, cô nghĩ nhất định không được tắt máy mới được. Gió mạnh hơn, cô không ngừng nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống, chắc là biển quảng cáo hoặc là đèn nhấp nháy trên lầu hai bên đường bị gió thổi bay xuống, cô khó khăn nhìn đường, nước tạt vào kính trước xe, rơi xuống, sau đó nhiều nước hơn nữa tạt vào, trắng xóa, chỉ có nước.

Một trận gió lớn hơn cuộn đến, cô nghe thấy ở nơi gần đó có tiếng thứ gì gì đó gãy “rắc rắc”, tiếp theo đó là “bing” một tiếng lớn, liên vang lên ở trên đầu, cả thân xe nảy lên. Tầm nhìn tối lại, kính chắn gió bắn khắp nơi, nước ào vào trong.

Cô nghĩ: xong rồi! Chắc chắn là xe bị biển quảng cáo rơi vào rồi! Trên đầu tê tê, có chất lỏng nóng nóng chảy xuống theo mặt, cô đưa tay ra sờ, mới phát hiện là máu. Sự đau đớn truyền đến từ trên đầu từng đợt từng đợt, cô muốn mở cửa xe, nhưng làm sao cũng không mở được, nhìn khóa cửa xe bị kẹt, cô đã bị nhốt ở trong xe.

Hơi thở dần dần khó khăn, cô lục tìm túi xách của mình, bên trong có điện thoại có thể gọi cánh sát cứu, túi xách bị rơi xuống dưới chân, cô khó khăn đưa tay ra nhặt, bị vô lăng che mất, làm thế nào cũng không với được. Đau đớn cuộn đến từng đợt, nước cũng ào ào tạt vào mặt, cô tựa nghiêng trên vô lăng, cuối cùng mất đi ý thức.

Lúc dần dần tỉnh lại chỉ là đau đầu, đau đến khó chịu buồn nôn, có người cầm đèn pin soi đồng tử của cô, cô dần dần nhìn thấy, bản thân mình nằm trên giường, có bác sỹ đang kiểm tra cho cô.

“Cô ấy tỉnh rồi.” Bác sỹ cúi đầu cười, nói với cô: “Còn may, chỉ là bị thương bên ngoài đầu và chấn động não nhỏ.” Giọng nói của bác sỹ ừ ừ, dần dần trở nên rõ ràng, xung quanh đều dần dần trở nên rõ ràng, cô bị đẩy vào phòng cấp cứu, đưa vào phòng bệnh, bác sỹ cười nói với cô: “Cô Phó phúc lớn mệnh lớn, lần này chỉ là bị thương nhẹ, không cần quá lo lắng.”

Cô cũng muốn cười một chút, đằng sau lưng bác sỹ lại có người đi lại, cô còn cho rằng mình nhìn nhầm, nhưng thật sự là anh: “Thánh Hâm.”

Khóe mắt cô nóng lên, vừa mới thoát ra từ quỷ môn quan, vừa nhìn thấy anh liền muốn khóc lớn, để cho anh biết cô sợ biết bao, nếu biển quảng cáo đó đập sâu một chút, hoặc là một biển quảng cáo lớn hơn, cô sẽ không thể gặp anh nữa. Sau việc lớn thoát chết này, Phồn Tổ của anh dường như trở thành một vấn đề nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, giây phút này cô mới biết, cô không thể rời xa anh biết bao—có lẽ chính là yêu anh, nước mắt cô kém cỏi muốn chảy xuống, cô không ngờ—không ngờ đã yêu anh. Cô phải làm thế nào? Sau này cô phải làm thế nào?

Anh vỗ tay cô nhẹ nhẹ nói: “Em đừng khóc, bác sỹ nói chỉ là ngoại thương, không được kích động.”

Cuối cùng cô nắc nghen hỏi: “Có phải là đáng vẽ của em rất khó coi không?”

Anh cười, nói: “Nói ra được câu đó, anh tin em thật sự không sao rồi.”

Cô lại hỏi: “Sao anh lại đến?”

Anh nói: “Cảnh sát phát hiện ra xe em, cứu em ra, tìm thấy danh thiếp của anh trong túi của em, có người nhận ra em là Phó Thánh Hâm, họ liền gọi điện cho anh.”

Ít nhiều cũng là định mệnh, chủ định cô không thể rời xa anh, từ bỏ anh. Sự lạnh lẽo sâu thẳm hơn trào lên, cô không ngờ lại yêu anh, ông trời cũng không cho cô bỏ chạy như thế, nhưng cô phải làm thế nào mới tốt. Cho dù lấy ông trời ra làm cái cớ, cứ như vậy không quan tâm đến tất cả, trở lại bên anh. Cô vô dụng như thế, ngay cả dũng khí bỏ trốn cũng không có.

11. Chương 21-22

Chương 21 : Sẽ không có bất cứ vương mắc nào với anh ta nữa.

Hôm ra viện Dịch Chí Duy đúng lúc phải gặp khách hàng lớn, liền cho thư ký đến đón cô ra viện. Đợt này Hoàng Mẫn Kiệt luôn cùng đến bệnh viện với Dịch Chí Duy, thân quen với cô hơn một chút, thái độ với cô cũng tốt hơn nhiều. Anh ta và lái xe cùng đến đưa cô về, lại nói: “Ngài Dịch nói có việc gì thì để lại tin nhắn ở phòng thư ký, hôm nay ngài ấy rất bận, có lẽ về hơi muộn.”

Cô cảm ơn, tiễn họ về. Trong chung cư vẫn rất gọn gàng. Cô đi vào phòng ngủ, lúc ấy mới phát hiện trên đầu giường có thêm một khung tranh bạc, bên trong là ảnh chụp chung của cô và anh, chụp ở vườn Diệu Tâm, trong sân nhỏ trắng và đen, anh ôm lấy vai cô từ phía sau, hai khuôn mặt kề sát, hai người mỉm cười thật tươi, giống như hoa mặt trời song song. Cô bất giác mỉm cười. Đặt khung ảnh xuống, trên bàn có album ảnh, bên trong đều là ảnh họ chụp ở Nhật Bản. Những bức ảnh này đều là mới lấy về từ tiệm rửa ảnh sau khi cô bỏ đi, cô chưa từng được xem, đứng ở đó lật từng tấm, chỉ cảm thấy thú vị, có rất nhiều ảnh đều là anh ép cô chụp, anh hay thích chụp cô lúc xấu xí, có một bức cô đang ăn kem bông, mặt toàn bông trắng, giống như ông già noel, vô cùng buồn cười.

Những ngày tháng vui vẻ như thế, hồi ức đẹp đẽ như thế, chắc không chỉ một mình cô cảm thấy nhớ nhung, cảm thấy hạnh phúc chứ?

Buổi chiều cô không có việc, liền về nhà. Thánh Khi nói với cô: “Mẹ nói hôm nay chắc chắn chị sẽ về nhà, cho nên đặc biệt bảo nhà bếp làm thêm mấy món!” Bà Phó bảo con bé nói như vậy, lại dường như hơi ngược, ho một tiếng chuyển chủ đề, nói: “Mấy ngày trước công bố kết quả thi liên trường, Thánh Khi may mắn, không biết con bé đực nước béo cò thế nào, vào được khoa Y đại học Đài Bắc.”

Thánh Khi nói: “Mẹ! Người ta là thi đỗ, cái gì mà đực nước béo cò.”

Thánh Hâm lại vui thay cho con bé, thấy khuôn mặt tươi rói của Thánh Khi, ngay cả mắt cũng cười, bản thân mình chưa từng thấy Thánh Khi vui như thế bao giờ, cười nói: “Thánh Khi không đơn giản đâu, đại học Đài Bắc còn khó thi vào hơn rất nhiều trường nước ngoài, Thánh Khi học giỏi hơn nhiều so với người chị gái này.” Lại hỏi: “Thích cái gì làm quà thi đỗ hả?”

Thánh Khi nói: “Chị mua cho em bao nhiêu đồ ở Nhật như vậy, em không cần thứ khác nữa.”

Thánh Hâm sững lại một lát, quà đầu tiên cô mua ở Nhật đã quên ở cửa hàng nhỏ đó, sau đó lại mua bù một chuỗi trân châu cho Thánh Khi, bất luận thế nào cũng không coi là nhiều, sao con bé lại nói như vậy?

Chính lúc đó Thánh Hiền chạy vào, trong tay cầm chiếc V8 nhỏ nhắn tinh xảo đó, hét: “Chị cả chị hai, em quay cho hai người một đoạn.” Chính là chiếc V8 cô mua ở Nhật đó, rõ ràng cô đã quên ở Nhật, sao lại ở Đài Bắc rồi? Chẳng lẽ nói là Giản Tử Tuấn giúp cô đem về, sao lại gửi về nhà chứ?

Bà Phó nói: “Được rồi, Thánh Hiền, coi như chị cả mua cho con một bảo bối, quay cả ngày đến tối cũng không rời tay.” Thấy Thánh Hâm sững sờ, cười giải thích nói: “Cô bảo công ty chuyển phát nhanh đưa đến, họ gói không kĩ, làm xước một vết như vậy, thật đáng tiếc. Thánh Hiền lại coi như bảo bối, rất trân trọng.” Bà sợ Thánh Hâm nhìn thấy nhanh như thế đã làm xước, cho nên giải thích, Thánh Hâm mới hiểu ra, Giản Tử Tuần cho công ty chuyển phát nhanh gửi đến, anh đương nhiên không tiện ra mặt.

Ở nhà ăn xong cơm trưa, cô liền phải đi, Thánh Khi tiễn cô ra ngoài, cô nói: “Không cần tiễn, chị không lái xe về, gọi taxi được rồi.”

Thánh Khi lại cúi đầu, gọi nhỏ một tiếng: “Chị cả...”

“Sao vậy? Có việc muốn nói với chị?”

Thánh Khi đỏ mặt, lúc lâu lại không lên tiếng, Thánh Hâm cười nói: “Có gì mà khó nói chứ? Chị cả đâu phải người ngoài.”

Thánh Khi giờ mới nói: “Dịch.....anh ta không phải là người tốt, chị cả, hay là chị đừng ở bên cạnh anh ta nữa.”

Cô cười: “Dịch Chí Duy là người như thế nào chị biết, em không cần lo cho chị. Bây giờ giữa chị và anh ấy không có vấn đề gì quá lớn nữa, hơn nữa, bây giờ chị vẫn không có cách nào rời xa anh ấy.”

“Chị yêu anh ta không?”

Thánh Hâm quay đầu lại theo bản năng. Lá cây đa trong vườn vươn ra bên ngoài tường, rũ xuống rễ thon dài, lá xanh.....màu xanh đầy mắt, ủ rũ giống như muốn thả mình xuống, màu xanh âm u ngày hạ, kỳ lạ giống như là khiến người ta khó thở. Cô nói: “Đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là những thứ anh ấy có thể cho chị, người khác không có cách nào cho chị được.”

Thánh Khi tiếp tục hỏi: “Là tiền sao?”

Thánh Hâm gật gật đầu: “Là tiền, quyền lực, địa vị.....còn có rất nhiều thứ, không có anh ấy chị không thể có ngày hôm nay, không có công ty của anh ấy sẽ không có như bây giờ, cho nên trước mắt chị vẫn không thể mất đi sự ủng hộ của anh ấy.”

Thánh Khi nói: “Vậy anh ta đối với chị thì sao? Hai nhà chúng ta.....”

Trong lòng đau đớn, cô không muốn nói tiếp, bởi vì cuộc nói chuyện này khiến cô cảm thấy vất vả: “Chúng ta không nói chuyện này nữa——có việc đến công ty tìm chị, hoặc là gọi vào điện thoại của chị, chị còn có việc, em cũng vào đi.”

“Chị cả...”

“Gì hả?”

“Vậy anh Giản thì sao?”

Trong chốc lát cô ngẩng đầu lên, nhìn em gái, cái tên này là cấm kỵ, từ sau khi cha xảy ra chuyện, chưa từng có ai nhắc đến cái tên này trước mặt cô, Thánh Khi bị ánh mắt của cô làm cho sợ, hơi sợ sệt nói: “Anh ấy.....công ty chuyển phát nhanh gửi đồ đến, em nhận ra nét bút viết địa chỉ, là của anh ấy...”

Trong lòng cô rối loạn, nói: “Ồ, chị gặp anh ta một lần ở Nhật.” Gượng cười nói, “Anh ta đã là người không có liên quan rồi, anh ta là kẻ thù lớn của nhà chúng ta, chỉ cần chị vẫn còn nhớ đến cha liền không muốn vướng mắc gì với anh ta, không phải sao?”

“Nhưng,” Mồm miệng của Thánh Khi trở nên vô cùng lạnh lợi, “Anh ấy cũng có tiền, quyền lực, địa vị.....những thứ anh ấy có thể cho chị sẽ không ít hơn Dịch Chí Duy.”

Thánh Hâm kinh ngạc nhìn con bé: “Em nói như vậy là ý gì?”

“Chị cả, tình cảm mười mấy năm của chị và anh ấy, nhắc đến anh ấy còn như vậy, mối thù giết cha, không phải là việc dễ dàng bỏ qua như thế.”

“Đó là đương nhiên.” Cô lơ mơ đoán được con bé muốn nói gì, trong lòng cô cũng từng mơ hồ lóe lên cái ý nghĩ như thế, chỉ là cô không muốn nghĩ.

“Con người đều giống nhau, chị cả, lúc đầu Dịch Chí Duy vốn dĩ không quen chị.” Câu nói này rất đơn giản, nhưng ý cô quá hiểu, cô hận Giản Tử Tuần bao nhiêu, Dịch Chí Duy chắc sẽ hận cô bấy nhiêu. Với tình cảm mười mấy năm của cô và Giản Tử Tuần, cô còn không đi nổi lại tình xưa với anh ta, huống hồ đối với Dịch Chí Duy cô lúc đầu chỉ là người xa lạ. Mỗi thù giết cha, không đội trời chung. Nếu Dịch Chí Duy mưu mô khó lường, tuyệt đối là muốn từ từ hành hạ người nhà họ Phó, sẽ không dễ dàng để họ tránh được.

Chương 22 : Kế hoạch này quá đáng sợ

Cô rùng mình, bởi vì kế hoạch này quá đáng sợ, bản thân mình đã chìm vào quá sâu, nếu anh tiến hành báo thù, cả thế giới của cô sẽ bị hủy diệt!

Thánh Khi nói: “Chị cả, chị thông minh nhất....”

Cô biết! Cô gần như muốn bịt tai lại, như vậy những lời nói đâm vào tim một câu cô cũng không muốn nghe, cô vội vàng nói: “Thánh Khi, cảm ơn em, chị biết rồi, chị sẽ nghĩ lại. Em vào đi, chị có cách, chị nhất định sẽ có cách.”

Cô thúc em gái, Thánh Khi liền đi vào, cô ngồi lên taxi đi về, tinh thần hốt hoảng, lời của Thánh Khi giống như là vọng lại quanh quẩn bên tai, cô vô cùng bức bối, lái xe hỏi: “Tiểu thư, rốt cuộc cô muốn đi đâu?” Hỏi mấy lần cô mới nghe thấy, cô liền buột miệng nói: “Quảng trường Đông Cù.”

Xe chạy về phía quảng trường Đông Cù, dừng ở chính trước đài phun nước của quảng trường, cô vừa xuống xe, hơi nắng kèm theo hơi nước ập vào người, vừa khó chịu vừa ẩm ướt, khiến người ta khó thở. Cô chưa từng đến đây, trước đây cũng chỉ đi qua, liếc nhìn từ trên xe mà thôi. Bây giờ dừng bước, mới biết hóa ra là được xây bằng đá trắng, ánh mặt trời phản chiếu hơi chói mắt, càng trở nên mênh mông, dưới ánh mặt trời gay gắt như thế, chỉ cảm thấy nóng bức khó chịu. Bên rìa quảng trường trồng cây, nhìn từ xa xa, một màu xanh mềm mại. Cô ngẩng đầu lên, ánh mặt trời khiến người ta không mở nổi mắt.

Cô lưỡng lự một lát, vốn dĩ chạy đến đây là nhất thời nông nổi, đi vào như vậy quả thật không có đạo lý, hay là quay về thôi. Nhưng trên quảng trường không thấy một ai, chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào của đài phun nước ở sau lưng, ngay cả tiếng phố xá náo nhiệt cũng trở nên xa vời. Taxi đều ở ngoài quảng trường, bảo cô đi lại gọi xe, cô thật sự nghi ngờ bản thân mình sẽ bị cảm nắng. Hơn nữa thời tiết quá nóng, mồ hôi đã chảy đầy mặt, không phải nói đến là khó chịu nhường nào. Thôi vậy, cô thuyết phục bản thân mình, đi vào thổi chút gió lạnh, vào phòng vệ sinh trang điểm lại rồi đi.

Cô hơi nghi ngờ là tự mình viện cớ thuyết phục bản thân đi vào, nhưng lập tức liền nghĩ, đến rồi không vào, chẳng lẽ đứng như con cóc ở bên ngoài tắm nắng hay sao, hơn nữa cứ đứng ở đây cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ, chẳng may nhân viên bảo vệ đi lại hỏi, vậy càng khó xử hơn. Cô quay người liền nước lên bậc thềm đá đen đỏ, cửa tự động chậm chậm mở ra, không khí lạnh trong tòa nhà ập đến, cô muốn hít hận cũng không kịp.

Tầng một là đại sảnh, đâu đâu cũng là cây cối xanh mướt, ngay cả tường cũng trồng cây leo, giống như là đi vào vườn thực vật, khí nóng đằng sau lưng biến mất trong chốc lát, từng nhóm người ra vào thang máy, yên tĩnh đến mức chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng bước chân. Cô gái ở bàn tư vấn ngẩng đầu lên, khuôn mặt nghiêm túc cười: “Chào cô, có thể giúp cô việc gì không?”

“Xin hỏi phòng vệ sinh ở đâu?”

“Bên phải cuối cùng đi về phía sau, cô có thể nhìn biển chỉ dẫn.” Mỉm cười trả lời, đẹp ngang với phục vụ ở khách sạn lớn, cô đang muốn cảm ơn, nụ cười của đối phương cứng đờ trên mặt, thay vào đó là sự kinh ngạc, “Cô Phó? Cô là Phó Thánh Hâm!”

Phiền phức đến rồi! Cô đang muốn bảo cô ấy không cần quá kinh ngạc, cô ấy đã nhắc điện thoại nội bộ lên: “Phòng thư ký? Tôi ở bàn tư vấn đại sảnh, cô Phó Thánh Hâm bây giờ đang ở đây, đúng, là cô Phó.” Phiền phức càng ngày càng lớn, cô không thể quay đầu bỏ đi rồi, cô gái đó đặt điện thoại xuống, lại mỉm cười với cô, chỉ là trong nụ cười đó, đã thêm chút ý nghĩ sâu sa, nói với cô: “Thư ký Hoàng sẽ xuống ngay.”

Cô đành trả lời bằng mỉm cười, một lát sau Hoàng Mẫn Kiệt vội vã đi thang máy xuống. Lịch sự nói: “Mời cô Phó theo tôi.” Thánh Hâm theo anh ta lên tầng trên cùng, anh ta dẫn cô vào phòng tiếp khách, vừa mới ngồi xuống, liền có người đến pha trà. Đợi lúc chỉ còn lại hai người bọn họ. Hoàng Mẫn Kiệt mới hỏi: “Cô Phó có việc gì sao?”

Trong lòng cô bất an, đã điều động binh lực như vậy rồi, cô cười nói: “Không có việc gì, tôi đi qua quảng trường Đông Cù, tiện thể đến xem xem.” Lời nói chưa dứt, trợ lý của Dịch Chí Duy Phan Học An cũng đi vào, cười nói: “Cô Phó thật sự là khách quý của Đông Cù chúng tôi.” Ngừng lại một lát, “Ngài Dịch đang họp, còn mười mấy phút nữa sẽ tan họp, ngài ấy đã biết cô Phó đến rồi.”

Trong lòng cô càng bất an hơn, cười nói: “Thật ra tôi chẳng có việc gấp gì, anh ấy đang bận, tôi không làm phiền anh ấy, có lẽ tôi nên về trước thôi.” Cô không hẹn trước liền một mình chạy đến đây như vậy, nói thế hai người đều không chịu tin, chỉ sợ cô đi thật, lúc nữa ông chủ tan họp đi ra, hỏi một tiếng: “Mấy người không phải nói là cô Phó đến sao, người đâu?” Vẫn là họ sai. Phan Học An liền cười: “Đã đến rồi, ngài Dịch cũng đã biết, đừng ngại đợi một lát, ngài ấy nói lập tức đến ngay.”

Cô cũng nghĩ nếu bản thân mình bỏ đi, Dịch Chí Duy vẫn sẽ gọi điện hỏi cô, dù gì đã kinh động rồi, dứt khoát đợi một lát thôi. Đợi hơn 10 phút, Dịch Chí Duy quả nhiên đến, vừa thấy anh, hai người Phan, Hoàng đều đứng lên, không đợi anh dặn dò, lui ra đóng cửa lại.

Dịch Chí Duy giờ mới cười cười: “Việc gì thế?”

Cô nói: “Không có gì.” Dừng lại một lúc, hỏi: “Phiền anh làm việc không?”

Anh nói: “Không sao, anh đúng lúc có chút thời gian.” Quan sát cô tỉ mỉ: “Rất cuộc sao vậy?”

Cô cúi thấp đầu, giọng nói cũng nho nhỏ: “Không sao—chỉ là bỗng nhiên thấy sợ hãi, cho nên liều lĩnh chạy đến đây.”

Anh nói: “Nha đầu ngốc.” Ôm ôm cô vào lòng, hôn lên mặt, giống như là dỗ dành một đứa bé khóc đêm vậy.

Bản thân cô cũng cảm thấy bản thân mình buồn cười, miễn cưỡng nói: “Có lẽ em về thôi, anh bận như vậy. Em về làm cơm rang Dương Châu, tối qua không phải là anh nói muốn ăn sao?”

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một lát, anh nhất định vẫn còn việc khác, cho nên nói: “Anh bảo người đưa em về.”

“Không, không cần đâu, em còn phải mua chút đồ.” Cô hơi thẹn thùng cười, “Đến đây đã đủ kinh động rồi.”

Anh cũng cười, cô quá khiến người khác chú ý, cấp dưới nhìn trừng trừng, nhìn cô thành kẻ địch, cho nên cũng cười cười: “Vậy cũng tốt.”

Sau khi anh dẫn cô về phòng tiếp khách, mở một cánh cửa, xuyên qua một đường đi ngắn ngắn, đằng sau tấm bình phong kính lớn chính là thang máy. Một bên cửa đường đi là một tấm bình phong gỗ tử đàn, bên trong là một căn phòng rất rộng rãi, có người đi lại nói chuyện. Cô biết người khác lắm chuyện thế nào, một câu cũng không nói, âm thầm cười, anh lại chẳng để ý chút nào, cho cô một goodbye kiss rất dài, cô sợ kinh động người khác, không dám vùng ra cũng không dám lên tiếng, đành đợi sau khi anh hôn xong trừng mắt nhìn anh, anh chỉ là cười không nói, cô cũng không tìm được mỉm cười, quay người đi vào thang máy.

Lúc thang máy đến lầu 34 một người thanh niên đi vào, ôm một tập văn kiện lớn, che một nửa mặt, khó khăn đưa tay ra ấn số lầu, cô không muốn tiếp xúc nhiều với nhân viên Đông Cù, đành trở mắt nhìn cậu ta nỗ lực giữ cân bằng hai vai, kết quả lúc sau lỡ tay, văn kiện rầm một tiếng rơi xuống nền đất, lập tức trải đầy đất. Cô không lên tiếng nữa sẽ không tốt, mỉm cười nói: “Tôi giúp cậu nhé.” Cúi xuống giúp cậu ta nhặt.

12. Chương 23-24

Chương 23 : Anh từng bảo em đừng yêu anh.

Cậu ta vừa cảm ơn, vừa nói: “Phiền cô giúp tôi ấn tầng 5.” Cô đứng dậy giúp cậu ta ấn, cậu ta lại cảm ơn, cô nói: “Không có gì, không cần khách sáo như thế.” Nói xong cậu ta cũng cười, cậu ta rõ ràng là sinh viên đến đây làm thêm hè, dáng vẻ hơi trẻ con, ăn mặc cũng rất tùy ý, áo sơ mi trắng ca vát rất sạch sẽ, vừa nhìn đã biết là con nhà có gia giáo rất tốt, trong lòng cô nghĩ, mặt quen như vậy, hình như đã gặp ở đâu rồi, cô chần chờ một lát, cuối cùng mỉm cười hỏi cậu ta: “Đồng Cù cũng nhận sinh viên làm thêm sao?”

Cậu ta đáp: “Có.” Qua khe hở tập văn kiện lén lút nhìn cô, vừa nhìn thấy cô đang nhìn thẳng mình, đỏ mặt lại cúi đầu xuống. Trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ, cô đi trên phố không phải là không có ai quay đầu lại nhìn, nhưng cái cách cậu ta nhìn cô, vốn dĩ không phải là kiểu nhìn ấy, mà dường như là muốn nghiên cứu cái đó, muốn xem cô có điểm gì đặc biệt. Cô hơi không thoải mái. May mà thang máy rất nhanh liền đến tầng 5, cậu ta ôm tập văn kiện đi ra, cô tiếp tục xuống tầng 1. Ra khỏi cửa thang máy, trong đại sảnh còn có một thang máy phía bên phải, mấy người đang đợi ở đó, vừa nghe thấy tiếng ding của thang máy bên này, lần lượt nhìn lại, cô cũng không cảm thấy gì, chiếc thang máy mới đi ban này, trên một bên tường đá có một tấm biển nhỏ “Phòng chủ tịch chuyên dùng”. Hòa ra là thang máy chuyên dùng của Dịch Chí Duy, chẳng trách ai ai cũng nhìn chăm chú.

Cô trở nên lúng túng, vội vàng xuyên qua đại sảnh đi ra ngoài. Trong lòng bỗng nhiên hiểu ra, đó đã là thang máy chuyên dùng, nhân viên bình thường chắc chắn sẽ không tùy tiện đi, người thanh niên mà mình gặp lúc này đó, cũng không phải là nhân viên bình thường của Đồng Cù. Cô vừa nghĩ liền hiểu ra. Dịch Truyền Đông đang thực tập ở Đồng Cù. Cậu ta đi thang máy chuyên dùng của anh trai lên xuống là điều có thể, nghĩ đến vẻ mặt lúc này cậu ta dò xét cô, càng hiểu ra hơn: Cậu ta không hề là gặp cô ngẫu nhiên, cậu ta là nghe nói bản thân cô đến, cố ý đi cùng một chuyến thang máy với cô. Thành tựu tin tức của Đồng Cù ai cũng biết, toàn bộ sử dụng mạng liên kết đường dài, làm gì còn cảnh có người ôm một tập tài liệu lớn chạy đi chạy lại. Cậu ta dùng cái đó để cố ý che mặt, bởi vì cậu ta và Dịch Chí Duy khá giống nhau, cho nên cô cảm thấy quen mặt.

Cô không biết được là may mắn hay là buồn cười, Dịch Truyền Đông trông không giống người nghịch ngợm, làm như thế nhất định là hiểu kỳ đến cực điểm, mới to gan chạy đến xem mặt cô, chắc hẳn trong lòng vẫn lo lắng anh trai tức giận. Người nhà họ Dịch, nhân viên Đồng Cù thật ra đều hơi sợ Dịch Chí Duy, cô biết, nhìn dáng vẻ anh trong công ty đều có thể biết được. Thỉnh thoảng nghe thấy anh gọi điện về cho nhà, nói chuyện với bà Dịch đều kèm theo giọng nói ra lệnh, anh ở trong vị trí đặc biệt quá lâu—chủ tịch điều hành Đồng Cù 10 năm gần đây, Đồng Cù lại do một tay anh tạo nên, ai ai cũng vâng vâng dạ dạ với anh, do đó nuôi dưỡng thành thói quen ra lệnh cho cả thiên hạ đó của anh.

Lúc đầu cô cũng rất sợ anh, nhưng anh đối xử với cô coi như là đặc biệt, gan cô cũng là do anh chiều mà ra, có lúc anh bị cô làm phiền, còn nói: “Anh thật sự sợ em rồi.” Anh không hề thật sự sợ cô, nhưng cô nghe thấy luôn rất vui.

Đi siêu thị mua ít đồ ăn, rang cơm rang, một mình ăn bát nhỏ, còn lại cho vào hộp đựng nắp cất vào tủ lạnh, bật tivi giết thời gian. Anh nói về muộn một chút, nhưng cô cũng không ngờ muộn như vậy—1 giờ kém cô ngủ trên sofa, anh rõ ràng là đã uống rượu, vào cửa liền ngồi xuống sofa, nói lóng ca vát lại cúi cúc áo cổ, cô vội vàng điều chỉnh nhỏ không khí lạnh, hỏi: “Uống nhiều rồi hả?”

“Bình thường.” Anh nói, “Nóng quá!” Đứng vào trước máy điều hòa.

Cô vội vàng kéo anh ra: “Anh cố ý muốn bị cảm cúm à?” Lại vô tình phát hiện một vết son môi đỏ trên cổ áo sơ mi anh: “Đây là cái gì?”

Anh mỉm cười: “Khách hàng muốn đi hát, bọn anh đi KTV.” Đương nhiên là cô gái ở KTV để lại, khoe miệng cô bắt gặp hơi trùng xuống: “Đi tắm đi.”

Anh cứ không đi, cô đã có kinh nghiệm, sợ anh lại làm phiền mình như lần trước, nói: “Vậy em bóc quýt cho anh.” Anh lại vẫn nhớ: “Không ăn quýt, cơm rang đâu?”

“Trong tủ lạnh, em đi hâm nóng lại.” Cô đi vào bếp lấy cơm rang ra, đặt vào lò vi sóng hâm nóng lại. Trong

bếp chỉ bật một chiếc đèn trên chậu rửa nhỏ, ánh sáng vàng vàng trong lò vi sóng, chuyển động nhẹ nhàng, cô bắt giác đồ dẫn. Bỗng nhiên, hơi nóng phả vào bên tai cô, làm cô giật bản mình, anh cười trầm trầm, dường như rất vui khi nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô, cô tức giận: “Sao lần nào anh uống say cũng thế này vậy?”

Anh nheo mắt lại: “Anh sao hả?”

Cô không trả lời anh, anh nói: “Buổi chiều em đến tìm anh làm gì?”

“Em nói là không có gì.”

Bỗng nhiên anh nắm lấy tay cô, lại khiến cô giật mình, giọng nói anh thấp thấp, giống như trong ảo mộng hỏi: “Thánh Hâm, em yêu anh không?”

Lò vi sóng kêu ù ù sau lưng họ, giống như là một người đang ngủ ngáy, ánh đèn tối như thế, trong phòng bếp một màu đỏ đậm, tủ bếp đỏ thậm, tủ treo đỏ thậm, chậu rửa đỏ thậm, ánh sáng không phải là đỏ thậm cũng biến thành đỏ thậm, cô bị anh siết chặt không thở được, cô quen thuộc mùi của anh, còn cả mùi rượu, mùi thuốc lá, mùi đồ trang điểm của người phụ nữ khác mà cô không quen thuộc, ập vào mặt cô, cô trở nên khó chịu, nhưng cười: “Anh từng bảo em đừng yêu anh.”

Anh tức giận, cô cũng không biết anh vì sao tức giận, chẳng lẽ vì câu nói đó của cô? Câu nói đó là lời nói thật, anh đã sớm nói với cô ở New York. Có lẽ anh hề uống say là thất thường, lần trước không phải anh muốn bóp chết cô sao?

“Em không có lương tâm.” Anh lẩm bẩm nói. Cô hơi sợ hãi, do đó cười dỗ anh: “Được rồi, được rồi, là em không tốt, cơm rang sắp được rồi, bỏ em ra để em lấy cho anh ăn được không?” Anh buông tay, cô đi lấy cơm, tay vẫn chưa động đến cửa lò vi sóng, anh bỗng nhiên đưa tay ra cướp lấy cô vào lòng, giống như là điều hâu bất được con chim nhỏ vậy, thật chặt, ấn cô vào trên cửa tủ lạnh, hơi thở anh phả vào bên mặt cô: “Thánh Hâm!”

Cô cũng giống như một con chim nhỏ bắt đầu vùng vẫy, lần trước chỉ là đập vào đầu, lần này sẽ thế nào, cô vừa mới từ bệnh viện ra, không hề muốn quay lại. Dáng vẻ của anh hơi đáng sợ, trong mắt đầy mạch máu, giống như là bất cứ lúc nào có thể sẽ nuốt cô vào trong. Cô hề động đậy, anh sẽ càng càng chặt hơn. Cô đành bất động, anh dường như hơi hài lòng, ôm lấy cô, hôn má cô, tiếp tục thì thầm: “Thánh Hâm.....cứ như vậy.....đừng rời xa anh.....”

Chương 24: Kẻ giết người ra tay tàn nhẫn với người gọi là “bác trai” 10 năm

Cô chấn động dựa vào vai anh, anh dường như thở phào, ôm cô, dỗ dành cô, giọng nói không rõ ràng: “Anh yêu em.”

Anh bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, tỉnh ngộ ra bản thân mình đang nói cái gì, nói với ai. Anh đẩy mạnh cô, sững sờ nhìn cô.

Cô cùng đồ dẫn nhìn anh, anh gượng cười, nói: “Anh thật sự say đến mức hồ đồ rồi! Anh đi tắm.”

Cô không lên tiếng, anh rời đi. Trong lò vi sóng, mùi thơm của cơm phả ra từng luồng từng luồng, chuông kêu lên “ding” một tiếng, ánh sáng vàng vàng đó tắt đi, trong phòng bếp chỉ còn lại ánh đèn đỏ thậm đó, có tiếng nước truyền đến từ trong phòng tắm, giống như mơ, là cô phảng phất mơ một giấc mơ, có lẽ anh nói lời say, nhưng—cô lập tức hỏi bản thân mình, nếu lời anh nói là thật thì sao? Nhưng, cho dù lời anh nói là thật thì sao chứ, đáng về họ bây giờ, quan hệ của họ bây giờ—thì sao chứ....

Nhưng sự đau khổ trong lòng, dần dần lên men, bi thương thốn thức lại hơi chua xót. Anh không chịu nhận cũng tốt, cô đã gánh không nổi rồi, nếu anh thật sự chịu nói ra một câu. Cô sẽ tan xương nát thịt, cô sẽ thật sự như con thiêu thân lao mình vào lửa, cô không có dũng khí nghe anh nói yêu cô. Nếu anh thật sự đã nói, sau này lại phủ nhận, cô sẽ vạn kiếp không hồi phục được.

Cô đi làm, từ lúc nhập viện, công ty giao cho giám đốc Thái quản lý, ông tuổi tác đã cao, tinh thần làm việc không tốt, nghe nói cô trở về, rất vui vẻ. Bà Lý thấy cô cũng vui mừng, hỏi lên hỏi xuống, lại nói may mà không để lại sẹo. Công việc còn tồn lại không nhiều, cô nhân thể giải quyết vài việc, cho đến tận lúc điện thoại reo lên, cuộc điện thoại này không thông qua thư ký, thông thường là người nhà gọi đến, cô không để ý, cầm lên nghe: “Phó Thánh Hâm.”

Không có tiếng nói, cô sững lại một lát, lại “alo” một tiếng, vẫn không có tiếng gì. Lòng bàn tay cô chảy mồ hôi, không thể là Dịch Chí Duy, lúc này anh đang làm việc, chắc chắn bận đến nỗi chỉ muốn có ba đầu sáu tay, không có sức đâu mà chơi trò trốn tìm với cô; anh gọi điện đến cũng rất tự cao, thường do thư ký gọi xong rồi mới nghe. Cũng không thể là người trong nhà, người trong nhà không làm phiền cô thế này. Ngoài những người đó ra, biết số điện thoại trực tiếp này có thể đếm được.

Hơi thở yếu ớt trông ông nghe có thể nghe thấy, cô sững sờ một lát, không chắc chắn lắm, chần chừ hỏi: “Làanh?”

“Ừ.”

Trong lòng cô rối loạn, chỉ nói: “Cảm ơn.” Là cảm ơn anh chuyển phát nhanh đồ của mình quay về. Họ hiểu nhau như thế, tất cả lời nói chỉ nói một phần đều có thể lĩnh hội hết, dù gì qua lại mười mấy năm, thân thuộc đến mức giống như là đối với bản thân mình. Anh biết cô cảm ơn cái gì, anh nói: “Việc nên làm.” Dừng lại, sự yên tĩnh liền trở thành biển chết vô vọng——sự tĩnh lặng đen tối, một chút sự sống cũng không có.....

Do đó, cô khách sáo hỏi: “Anh Giản còn việc gì không?” Câu nói này là nhắc nhở anh, thân phận của anh bây giờ, khoảng cách giữa cô và anh, anh đương nhiên không thể không hiểu, anh nói: “Nghe nói em xảy ra sự cố.....” Sau lần gặp trước ở Nhật, cô cố ý thả câu, chẳng lẽ anh lại dễ dàng cắn câu như thế, hoặc là đối đầu mọi thứ với Dịch Chí Duy quen rồi, cái gì cũng muốn tranh, ngày cả cô cũng định tranh? Vừa nghĩ lại liền chỉ nói: “Tôi không sao.” Khẩu khí lạnh nhạt điềm tĩnh, nhưng cô biết hiệu quả nghe vào tai anh thế nào.

Cô cười chua xót, bản thân mình lại thành cái gì vậy, khiến người ta coi thường, bản thân mình cũng coi thường chính mình. Lúc đầu cô hận anh như thế, đến bây giờ, vẫn cố ý làm ra vẻ còn chút tình xưa chưa hết, về bản chất anh và cô có gì khác nhau? Anh chỉ cần có lợi bất chấp mọi thủ đoạn, cô còn hơn, vì sợ còn có cơ hội lợi dụng anh, cố ý muốn nói mà dừng lại như thế. Cô kinh ngạc sợ hãi, Dịch Chí Duy dạy cô nhiều như vậy, cô học nhanh như thế, có lẽ bản chất của mình chính là như thế. Không, không, ít nhất cô sẽ không đi làm tổn thương sâu nặng đến người cô yêu, ít nhất cô sẽ không đi làm tổn thương người có quan hệ hơn 10 năm, chung quy vẫn còn lương tâm chưa phai mờ.

Cuối cùng anh không nói thêm gì nữa liền dập điện thoại. Cô cũng đặt ống nghe về chỗ cũ, trong lòng chỉ là một khoảng mơ hồ, sau khi cha xảy ra chuyện, cô chỉ đau đớn tuyệt vọng, chưa từng nghĩ rằng tại sao Giản Tử Tuần lại phải làm như thế. Có lẽ là anh muốn nuốt công ty, sau việc đó anh quả thật cũng có ý đồ ấy, nhưng nếu anh kết hôn với cô thật ra cũng có thể đạt được mục đích này, cha luôn đặc biệt tán dương anh, đã từng tỏ ý sau khi họ kết hôn sẽ giao cho anh quản lý, có lẽ anh không muốn kết hôn với cô, nhưng anh luôn không thể hiện ra, cho đến tận trước đêm cha xảy ra chuyện, anh vẫn còn đối xử với cô như trước.

Họ là thanh mai trúc mã, lúc mấy tuổi người lớn liền đùa, nói lớn lên bảo họ kết hôn. Ở trong nhà anh, cô đi chơi bà Giản liền tươi cười nói: “Hâm Hâm đừng đi, làm con dâu của Tử Tuần chúng ta nhé.” Ở trong nhà cô, cha cũng vui vẻ nói với anh: “Tử Tuần, bác gả Hâm Hâm cho cháu được không? Lớn hơn một chút, họ lại chơi trò chơi đó, cô sẽ đỡ mặt, trốn sau rèm cửa không ra, Giản Tử Tuần lại ngẩng đầu lên, dáng vẻ rất chống đối: “Không cần mọi người nói, con biết. Hâm Hâm là cô gái xinh đẹp nhất trên đời, con nhất định sẽ lấy cô ấy về.” Người lớn cười lớn, lớn hơn chút nữa, họ liền thật sự yêu nhau——nước chảy thành sông, hợp lý hợp lẽ, dường như là đạo lý hiển nhiên nên là như vậy rồi.

Tại sao anh lại ra tay tàn nhẫn với người đã gọi là “bác trai” hơn 10 năm? Tại sao anh muốn thủ tiêu Hoa Vũ? Cô ngồi ở đó, nghĩ rất lâu cũng không giải thích được. Sau khi xảy ra việc cô chỉ một mực hận anh, nhưng lại chưa từng nghĩ tại sao anh làm vậy, dường như anh hoàn toàn vô tình với cô, nhưng hôm đó anh như đinh đóng cột, lòng dạ sắt đá ép cô vào đường cùng, rốt cuộc là vì sao?

Cô ngồi rất lâu ở đó, có lẽ việc trên thế giới này, xưa nay đã chưa từng có đáp án hợp lý, cô luôn nghĩ đúng sai, luôn muốn phân biệt rõ trắng đen, sự việc đã đến thế này, sớm chỉ là uống công.

Buổi tối tham gia một cuộc đấu giá từ thiện, những hoạt động đó là vô vị nhất, may mà người quen nhiều, sẽ không buồn. Bởi vì Dịch Chí Duy, mấy tháng nay cô luôn là vật cưng của giới xã giao, lúc ký tên vào hội trường một đám phóng viên chụp hình, cô đành kiên nhẫn cho họ chụp đủ.

“Cô Phó!”

Lại là mấy người giới tài chính mặt mày hớn hở, trong lòng cô thầm than một tiếng, gọi: “Bác Từ, chào buổi tối.”

Từ tổng nói: “Sao lại đến có một mình, Chí Duy đâu?” Cô cười nói: “Bác à, cháu và ngài Dịch thật sự chỉ là bạn bình thường, bây giờ là thời gian riêng tư, làm sao cháu biết ngài Dịch ở đâu chứ?”

“Ha ha, trước mặt bác còn ngại không nói thật sao?”

Cô cười không nói, việc kiểu này càng giải thích càng rối, thiên hạ đều biết cô ở cùng Dịch Chí Duy, vậy thì sao chứ, phủ nhận một chút sự thật sẽ kích tình tiết phát triển hơn, Dịch Chí Duy nói vậy.

Gần đây cô nhập viện, khá lâu rồi không tham gia hoạt động như vậy, bạn bè quen lần lượt đến chào hỏi, không thể tách khỏi câu: “Ngài Dịch đâu?” Ngay cả bạn học cũ Phạm Hiểu Ngọc cũng hỏi: “Lúc nào mời chúng tớ ăn tiệc mừng thế?” Người khác đều hỏi chắc nịch như thế, cô lại hơi mất tập trung, cho đến tận lúc buổi đấu giá bắt đầu, mới định thần lại. Đây là đấu giá từ thiện của cô nhi viện, đồ đấu giá đều được khuyến góp, tiền thu được từ buổi đấu giá đều khuyến góp cho cô nhi viện. Sản phẩm đấu giá rất nhiều, tranh chữ châu báu đồ cổ đều đầy đủ cả, cô xưa nay không thích ra vẻ ở nơi như thế này, chỉ làm người xem, sau khi một bức tranh chữ nổi tiếng được bán đi, tiếp đến là đồ cổ châu báu, cô không thạo, càng không có hứng thú, chỉ sợ mất mặt người tổ chức, ngại không về trước. Ngồi ở bên cạnh Phạm Hiểu Ngọc, nói chuyện linh tinh câu được câu không với cô ấy, lật đi lật lại tờ giới thiệu đấu giá.

13. Chương 25-26

Chương 25

Cửu liên hoàn phỉ thúy —————

Sau khi một chuỗi dây chuyền kim cương vật đấu giá số 14 được bán ra, nhà đấu giá lấy ra sản phẩm đấu giá số 15: “Cửu liên hoàn phỉ thúy”

Cô giật mình, ngẩng đầu lên, quả nhiên là cửu liên hoàn, từng vòng nối với nhau, ngọc xanh lấp lánh, tuy không phải là ngọc thủy tinh già quý hiếm, nhưng đã là loại ngọc băng hiếm thấy rồi, từng vòng ngọc phỉ thúy nối với nhau, bóng chốc khiến cô nhớ lại những chuyện hồi nhỏ, lúc nhỏ cô thích nghịch thứ đồ này nhất, tháo ra, lắp vào, qua quá trình rắc rối mới có thể lắp hết 9 chiếc vòng xuống, cô chơi rất quen, nhắm mắt cũng có thể lắp hết 9 vòng xuống rồi lại lắp vào, cô đã từng có một cửu liên hoàn yêu quý, sau đó bị mất, cô còn lo đến phát khóc, lúc đó Giản Tử Tuần dỗ dành cô: “Hâm Hâm em đừng khóc, mấy ngày nữa anh mua cho em một chiếc y hệt.”

Thứ đồ thế này coi như là đồ cổ lỗi thời rồi, người bình thường ít thất, cũng không có nơi bán, qua mấy ngày, cô cũng sẽ quên đi—trẻ con.....chỉ có chút ký ức đó.

Chiếc này thì sao?

Cô hơi ngẩn ngơ nhìn cửu liên hoàn trên tay người đấu giá, chiếc này đương nhiên là quý hơn nhiều so với chiếc của cô lúc nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn là cửu liên hoàn, chỉ là đồ chơi các khuê tú cổ đại Trung Quốc dùng để giết thời gian nhàn hạ trong khuê các, phức tạp thì phức tạp, qua vô số bước lắp xuống, cuối cùng lại qua vô số bước lắp lại, sinh mệnh hoa lệ mà vô vị.....

Người đấu giá dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt chiếc móc nối 9 chiếc vòng lại với nhau đó, phát ra âm thanh leng keng vui tai, anh ta cho rằng đây là nhạc cụ sao? Cô hơi phì cười, trong buổi đấu giá có một số người không hề biết đó là đồ ngọc dùng làm gì, nhưng đây là ngọc phỉ thúy tốt hiếm thấy, giá khởi điểm liền đưa đến 20 vạn.

Cô cũng giơ biển lên, người đấu giá lập tức nói: “Được, 21 vạn, cô Phó trả 21 vạn, 22 vạn, ngài này trả 22 vạn.”

Cô lại giơ biển lên, người đấu giá nói: “23 vạn, cô Phó trả 23 vạn.” Có người lập tức trả 24 vạn, cô chần chờ một lát, vẫn giơ biển.

“25 vạn!”

“26 vạn!”

Cô hơi dao động, dù gì chỉ là một thứ đồ chơi nhỏ, Phan Hiểu Ngọc lại xúi giục bên cạnh: “Bỏ lỡ sẽ không có nữa đâu, thích sao không mua về?”

Cô lại ra giá, đối phương lại cũng nâng giá, xem ra nhất định phải có được, hai bên nâng giá lên 30 vạn, cô báo 31 vạn, đối phương lại không sót ruột: “35 vạn!”

Xem ra nhất định phải đạt được, cô mỉm cười, không giơ biển nữa, người đấu giá hét giá: “35 vạn! Có ai trả hơn 35 vạn không?” Phan Hiểu Ngọc giục cô: “Ra giá nữa đi, chỉ cần thích thì sợ gì chứ, mua về hãy nói, về gặp Dịch Chí Duy, nũng nịu với anh ấy, bảo anh ấy trả số tiền này là được.”

Cô cười lắc lắc đầu, người đấu giá lặp lại: “35 vạn lần thứ nhất! 35 vạn lần thứ 2…….”

“40 vạn!”

Giọng nói quen thuộc vang lên, cô hơi hoảng hốt quay mặt lại, là anh!

“Được! Ngài Giản ra giá 40 vạn, 40 vạn, có ai trả hơn 40 vạn không?”

Trong buổi đấu giá vang lên tiếng rì rầm, Phan Hiểu Ngọc cũng cười với cô: “Giản Tử Tuấn quả nhiên mạnh, vừa mở miệng đã áp cả buổi đấu giá.” Cô cũng cười, trong lòng lại rối loạn. Anh mua thứ đồ này làm cái gì chứ? Chẳng lẽ câu nói đùa lúc nhỏ đó anh cũng vẫn nhớ sao?

“40 vạn lần thứ nhất! 40 vạn lần thứ 2! 40 vạn lần thứ 3!” Người đấu giá đập chùy gõ, “Bán! Chúc mừng ngài Giản mua được cữu liên hoàn phỉ thúy này!”

Cô quay đầu lại nhìn anh, cách xa như vậy, chỉ nhìn thấy anh gạt nhẹ đầu một lát.

Khuôn mặt cô lập tức trắng bệch—anh quả thật là mua cho cô, anh vẫn nhớ câu nói đó.

Chương 26

Truyền Đông đang yêu. ————

Buổi đấu giá kết thúc, cô đứng trước bãi đỗ xe đợi, xe cô bị hỏng trong cơn bão, vẫn chưa mua xe mới, ngày ngày lái chiếc xe Lotus hơi cũ của Dịch Chí Duy, tối nay trong trường hợp long trọng như vậy, không thích hợp tự mình lái xe đến, là lái xe của Dịch Chí Duy lái chiếc Lincoln của anh đưa cô đến. Hẹn sẽ đến đón, cô cũng sớm gọi điện thông báo cho lái xe, chỉ là vẫn chưa kịp đến mà thôi.

Không ngờ lái xe của Giản Tử Tuấn đi đến hỏi cô: “Cô Phó, ngài Giản hỏi có thể để tôi đưa cô không?” Anh biết cô sẽ không ngồi cùng xe với anh, cho nên bảo lái xe đến hỏi như vậy.

Lái xe nhà họ Giản cũng là người rất quen, do đó cô cười cười: “Không cần, Bác Phúc, bác đưa ngài Giản về đi, cháu có xe đến đón.”

Bác Phúc dường như sớm đã đoán được cô sẽ nói như vậy, lấy ra chiếc hộp gấm: “Vậy cũng được, cô Phó, ngài Giản nói đưa đồ này cho cô.”

Không ngờ là chiếc cữu liên hoàn, trong chốc lát cô sững sờ ở đó, lúc lâu mới phản ứng lại được, nói: “Cháu không thể nhận.”

Bác Phúc nói: “Ngài Giản nói là đưa cô, mong cô nhất định nhận lấy, nếu cô không cầm, tôi không có cách nào báo cáo công việc được.” Vừa nói liền cố nhét vào tay cô, lúc này người tham gia buổi đấu giá vẫn còn đang liên tục đi ra, dưới ánh đèn đường, cô cũng không thể kéo kéo lôi lôi với người dưới được, đành cầm trong tay, bác Phúc thở phào, dường như sợ cô đổi ý, quay người liền bỏ đi.

Cô lại tự nhiên thấy sợ hãi, Giản Tử Tuần làm như vậy, rốt cuộc là vì sao? Anh tất nhiên là định lại giá của cô, mới chịu bỏ công sức muốn nối lại duyên cũ. Bản thân mình còn có gì để anh lợi dụng, hay là đơn thuần muốn gây khó dễ với Dịch Chí Duy.

Chiếc cửa liên hoàn này giữ lại cũng không được, vứt đi cũng không được, nghĩ đi nghĩ lại chỉ cảm thấy không bằng cứ điềm nhiên để đó, cho nên tiện tay vứt vào ngăn kéo. Cho dù Dịch Chí Duy biết, cũng có thể hiểu được lập trường của cô.

Việc kinh doanh hiện tại của Hoa Vũ đã dần dần vào quỹ đạo, cuộc sống của cô tốt hơn nhiều, bây giờ cô có thể nói là hạnh phúc được rồi chứ, có một tờ báo nói cô “tình yêu sự nghiệp đều đã có thành tựu”, có thể có không ít người phụ nữ ngưỡng mộ cô, ngay cả mẹ kế cũng hỏi cô: “Đã nghĩ đến lúc nào thì kết hôn chưa?”

Câu hỏi khiến cô ngơ ngàng: “Kết hôn? Với ai?”

Mẹ kế quả mắng: “Con bé này thật là!” Tươi cười niềm nở nói: “Đương nhiên và cô với anh Dịch rồi.” Mẹ kế tuy không hiểu Dịch Chí Duy, cũng không có cơ hội gặp anh, nhưng xem nhiều cuộc phóng vấn của anh, tràn đầy hứng thú nói: “Anh Dịch không tồi, có bản lĩnh nhân phẩm cũng tốt, không cần kén cá chọn canh nữa, tuổi của cô sớm đã nên kết hôn rồi đó!”

Dịch Chí Duy chịu kết hôn với cô không? Hoặc là, cô chịu kết hôn với Dịch Chí Duy không?

Có lẽ nếu anh chịu bản thân mình sẽ không hề phản đối—ít nhất bây giờ họ ở bên nhau đã chứng minh rằng, họ có thể sống cùng nhau. Vấn đề là—anh có ý định thế nào?

Nếu làm người tình, bây giờ họ cũng coi như là tình nhân không tồi, anh từng nói yêu cô—lần uống say đó, không biết có được tính hay không. Cô yêu anh, nhưng anh sớm đã nói, bảo cô đừng yêu anh. Họ ngày ngày ở bên nhau, quan hệ liệu có thể tiến thêm một bước rõ ràng đều nằm trong sự khống chế của anh. Anh chưa chắc đã chịu kết hôn, kết hôn đối với anh sẽ không có lợi hơn so với bây giờ, hề có sự thừa nhận của pháp luật, có danh phận người vợ, anh sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm mọi thứ với cô, bây giờ tốt biết bao, hợp thì ở lại, không hợp thì tan.

Cô cũng không muốn nhắc đến trước mặt anh, giống như là cô muốn gả cho anh vậy, anh từng nói không cần người khác yêu anh, lại nói sẽ không nuôi cô, tuy đều là nửa đùa nửa thật, cũng có thể là thật, cô đâu có thích gả cho anh, không có việc gì không tự đi khiến mình mất hứng.

Mẹ kế lại cười nói: “Thánh Khi đang yêu đó.”

Cô vui vẻ hỏi: “Ồ, thế sao? Ai vậy?”

Mẹ kế lắc lắc đầu: “Không biết, hỏi nó cũng không chịu thừa nhận, nhưng nhìn nó cứ thần thần bí bí gọi điện thoại, lại thường thường ra ngoài ăn cơm, luôn nhận được hoa. Ồ, hôm nay sáng sớm đã nhận điện thoại lại ra ngoài rồi.”

Cô cười: “Đó chắc chắn là đang yêu, Thánh Khi cũng không còn là trẻ con nữa, năm nay đã 18 tuổi rồi.”

Mẹ kế than một tiếng: “Tôi cứ không yên tâm, nó lại không nói với tôi, Thánh Hâm, cô có thời gian hỏi nó chút nhé.”

Thánh Hâm đồng ý, đúng lúc này người làm nói: “Cô hai đã về.”

Thánh Khi đi vào, hôm nay con bé mặc một bộ váy sa tanh màu hồng, trên tay cầm một bó hoa hồng lớn, con bé vốn dĩ đã trắng, cơ thể trắng ngần, tuổi thanh xuân dạt dào đó, khiến Thánh Hâm âm thầm ngưỡng mộ.

Thánh Khi vốn dĩ khuôn mặt tươi cười vui vẻ gọi nhỏ: “Mẹ, con về rồi.” Thấy Thánh Hâm, khuôn mặt bất giác sưng lại: “Chị cả.”

Thánh Hâm cười hỏi: “Đi chơi cùng bạn à?”

“Vâng.” Con bé hơi lo lắng không yên, nói, “Em lên thay quần áo.”

Thánh Hâm đoán nó ngại, mỉm cười gật đầu, Thánh Khi chắc cũng biết mẹ và Thánh Hâm nói gì, do đó sau khi lên lầu liền không xuống nữa, một lúc sau Thánh Hâm không thấy con bé xuống, biết nó ngại trốn mình, trong lòng nghĩ mấy ngày nữa hỏi nó sau, do đó liền nói với mẹ kế: “Tôi còn có việc, phải đi rồi.”

Mẹ kế rất khách sáo giữ lại: “Ăn cơm rồi hãy đi chứ.”

“Không ăn,” Cô cười một lát. “Anh ấy hẹn tôi ăn cơm”.

Cô đi đến cuộc hẹn, đúng lúc gặp tắc đường, đến muộn mấy phút. Vội vàng đi vào nhà hàng, từ xa đã thấy Dịch Chí Duy một mình ngồi ở đó xem thực đơn, hơi chau mày, khỏe môi hơi trùng xuống, dường như tâm trạng không tốt. Cô biết dáng vẻ đó của anh là đang không vui, vội vàng cười nói: “Thật ngại quá, tắc đường, để anh đợi một lúc rồi phải không?”

Anh nói: “Anh cũng mới đến.”

Cô dò xét sắc mặt anh một lát, hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao—Truyền Đông đang yêu.”

Chú thích: đây chính là cừu liên hoàn, nhưng chiếc chịch TH đầu giá là bằng ngọc phỉ thúy.

14. Chương 27-30

Chương 27->30

Chương 27: Âm mưu của đối phương không thể đạt được.

Đây là lần đầu tiên anh nói với cô về người nhà họ Dịch, trước đây trước mặt cô anh tuyệt đối không nhắc đến, ngay cả điện thoại người nhà gọi đến cũng không được nghe giúp anh, cô luôn nhớ thật kỹ điều kiêng kị này, không ngờ hôm nay anh lại chủ động nhắc đến. Anh chau mày, dáng vẻ phiền não: “Lại không biết cô gái đó là ai, nó lớn bằng từng này, lần đầu tiên có việc giấu anh.”

Anh thay chức cha nuôi lớn em trai, cho nên luôn là thân phận nửa anh nửa cha, về tình cảm không giống với anh em nhà khác, lòng trách nhiệm và cảm giác bảo vệ đều lớn hơn, lần này rõ ràng là vô cùng phiền não, nếu không sẽ không buột miệng nói với cô, cho dù trong công việc có phiền phức lớn, anh nhiều nhất cũng nói một, chưa từng phiền muộn.

Cô bất giác chờ đợi một lát, buột miệng nói: “Trùng hợp thế, em gái em cũng đang yêu.”

“Ồ?” Anh quả nhiên chú ý, “Em gái nào của em?”

“Em gái thứ 2 Thánh Khi.”

Anh nói: “Không thể!”

Nghe giọng nói chắc như đinh đóng cột của anh, dường như cho dù có thế thì anh cũng định kiên quyết phản đối, cô hơi lúng túng, cười nói: “Chúng ta đừng đoán mò, không thể trùng hợp như vậy, hai đứa lại không quen nhau.”

“Cho nên anh nói không thể nào.” Anh dừng lại một lúc, cuối cùng vẫn không nhận được nói với cô, “Quan trọng là Truyền Đông mấy ngày hôm nay như người mất hồn, làm việc cũng quên trước quên sau, ủ rũ, không có tinh thần, hình như là thất tình. Nó còn trẻ, lại đang đi học, anh thật sự sợ nó bị sập bẫy nào đó của người ta.”

Đó là đương nhiên, danh tiếng của Đông Cù, không sợ không có người có ý định với Dịch Truyền Đông, dưới tên cậu ta cũng có cổ phần lớn của Đông Cù, chỉ là luôn do Dịch Chí Duy quản lý. Dịch Chí Duy đương nhiên là đối tượng hôn nhân tuyệt vời nhất, nhưng sự thông minh lợi hại của anh cũng có thể thấy được, mưu tính anh quá khó, không bằng di mưu tính tờ giấy trắng Dịch Truyền Đông, dù gì cũng vẫn có thể vinh hoa phú quý.

Cô nói: “Không phải đâu, trông Truyền Đông cũng không giống người đơn thuần, có thể tuổi trẻ không có kinh nghiệm, nhưng người khác cũng không dễ dàng chi phối cậu ấy như vậy.”

Dịch Chí Duy không sốt ruột: “Em lại chưa gặp nó—nó vẫn là một đứa trẻ, chẳng may người khác dùng mỹ nhân kế, nó chắc chắn sẽ hồ đồ cắn câu, sau đó lại nhử nhử nó, nó liền ngoan ngoãn trúng kế.”

Cô hỏi: “Vậy cậu ấy nói với anh là muốn kết hôn?”

“Nó không dám.” Dịch Chí Duy nói, “Nó biết tính khí anh, nếu là hoàn cảnh đối phương có vấn đề, ép nó thế nào cũng không dám nói với anh, cho dù nói với anh là nó đang yêu, nó cũng không có cái gan ấy, huống hồ kết hôn—từ nhỏ nó sợ anh, tính cách lại rất hướng nội.”

“Vậy là được rồi, âm mưu của đối phương không thể đạt được.”

Dịch Chí Duy than một tiếng: “Cho nên anh càng sợ, chẳng may thật sự là như thế, nó không dám nói với anh, đối phương lại ép quá, anh thật sự không dám nghĩ nó sẽ làm gì! Mỗi ngày nay thấy dáng vẻ của nó anh rất lo, ngày ngày như người mất hồn vậy.”

Cô là người ngoài, chỉ có thể nói những lời an ủi: “Không thể đâu, có lẽ chỉ là trẻ con yêu đương, đối phương cũng là bạn học, giận dỗi mấy ngày, vài ngày sau là ổn thôi.” Cười một lát, lại trêu đùa: “Em có thể yên tâm rồi, em gái em mấy hôm nay rất vui vẻ, xem ra không phải là hai đứa yêu nhau.”

Anh vẫn chau mày, cô nói chút việc, anh chỉ là không có tâm trạng, cuối cùng cô cũng không nói nữa, lặng lẽ ăn xong bữa cơm, anh liền nói: “Tối nay anh về nhà một chuyến, không quay về.”

Xem ra định nói chuyện rõ ràng với Dịch Truyền Đông, mẹ anh và Dịch Truyền Đông đều ở biệt thự ở núi Dương Minh. Anh bận, rất ít khi về nhà, đa phần đều gọi điện về hỏi thăm việc trong nhà. Bệnh tình bà Dịch tuy luôn được khống chế ở mức lý tưởng, nhưng vì tuổi cao và uống thuốc, phản ứng hơi chậm chạp, mỗi lần anh gọi điện đều nói chậm lại, khẩu khí như nói với trẻ con.

Nghĩ đến bà Dịch, ít nhiều cô cũng hơi áy náy. Trước đây anh về nhà chưa từng nói với cô, nhiều nhất chỉ nói một tiếng: “Hôm nay đừng đợi anh.” Anh không có nghĩa vụ cho cô biết hành tung, dù gì họ không phải vợ chồng, cho dù là thì sao chứ, thiên hạ không biết người vợ ở bên cạnh chồng tối nay cũng rất nhiều.

Cô đồng ý, một mình về chung cư của anh. Anh đã nói không về, cô liền sớm lên giường xem tivi, trên tivi một đôi tình nhân mệnh khổ bị thế lực gia đình ép buộc không thể ở bên nhau, ôm đầu khóc đến mức chết đi sống lại, đạo diễn vẫn chưa lỡ dịp thêm chút âm nhạc thê lương, không biết kết thúc có chết vì tình không? Cô xem lại chỉ buồn cười, có lúc cô chính là máu lạnh như thế, đây cũng là do Dịch Chí Duy dạy mà ra, anh từng nói: “Thà phụ tất cả người trong thiên hạ”

Nghe thấy tiếng khóa lách cạch vang lên, cô giật bản mình, lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, anh đi thẳng vào phòng ngủ, sắc mặt tái xanh. Cô chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, vội vàng nói: “Sao thế? Không phải nói là không về sao?”

Anh lại tức giận một trận lôi đình: “Phó Thánh Hâm! Cô giỏi lắm!”

Cô hoàn toàn sững sờ, không biết phải làm thế nào. Anh đưa tay là liền kéo cô xuống, anh là người thích vận động, lực tay gần như vận đứt cánh tay cô, đau đến mức nước mắt trào ra, lại không hiểu tại sao, chỉ là hỏi: “Em sao chứ?”

“Cô sao hả?” Anh nghiêng rặng, trong mắt giống như là sắp tóe ra lửa. “Dịch Chí Duy tôi cả đời này chưa phục ai, hôm nay tôi phục cô rồi!”

Tóc cô bị mắc vào tay anh, cô cũng không thềm để ý, đành ngẩng mặt lên hỏi: “Rốt cuộc em làm sai việc gì?”

“Việc gì? Cô đừng có giả vờ hồ đồ với tôi!” Anh đẩy cô, cô lao đảo loạn choạng đập vào đèn ở đầu giường, anh lại kéo cô lại, nắm lấy cánh tay cô, “Cô thật sự là thủ đoạn, cô ăn chắc nhà họ Dịch chúng tôi rồi đúng không?”

Hôm nay anh về nhà là để nói chuyện với Dịch Truyền Đông, chẳng lẽ Dịch Truyền Đông thật sự yêu Thánh Khi? Dáng vẻ của anh giống như là muốn xe cô thành trăm mảnh, cô ngần lẹ nói: “Em cũng không thường xuyên về nhà, việc của Thánh Khi em làm sao biết được?”

Chương 28: Cô quả thật là đến bước đường cùng

Không hiểu vì sao anh càng trở nên tức giận, bạt vào mặt cô một cái, cô bị đánh đến choáng váng, bên tai ù ù, trên mặt đau rát, cô ngã xuống trên giường, dờ dảnh nhìn anh. Anh lại giống như con sư tử phần nộ, trong chốc lát lại lòi cô lên: “Cô còn giả vờ ngớ ngẩn với tôi! Còn đánh trống lảng gì mà em gái cô, một mình cô chưa đủ sao? Cô một mũi tên trúng hai đích, đắc ý lắm sao! Cô đừng có mà mơ tưởng với Truyền Đông, cô là cái thá gì chứ! Cô chỉ là một thứ đồ chơi tôi nhất thời hứng thú dùng tiền mua về, loại phụ nữ như cô, tôi thấy nhiều rồi, vì tiền, cái gì cũng chịu đổi trác, vì tiền thủ đoạn nào cũng dùng, tôi không mắc lừa cô, cô liền đi quyến rũ Truyền Đông? Tôi cảnh cáo cô, tránh xa nó ra, nếu không thì, cô cẩn thận chút! Cẩn thận cô và công ty cô đều không có chỗ dung thân!”

Lời nói của anh giống như là từng viên từng viên đạn bắn vào đầu cô. Cô khóc, hôm nay cô mới hiểu bản thân mình có vị trí gì trong lòng anh, hóa ra cô và Chúc Giai Giai không có gì khác biệt, chỉ vì điểm giống nhau giữa cô và Phồn Tổ, anh bỏ tiền ra——mua cô về làm đồ chơi!

Cô đã không còn quan tâm đến nỗi đau xé ruột xé gan, chỉ nắc nghẹn biện bạch: “Em không quen Dịch Truyền Đông, em làm sao mà dính dáng với cậu ấy chứ?”

Anh cười lạnh: “Cô còn muốn lừa ai? Đợt này Truyền Đông như người mất hồn, tôi nói vì sao, hóa ra là con hồ ly tinh này đang tác quái! Không quen nó? Sao chỗ nó có ảnh của cô? Nếu không phải là hôm nay tôi về nhà lật tìm thấy, cô còn định bảo nó giấu tôi bao lâu hả?”

Cô khóc đến nỗi một câu cũng không nói nổi, chỉ che chỗ anh đánh, khóc “hu hu” nức nở. Oan ức như thế, trông lòng lại chỉ nghĩ, hóa ra anh coi cô như vậy, hóa cho anh cho rằng cô là người như thế.

Anh nói: “Coi như cô tàn nhẫn! Cô cho rằng không chế Truyền Đông sẽ có thể tranh giành quyền lợi Đông Cù? Cô có xúi bẩy Truyền Đông tạo phản ở cuộc họp cổ đông, đuổi tôi đi không? Tôi nói cho cô biết, cô đừng có mà nằm mơ! Cô quả thật khiến tôi buồn nôn! Ngày ngày ngủ giường của tôi, lại đi quyến rũ em trai tôi, chỉ có loại đê tiện như cô mới làm được thôi!”

Cô không thể nhẫn nhịn được, cuối cùng giơ tay tát anh một cái: “Đồ bỉ ổi!”

Anh điên tiết: “Cô dám đánh tôi?” bing một tiếng liền đẩy cô xuống giường, hỗn loạn xé quần áo cô: “Tôi bỉ ổi hơn nữa cũng không bỉ ổi bằng cô!”

Cô sợ hãi vùng vẫy, nhưng không phải là đối thủ của anh, nước mắt ràn rụa chảy xuống, cô nắc nghẹn: “Dịch Chí Duy! Đồ khốn nạn!”

Cô khóc tận đến nửa đêm, hai cánh tay bị anh nắm đến tím xanh một khoảng, nhưng cô không hề thấy đau, chỉ là khóc đến kiệt sức. Sau khi anh xả hết tức giận liền đi mất, để lại cô khóc lóc ở đây, cô không biết sao lại trở nên như vậy. Cô và Dịch Truyền Đông chỉ gặp nhau một lần, chính là lần gặp mặt ngắn ngủi trong thang máy, cô vốn không nên chịu trách nhiệm gì, làm sao cô biết sự việc lại trở nên như thế này!

Nhưng Dịch Chí Duy phán cô trọng tội, cho rằng là cô đi quyến rũ Dịch Truyền Đông

Cô quả thật không dám nghĩ sau khi trời sáng bản thân mình nên làm thế nào, chẳng lẽ đợi ở đây, đợi anh quay về rồi sỉ nhục cô một lượt nữa? Cô lau nước mắt, xuống giường thu dọn đồ đạc. Trong phòng loạn như mới đánh trận, gối đầu gối tựa vứt dưới đất, khăn trải giường kéo xuống đất, tua mắc vào nhau rối tung, giống như là trái tim đau thắt của cô. Lần này anh thật sự tức giận, có lẽ anh luôn đề phòng cô, đề phòng cô có ý đồ gì với người nhà anh, cho nên ngay cả điện thoại cũng không cho cô nghe, không ngờ cô vẫn còn

cách quyến rũ được Truyền Đông, cho nên anh tức điên. Anh chỉ có một người em trai, nuôi từ nhỏ đến lớn, bảo vệ rất tốt, kết quả là bị người phụ nữ xấu xa này đến cướp mất, chẳng trách anh tức giận.

Cô thu dọn những đồ đạc cần thiết của mình lại, anh sẽ về bất cứ lúc nào, thời gian của cô không nhiều nữa. Trước khi đi anh cũng đã vứt lại một câu: “Sau này đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cô nữa!”

Lần trước là cô tự đi, lần này là anh đuổi cô đi, bản thân cô thật sự không có duyên với nơi này. Xách vali ra khỏi cửa, bây giờ là hơn 4h sáng, cả thành phố Đài Bắc vẫn còn say giấc nồng, trên phố vắng lặng, chỉ có tín hiệu đèn đơn độc nhấp nháy. Những chiếc xe taxi chạy đêm lẻ tẻ, cô đưa tay ra vẫy một chiếc. Không thể về nhà, như thế này tuyệt đối không thể về nhà, cô buột miệng nói tên một khách sạn, lái xe liền đưa cô đi.

Cơ thể và trái tim cô mệt mỏi, ở trong căn phòng khách sạn lại ngủ mấy tiếng mơ mơ màng màng, lúc tỉnh dậy đã là hơn 10h sáng, trước tiên cô mở điện thoại di động của mình, vừa mới mở liền có điện thoại gọi đến, xem ra đã gọi rất lâu rồi, cho nên vừa mới mở liền gọi vào. Là giám đốc Thái, ông quả thật là vô cùng sốt ruột: “Cô Phó? Sao Đông Cù bỗng nhiên thông báo nói đừng đảm bảo khoản vay của chúng ta?”

Nhanh như vậy đúng như dự đoán, anh làm việc xưa nay dứt khoát gọn gàng, tranh thủ từng giây phút, thường thường người khác vẫn chưa kịp phản ứng lại anh đã nắm được vụ làm ăn trong tay, cho nên anh mới có ngày hôm nay.

Cô cười đau khổ: “Bởi vì tôi và Dịch Chí Duy cãi nhau rồi.”

Giám đốc Thái sững sờ, nói: “Vậy ngài Dịch cũng không nên tuyệt tình như thế chứ.” Đối với ông, giữa những đôi tình nhân cãi nhau tức giận là quá đổi bình thường, Dịch Chí Duy lại lập tức lật mặt không quen biết, giữa đường ngừng đảm bảo khoản vay đối với Đông Cù lại không có lợi ích gì nhiều, còn với Hoa Vũ lại là cú đánh chí mạng.

“Được rồi, bác Thái.” Cô lấy tinh thần, “Bây giờ chúng ta có bao nhiêu khoản vay nóng là do Đông Cù đảm bảo?”

“Khoảng 450 triệu.”

Trời! Cô đi đâu lấy khoản tiền 450 triệu và tiền lãi bây giờ?

“Cô Phó, bây giờ chúng ta làm thế nào?”

Cô nói: “Tôi nghĩ cách, tôi nhất định sẽ nghĩ ra cách.”

Dập điện thoại, cô ngay cả khóc cũng không khóc nổi. Với địa vị của Dịch Chí Duy trong giới tài chính, chỉ cần anh thể hiện là đã đoạn tuyệt với cô, liền không có ai dám ra tay cứu cô, tại sao phải giúp cô mà đi đắc tội với Dịch Chí Duy? Thiên hạ không có người nguốc như thế. Cô còn tuyệt vọng hơn cả mấy tháng trước, mấy tháng trước cô vẫn còn miễn cưỡng nghĩ cách, hôm quay quả thật đi vào đường cùng.

Điện thoại lại reo lên, cô nhấc lên nghe như cái máy.

“Xin chào cô Phó.” Giọng nói hơi có chút sợ sệt, cô không nghe ra là ai, do đó cô hỏi: “Xin hỏi ai vậy?”

“Tôi là.....Tôi là Dịch Truyền Đông.”

Cô sững sờ.

Chương 29: Cô không có cách nào minh oan cho mình

Dịch Truyền Đông lại giống như là khó khăn lắm lấy hết dũng khí, cho nên chỉ sợ cô tức giận, nói liền một mạch: “Cô Phó, tôi biết, đều là tôi không tốt....là tôi hại cô, tôi qua anh trai tìm thấy bức ảnh, tôi liền nghĩ, lần này nhất định là liên lụy đến cô rồi, tôi nói với anh ấy không liên quan đến cô, chỉ là anh ấy không nghe, sáng sớm hôm nay anh ấy bảo phòng thư ký gọi điện, tôi nghe thấy, anh ấy ngừng đảm bảo của Hoa Vũ, có đúng không?”

Trong đầu cô trống rỗng, hoàn toàn là nói chuyện theo bản năng, giọng nói gượng gạo đến mức không giống phát ra từ miệng mình: “Cậu đừng nói thế, việc này cũng không thể trách cậu——làm sao cậu biết số điện thoại của tôi?”

Tôi nhìn trộm từ chỗ anh ấy, cô Phó, tôi có cách giúp cô.” Giọng nói của cậu ta rất kiên định, rõ ràng là hạ quyết tâm, “Tuy nhiên tôi nói anh ấy không nghe, nhưng tôi là đại cổ đông của Đông Cù, tôi nghĩ tôi có cách giúp cô.”

“Không!” Cô giật bản mình, từ chối theo bản năng, “Cảm ơn cậu, nhưng cậu nhất quyết đừng làm việc gì ngốc.” Dịch Chí Duy liên miệng nói cô quyền rũ Truyền Đông, muốn ngáp ghé Đông Cù, cậu ta làm như thế không phải vừa đúng chứng minh lời của Dịch Chí Duy sao?

“Nhưng Hoa Vũ.....”

“Việc này đơn thuần là vấn đề giữa tôi và anh trai cậu, cậu không cần hỏi nhiều, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

“Nhưng lần này anh ấy rất tức giận....tôi chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy, tối qua anh ấy và tôi cãi nhau, sáng hôm nay lại cãi nhau với tôi tiếp, anh ấy cũng bảo tôi đừng quản.....nhưng.....cô Phó, việc này đều là tôi không tốt.”

“Cậu không sai gì cả.” Cô đành an ủi cậu ta, “Anh trai cậu bảo cậu đừng quản là đúng. Cậu đừng gọi điện đến nữa, việc này tự tôi sẽ giải quyết.”

“Cô Phó.....” Chỉ nói được một nửa, điện thoại bỗng nhiên yên lặng, cô thấy hơi kỳ lạ: “Truyền Đông?”

“Gọi thật là thân mật!” Giọng nói trầm trầm của Dịch Chí Duy bỗng nhiên truyền ra từ điện thoại, trái tim cô cũng trùng xuống, trùng xuống...

“Tôi cảnh cáo cô tránh xa em trai tôi ra một chút, xem ra cô không hề định nghe theo.” Anh cười trầm trầm, “Cô Phó, cô cho rằng bản thân mình may mắn đến mức có thể đối đầu với tôi sao?”

Anh cạch một tiếng dập điện thoại đi, cô biết đây là thêm dầu vào lửa, anh phần nộ sẽ làm ra việc gì cô không đoán được, nhưng nhất định và nhắm vào Hoa Vũ và nhà họ Phó, bởi vì cô gây chuyện với người nhà anh trước, cho nên anh nhất định cũng sẽ không buông tha cho nhà họ Phó, cô trở nên sợ hãi, nhưng cô không có cách nào.

Buổi chiều thị trường cổ phiếu liên nghe thấy động tĩnh, Hoa Vũ tụt xuống hơn 20 điểm, 2 ngày nữa mọi người đều biết cô và Dịch Chí Duy cãi nhau, cuộc sống của cô sẽ càng khó khăn hơn.

Cô không nghĩ ra cách, anh đang tức giận, cô cũng không có cách nào giải thích với anh, tất cả quá oan uổng, nhưng cô không có cách nào minh oan cho mình.

Cô lấy tinh thần đi làm, bên ngoài ở công ty mọi thứ vẫn tốt đẹp, nhưng, có trời mới biết ngày mai thế nào. Buổi tối tan ca, cô cũng không muốn về nhà, vẫn ở khách sạn. Ngày hôm sau, đầu tiên cầm tờ báo xem, may mà trên trang tài chính không có nội dung quan trọng gì, cô thở phào. Lật lại, vừa đúng là mục xã hội, dòng chữ tiêu đề màu đỏ hoa văn lớn, ở đầu có ba chữ “Dịch Chí Duy” nổi bật đến mức vừa nhìn liền thấy, 9 chữ rõ rõ ràng ràng——“Bạn gái thần bí mới của Dịch Chí Duy”, kèm theo 3,4 bức ảnh, nói rằng tối qua phóng viên ngẫu nhiên chụp được Dịch Chí Duy và một mỹ nữ thần bí, nửa đêm sóng đôi đi ra khỏi một khách sạn lớn, dáng vẻ thân mật gần gũi, sau đó ngắn gọn nói: “Phóng viên nghe nói Dịch Chí Duy chia tay với bạn gái họ Phó, thay đổi nhân sự, hồng nhan tri kỷ mới xem ra là mỹ nữ thần bí trong bức ảnh.”

Đây cũng là việc trong dự liệu, Dịch Chí Duy thông cáo thiên hạ anh đá cô, hoàn cảnh của cô càng khó khăn, cô chăm chú gấp tờ báo lại, trong lòng chua xót từng đợt. Vẫn cứ đi làm, đến tối, hiệu quả bản tin tức đó liền được nhìn thấy, trước đây hàng ngày cô nhận được thiệp mời dự tiệc có thể đóng thành quyển, hôm nay chỉ có hơn 10 tấm.

Cô không biết bản thân mình chống đỡ qua tuần đầu tiên như thế nào, cả thế giới dường như đều thay đổi, cô cố hết sức có thể trấn tĩnh điềm nhiên, không ngờ cô chống đỡ được, trời không hề sập xuống, chỉ là cuộc sống khó khăn hơn chút.

Cô gặp khó khăn ở khắp nơi, nhưng tình hình cũng không coi là quá xấu, người ngoài xem sự việc xảy ra quá nhanh, vẫn còn do dự không chắc chắn, không biết họ thật sự chia tay hay chỉ là giận dỗi cãi nhau của đôi tình nhân bình thường. Cho nên thái độ với cô cũng không rõ ràng, vừa không nhiệt tình, nhưng cũng không đến nỗi tuyệt tình, sợ cô lại được cưng chiều, để lại chút chỗ đứng.

Ngày hôm đó họp cổ đông, Dịch Chí Duy là cổ đông lớn của Hoa Vũ, đương nhiên cũng là điều hành họp cổ đông, hôm nay đương nhiên không giống vậy, anh muộn khoảng 20 phút, mới đem theo thư ký, trợ lý của mình đến. Đây là lần gặp đầu tiên của hai người sau tối hôm đó, anh sầm mặt ngồi xuống vị trí của mình, cô cũng không có biểu hiện gì, liền tuyên bố bắt đầu họp.

Trong cuộc họp anh không nói một câu, chỉ là Phan Học An trợ lý của anh giúp anh chất vấn từng câu nói tiếp từng câu thành tích kinh doanh của công ty: “Tháng này thành tích kinh doanh đầu tư giảm 12%, đó là vì sao?”

Cô đáp mặt không có biểu hiện gì: “Gần đây tình hình kinh tế sa sút, ngành bảo hiểm cũng không ngoại lệ.”

“Nợ không thu được cao 7%, vậy tiếp tục công ty sẽ phá sản?”

“Nợ không đòi được là không thể tránh khỏi, chúng tôi đã nỗ lực giảm thiểu thiệt hại, chỉ là không có cách nào.”

“Cổ phiếu tháng này của Hòa Vũ trượt 50 điểm, khác hàng sẽ không vì thế mà phát sinh nguy cơ tín nhiệm chứ?”

Cô nén giận: “Giá cổ phiếu giảm là vì Đông Cù ngừng đảm bảo khoản vay cho chúng tôi. Tôi không có trách nhiệm!”

Mấy cổ đông cũ dường như không muốn đối chọi gay gắt, vội vàng xoa dịu không khí: “Cô Phó đừng sốt ruột, mọi người đều là người một nhà, có gì từ từ nói.”

Cuối cùng Dịch Chí Duy mở miệng: “Điều này nói không đúng, hưởng hồ tôi là cổ đông của công ty, đương nhiên yêu cầu lợi ích của tôi không nhận bất cứ sự tổn thất nào, nếu lợi tức cổ phiếu vẫn không lý tưởng, tôi sẽ cân nhắc chuyển nhượng với giá thấp.”

Cô nhìn anh, anh lại không thèm ngẩng đầu lên, tự mình nói chuyện với Hoàng Mẫn Kiệt. Cô thật sự mệt rồi, mệt mỗi kiệt sức nói: “Được rồi, cuộc họp ngày hôm nay đến đây kết thúc.”

Phòng họp rộng lớn rất nhanh chỉ còn lại một mình cô, cô hơi thẫn thờ đứng dậy, đi đến ngồi vào vị trí anh ngồi lúc này. Trong gạt tàn thuốc vẫn còn nửa điếu thuốc anh chưa hút hết, sớm đã tàn, giống như chút tình cảm mỏng manh của họ. Hôm nay họ lại trở thành người xa lạ, có lẽ còn gay go hơn cả người xa lạ—Anh hận cô! Cô buồn bã lắc lắc đầu với mình, đưa tay ra cầm nửa điếu thuốc đó, mùi thuốc quen thuộc sộc vào mũi, cô nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lớn liền chậm chậm lăn xuống theo khóe mi.

Chương 30: Bây giờ gọi điện thoại đến là giậu đổ bìm leo.

Sống qua mấy ngày như thế, tuy cô không chuyển về nhà sống, nhưng người trong nhà cũng đều đã biết, Thánh Khi gọi điện thoại, dường như là ý thăm hỏi, cô không chịu được cách nghĩ đó, không được mấy câu liền viện cớ dập máy. Đang sững sờ nhìn điện thoại chờ dần, tiếng chuông lại reo lên.

Cô vừa cầm lên, đối phương liền nói: “Là anh.”

Cô ngẩn ra một lát, anh than một tiếng, nói: “Thánh Hâm, anh không biết nên nói thế nào, anh biết bây giờ anh gọi điện đến là giậu đổ bìm leo, đục nước béo cò, nhưng, nếu em đồng ý, em biết anh sẽ không khó sống như Dịch Chí Duy.”

Bỗng nhiên cô tức giận, chẳng lẽ anh cho rằng cô không có đường để đi, chỉ có thể bán bản thân mình một lần nữa sao? Nói từng câu từng chữ: “Ngài Giản, tuy bây giờ tôi ở hoàn cảnh khó khăn, nhưng tôi vẫn còn lòng tự trọng, tôi sẽ không ở bên cạnh kẻ thủ giết cha.”

Ném điện thoại đi, bản thân mình lại tranh luận với bản thân mình: Lòng tự trọng? Lòng tự trọng bao nhiêu tiền một cân? Công ty trong nước sôi lửa bỏng, không nghĩ được cách nữa chỉ trơ mắt trượt vào đường cùng một lần nữa? Nhưng, anh là kẻ thù không đội trời chung!

Càng khiến cô cảnh giác đó là, tại sao anh bỗng nhiên lại đồng ý ra tay cứu giúp, anh từng trơ mắt nhìn cô tứ bề khốn đốn, đến hôm nay tại sao lại chịu ơn? Trên thế giới này không có lợi ích gì là không phải trả giá cả, anh là vì mục đích gì, hề nghĩ đến điều đó, cô liền vô cùng sợ hãi.

Buổi tối về khách sạn, trần trọc không ngủ được, lời của Giản Tử Tuấn cứ vọng lại trong tai, dần lòng, dù gì bản thân mình đã lại một lần nữa không còn gì cả, bất kể anh mưu tính điều gì, buồn rầu nghĩ, bản thân mình còn sợ tổn thất cái gì chứ? Yếu ớt bất lực thuyết phục bản thân mình, cuối cùng đã dao động, tiện tay lấy ra một đồng tiền xu, trong lòng âm thầm nghĩ: “Mình chỉ tung một lần, hoa ở phía trên là gọi điện cho Giản Tử Tuấn, chứ ở phía trên là kiên cường chống chọi, nghe theo ý trời.

Cuối cùng tung đồng xu lên, đồng xu keng một tiếng rơi trên mặt đất, quay vù vù, mắt cô nhìn chăm chăm, trong lòng bàn tay sớm đã toàn mồ hôi lạnh, cuối cùng đồng tiền xu keng nằm trên mặt đất, dừng lại, là hoa!

Ý trời như vậy, cô nói với lương tâm mình, thở phào một tiếng. Ngày mai sẽ gọi điện cho Giản Tử Tuấn, chỉ là bán đi bản thân mình một lần nữa, bảo anh đưa ra giá. Có lẽ anh rộng rãi hơn Dịch Chí Duy!

Cô nham hiểm nghĩ, nhưng sự đau thường trào lên càng nhiều hơn: có tác dụng gì chứ.....bản thân mình cam chịu hơn thế nào nữa, cũng còn có tác dụng gì.....

Bỗng nhiên cô nhớ ra câu nói sáng nay anh nói, bây giờ chiếc cửi liên hoàn đó trở thành đạo cụ quan trọng, ngày mai cô sẽ lại đối mặt với anh, tin vật nổi lại tình cũ cô lại quên ở trong chung cư của Dịch Chí Duy!

Đáng chết! Lần trước đi quá vội vàng, tinh thần cô lại không ổn định, quen đêm theo đồ vật quan trọng như vậy, nhưng cũng không đúng, lúc đó cô vẫn không định nói lại tình cũ với Giản Tử Tuấn. Chẳng lẽ đi lấy? Ý nghĩ này hiện ra, liền không thể phụ định nổi nữa, cô cũng biết bản thân mình là đang thuyết phục mình đi gặp Dịch Chí Duy một lần, ngày mai họ thật sự cắt đứt quan hệ, cô theo Giản Tử Tuấn, triệt để là kẻ thù của anh.

Cô tùy tiện lấy bộ quần áo thay vào, nhân lúc trước khi bản thân mình chưa đổi ý liền ra ngoài. Từ khách sạn đến chung cư của anh, trên đường tinh thần cô trôi nổi, mấy lần nghĩ bảo lái xe đi về, cuối cùng vẫn không mở miệng. Chìa khóa cô quên trả anh, nhưng chẳng may anh ở nhà thì sao? Bây giờ tuy đã rất muộn, chẳng may anh lại ở cùng người khác——ví dụ bạn gái mới của anh, vậy không phải lại càng gay go sao?

Cô xuống xe từ xa, đi bộ đến, xa xa đã thấy căn nhà nhỏ đó không sáng đèn, trong lòng lại nhẹ nhõm. Có lẽ anh vẫn chưa về, cho lẽ anh không về, dù gì anh không ở nhà.

Cô vốn đã tắm, nhưng trong đêm mùa hạ oi bức, chỉ đứng một lúc, lại chảy đầy mồ hôi. Côn trùng nhỏ cũng đập vào mặt. Đây là khu cao cấp, không gian giống hoa viên, sau lầu trước lầu là cây cối thảm cỏ, bên cạnh còn có hồ nước nhỏ, bên trong trồng hoa sen, cho nên nhiều côn trùng, trong bãi cỏ cũng có không biết bao nhiêu loại côn trùng đang kêu. Cô đi đi lại lại trong hoa viên, tê cả chân vì đi giày cao gót, cô ngồi xuống đình nghĩ mát, nghĩ rằng muộn như vậy rồi, anh chắc chắn là không về.

Cuối cùng cô giống như là tên trộm chột dạ quẹt thẻ mở chiếc cổng khắc hoa vào vườn, xung quanh tĩnh mịch không tiếng động, chỉ có đèn hành lang chớp ánh sáng lạnh lạnh nhìn cô. Cô nhẹ nhàng mở khóa cửa như ăn trộm. Ánh đèn quá tối, cô không nhìn thấy gì, nhưng cũng không dám bật đèn, đứng một lát, mắt dần dần thích ứng với bóng tối, bỗng nhiên, từng chiếc lông tơ của cô đều dựng lên.

Có người! Trên ghế sofa có người!

Đường nét quen thuộc trong bóng tối, là anh! Cô phải làm sao đây? Quay đầu bỏ chạy chẳng.

15. Chương 31-35

Chương 31

Nụ hôn của anh còn dày hơn cả nước —————

Quá muộn rồi! Anh bật đèn lên, ánh sáng đột ngột khiến cô lúc lâu không mở nổi mắt. Cô không biết mình nên làm gì, nên nói gì, đành đứng ở đó không động đậy, mặc kệ anh dò xét. Anh vất vả chậm chạp hỏi: “Là em?”

Anh đã uống rượu, cách xa như vậy cũng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc đó, cô cố gắng nói: “Anh Dịch, tôi đến lấy một thứ đồ, rồi lập tức đi ngay”.

Anh không có phản ứng gì nhiều, cô hơi yên tâm lại, nói: “Thứ đó vốn dĩ đặt ở ngăn kéo ở dưới tủ quần áo, tôi vào lấy, hay là anh giúp tôi lấy?”

Anh loạng choạng lão đảo đứng dậy: “Em cần gì? Anh đi lấy.”

Anh dường như rất say, cô nghĩ, sự việc đến hôm nay nói thật cũng chẳng sao, liền nói: “Là một hộp gấm.” Cô miêu tả một lát: “Dài từng này, rộng từng này. Là hộp nhung màu tím.”

Anh đi về phía cầu thang, cô hơi nơm nớp lo sợ nhìn anh, quả nhiên, sự lo lắng của cô không hề thừa, anh vừa lên được mấy bậc suýt nữa thì ngã, cô vội vàng lên giúp anh mở cửa phòng ngủ, lại bật đèn, trong lòng lại kinh ngạc. Căn phòng không thay đổi gì, ngay cả ảnh chụp chung của họ cũng vẫn đặt ở bàn đầu giường—cô cho rằng anh sớm đã vút vào thùng rác rồi chứ.

Anh lão đảo đi đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ, lẩm bẩm một mình: “Màu tím.....” Lại đưa tay ra lấy bộ quần áo ngủ màu tím của cô xuống: “Có phải là bộ này không?”

Thật sự là say đến mức hồ đồ rồi.

Cô đành cười cười: “Ồi——không phải, tôi tự mình tìm vậy.”

“Được”. Anh lại buồn nôn, khó chịu chau mày kéo ca vát, ngã xuống giường, “Giúp anh lấy khăn tắm——” Lật mình, giọng nói không rõ ràng: “Chuẩn bị xong nước thì gọi anh.”

Cô thấy anh say đến vậy, thật sự sợ anh sẽ chìm chết mình trong bồn tắm, vội vàng nói: “Chuẩn bị nước rất lâu, tắm vội sen đi.”

Anh rất nghe lời đứng dậy, loạng choạng đi về phía phòng tắm, tiếng nước vang lên, cô lại chờ đợi ở đó, không biết nên làm thế nào mới tốt. Ngần ngợ lúc lâu mới quỳ xuống, mở ngăn kéo tìm chiếc hộp màu tím ấy.

Chiếc hộp cô vốn dĩ để đó lại không thấy đâu, mà đặt thay vào đó lại là một chiếc hộp màu trắng quen thuộc, hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô nhận ra chiếc hộp này. Tay cô đang run rẩy, cuối cùng cô vẫn mở ra—quả nhiên!

Chiếc hộp bát âm bị cô làm vỡ nhẹ nhàng nằm ở bên trong, một đồng thủy tinh vỡ, sớm đã nên vút đi, sao lại ở đây?

Cô choáng váng đầu óc, giống như bị yểm bùa lạng lẽ ngồi ở đó, lại nghe thấy “Thánh Hâm!”

Anh ở trong phòng tắm gọi cô: “Đem áo tắm của anh đây.”

Cô hỗn loạn đáp một tiếng, đặt chiếc hộp xuống liền giúp anh tìm áo tắm, cầm đến cửa phòng tắm: “Này!”

Anh mở một khe cửa, thò bàn tay ướt nhẹp ra lấy quần áo, cô đặt vào tay anh, đang định buông tay, bỗng nhiên anh quay tay nắm lấy tay cô, trong chốc lát kéo cô vào. Cô không kịp phòng bị, “á” một tiếng liền lao vào lòng anh, nước ở vòi hoa sen soạt chảy vào người vào mặt, bỗng chốc ướt đẫm, nụ hôn của anh còn dày hơn, vội hơn cả nước.

“Thánh Hâm!” Giọng anh nồng đến mức phát ngán, “Anh muốn em ở lại với anh, đừng đi.”

“Được, được, em không đi, em ra ngoài đợi anh.” Cô nói lấy lệ, anh uống say chính là như thế, cô cũng coi như là có kinh nghiệm. Lần này anh rất say, ngay cả việc họ cãi nhau cũng không nhớ.

Anh lại không nói lỏng tay: “Em lừa anh!”

Cô cười gượng: Chỉ sợ anh tỉnh rượu, sẽ đuổi mình ra ngoài còn không kịp ấy chứ! Cô than thở trong lòng, miệng dỗ anh: “Em không lừa anh, em đợi anh ở bên ngoài.”

Anh tắt nước, mặc xong áo tắm, tươi cười: “Anh tắm xong rồi, chúng ta cùng nhau ra thôi.”

Cô đành theo anh ra, anh nheo mắt quan sát cô: “Sao em không thay quần áo?”

Từ đầu đến gấu áo cô đều đang nhỏ nước, cô quả thật nên thay bộ quần áo, nếu không ướt nhẹp như vậy ra cái gì chứ, làm sao mà về khách sạn được? May mà ở đây quần áo cô không đem đi không ít, cô đi lại mở tủ quần áo, anh lại ôm lấy cô từ phía sau, bịn rịn hôn vào gáy cô, mơ hồ nói: “Mặc bộ màu đen kia, anh thích.”

Cô đưa tay ra lấy chiếc váy dài màu đen, anh không sót ruột: “Ngốc thật! Em mặc lễ phục đi ngủ sao?”

Đưa tay ra giúp cô lấy bộ quần áo ngủ màu đen đó xuống, giọng nói của anh bỗng nhiên trở nên dịu dàng, quyến luyến: “Em có nhớ không, ở New York.....em mặc bộ quần áo ngủ này....sáng sớm tỉnh dậy, quay lưng lại tức giận với anh, anh càng trêu em, em càng tức giận hơn. Em tức giận sẽ đỏ mặt, má lúm đồng tiền bên trái sẽ không thấy nữa....” Anh cười, hôn lên mặt cô một lát: “Chính là đáng vẻ của em bây giờ.”

Không phải là cô đang giận, chỉ là đồ dẫn, cho nên biểu hiện trên mặt cứng lại, lời của anh làm cô giật mình, cô còn không nhớ bản thân mình mặc quần áo gì ở New York, sao anh nhớ rõ như vậy?

Anh vừa nhìn liền phát hiện chiếc hộp đỏ trên đất, bỗng nhiên tức giận: “Em lấy ra làm cái gì?”

Cô khó khăn nuốt từng miếng nước bọt: “Em đang tìm đồ.....”

“Có phải là tìm một chiếc hộp màu tím không?” Anh nghiêng răng hỏi: “Cửu liên hoàn Giản Tử Tuần mua cho em hả?” Anh biết cũng không bắt ngờ, trong buổi đấu giá nhiều người như vậy, đều biết là Giản Tử Tuần mua chiếc cửu liên hoàn đó, anh tùy tiện tìm hiểu một chút sẽ biết là Giản Tử Tuần mua tặng cô. Nhưng tại sao anh phải tức giận vậy chứ?

Anh uống say xưa nay kỳ quái, hôm nay say đến thế này, chắc là hành động kỳ quái nào cũng sẽ có, cô vẫn nên sớm rời đi là tốt nhất, cô khó khăn nói: “Dịch.....Chỉ Duy.....em phải đi rồi, đưa cửu liên hoàn cho em, em thật sự cần dùng đến.”

Chương 32

Sự cay đắng khó nói ra thành lời. —————

Anh lảo đảo đi đến bên kia của bàn trang điểm, lấy chiếc hộp đỏ từ trong tủ rồi mở ra, anh cầm chiếc cửu liên hoàn lung linh ấy, liền ra sức ném xuống đất, chỉ nghe thấy một tiếng lanh lảnh vang lên, cửu liên hoàn thật nát xương tan. Đường như giờ anh mới hả giận, cười lạnh: “Anh không cho em mang đi!”

Thế này là sao? Cô sửng sốt một lát, quay đầu bỏ đi, anh đuổi theo từ phía sau nắm lấy cô: “Em đi đâu?”

Cô lạnh lùng đáp: “Anh Dịch, anh thật sự uống say rồi, hay là mắc chứng hay quên? Chúng ta đã cắt đứt quan hệ từ một tháng trước, là anh đuổi tôi đi. Hôm nay tôi chỉ là về lấy đồ, anh không chịu để tôi cầm đi, tôi cũng không có cách nào, nhưng anh có quyền gì mà hỏi tôi muốn đi đâu chứ?”

Anh ngẩn ra một lúc, chậm chậm hỏi: “Chúng ta.....cắt đứt quan hệ?”

Cô vênh mặt lên: “Anh bảo tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Tôi đảm bảo, sau này tôi sẽ hết sức tránh anh, sẽ không cố ý xuất hiện trong tầm mắt anh nữa!”

Biểu hiện trên mặt anh ngạc nhiên nghi ngờ không ổn định: “Anh bảo em.....đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.....”

“Đã nhớ ra chưa?” Cô hỏi từng câu từng từ, “Quên rồi? Quên rồi càng tốt, thứ đồ chơi như tôi, không đáng để anh nhớ!”

Anh hết sức lắc đầu một lát, lẩm bẩm một mình: “Anh bảo em đi! Anh nói em là đồ chơi?” Anh rõ ràng là nhớ ra một chút hình bóng mơ hồ, anh bỗng nhiên giữ chặt cô: “Không! Thánh Hâm! Em đừng đi!”

Lại nữa rồi!

Cô biết mình không thể vùng vẫy, anh sẽ giữ càng chặt hơn, cho nên cô chỉ nhìn anh lạnh lạnh, không ngờ ánh mắt cô lại khiến anh run rẩy, anh đau đớn quay mặt đi: “Thánh Hâm!”

Không thể phủ nhận, vẻ mặt của anh ảnh hưởng đến cô, giọng nói cô không còn sắc bén như vậy nữa, chỉ là nổi cay đắng khó nói nên lời: “Bỏ tay ra, tôi phải đi rồi.”

Anh nghe lời buông tay ra, cô không ngờ lại thoát thân dễ dàng như vậy, anh bình tĩnh nói: “Anh biết, hôm nào cũng như thế.” Vẻ mặt của anh vui vẻ yên tâm: “Luôn là kết thúc như vậy——sáng mai tỉnh dậy, anh sẽ quên đi.”

Cô lại sững sờ, anh như trút được gánh nặng, bình tĩnh thao thao bất tuyệt: “Được rồi, hôm nay anh lại gặp em, tối ngày mai, em nhất định lại đợi anh ở đây. Hôm nay còn tốt, anh chưa tỉnh——buổi tối mấy ngày trước anh luôn gọi tên em giật mình tỉnh giấc, cảm giác đó thật sự khó chịu, anh thật sự sợ hãi, nhưng không mơ thấy em anh không cam lòng——ngày mai gặp nhé, ngủ ngon.”

Anh ngủ trên giường, nghi ngờ nhìn cô: “Em vẫn chưa đi? Thật kỳ lạ, bình thường mơ đến đây, em sẽ quay đầu bỏ đi, anh tìm thế nào cũng không tìm em về được, em hôm nay sao thế?”

Nước mắt cô tràn qua khóe mi!

Anh cho rằng anh đang nằm mơ, không ngờ anh cho rằng anh đang nằm mơ!

Đây là những lời ngọt ngào hay nhất mà kiếp này cô từng nghe thấy, nước mắt giống như là chuỗi ngọc đứt dây rơi xuống thành chuỗi, anh lại hỏi: “Em khóc à?”

Cô không nói nổi, anh đi lại, cẩn thận dùng tay giúp cô lau nước mắt: “Đừng khóc, đều là anh không tốt, anh biết, anh đáng chết——anh đuổi em đi.” Anh vỗ lưng cô, dỗ dành cô, nói: “Anh yêu em.”

Ba chữ đó đâm thẳng vào nơi yếu mềm nhất trong đáy lòng cô, nước mắt cô càng trào ra hơn, anh lẩm bẩm thật nhỏ: “Đều là anh không tốt——nhưng anh cũng phải có thể diện——em đối xử với anh như thế.....anh còn có thể làm thế nào? Anh cãi nhau với Truyền Đông, không ngờ trong lòng anh đổ kỵ nó, anh rất sợ, Thánh Hâm! Anh thật sự sợ, anh không biết anh sẽ còn làm ra việc gì nữa, không ngờ anh lại đổ kỵ Truyền Đông! Anh chỉ có thể đuổi em đi.....anh yêu em, Thánh Hâm, anh yêu em nhường nào, chỉ có bản thân anh biết.....”

Cuối cùng cô khóc thành tiếng, anh ghi chặt cô theo bản năng, biệt ly là con dao đáng sợ, sẽ cắt ruột gan con người từng tắc từng tắc, anh không bao giờ muốn buông cô ra nữa!

9h, anh còn muốn ngủ đến lúc nào nữa?

Phó Thánh Hâm hơi ngờ ngàng nhìn trần nhà, cánh tay anh còn đặt ngang trên ngực cô, trọng lượng đè lên khiến cô hơi khó thở. Cô nên đi trước khi anh tỉnh dậy, trong phim đều diễn như thế, hơn nữa đi đến chân trời góc biển, vĩnh viễn cũng không quay lại. 10 năm sau, 20 năm sau, có cơ hội gặp lại nhau, chính là ở nơi lần đầu gặp mặt, như thế chắc sẽ là thể lương mà đẹp đẽ, rung động đến tận tâm can.

Cuối cùng cô hạ quyết tâm, nếu thêm một lát nữa có khi thư ký của anh sẽ gọi điện đến giục anh đi làm, anh rất bận rộn, xưa nay không có phúc ngủ nướng, muộn một chút không đi làm, phòng thư ký liền nghĩ cách tìm anh.

Nhưng, anh lại không chịu buông tay.

Bỏ tay anh ra, lập tức lại đặt lên, cô sợ làm anh tỉnh giấc, không dám thử nữa. Không biết từ lúc nào anh có trạng thái ngủ như vậy, trước đây tuy trong giấc mơ không có ai, anh luôn chiếm chỗ của cô, nhưng cũng vẫn tuyệt đối không như thế này, tỉnh dậy luôn luôn nằm quay lưng với cô ở rất xa.

Cuối cùng điện thoại của anh reo lên, cô giật mình vội vàng cầm lấy, ấn nút nghe, lại quay đầu nhìn anh, vẫn may anh chỉ kinh động một chút, không hề tỉnh dậy. Cô nhìn điện thoại trong tay một lát, không nên

nghe giúp anh—số hiển thị là của phòng thư ký, nhưng có lẽ là công việc vô cùng khẩn cấp, ví dụ kỳ hạn cổ phiếu, vậy một phút cũng không được để lỡ. Cô than một tiếng, nói rất nhỏ: “Alô.”

Đối phương chần chờ một lát: “Cô Phó?”

Thư ký của anh luôn có bản lĩnh đó, lúc đó lần thứ 2 cô gọi điện đến phòng thư ký, họ liền có thể chắc chắn không sai nhận ra giọng cô. Không đợi cô báo tên họ liền nói: “Cô Phó, tôi chuyển điện thoại vào giúp cô.” Thật sự không biết một ngày họ nói mấy trăm cuộc điện thoại, có phải là giọng mỗi người đều nhớ không.

Hôm nay chắc là ngoài dự liệu của họ, có lẽ không làm sao ngờ được cô sẽ nghe điện thoại. Cô nói: “Đúng, là tôi, gọi ngài Dịch dậy phải không?”

“Hả.....vâng.” Thư ký tương đối biết điều, “Nhưng cũng không phải việc quá khẩn cấp, nửa tiếng sau tôi gọi là được rồi.”

Chương 33

Linh hồn cha trên trời đã có thể được an ủi —————

Dập điện thoại, đúng ý của cô, cô đặt điện thoại lên tủ đầu giường, cẩn thận nhấc tay anh ra, lập tức rút người xuống giường, mặt nền đá lạnh lẽo khiến cô rùng mình, cô chần chừ đi đến trước tủ quần áo, tiện tay lấy một bộ mặc vào, lại nhặt giày của mình lên, chân tay rón rén đi ra ngoài.

Được rồi, cô đã thoát thân. Sau khi lên taxi, không có cảm giác nhẹ nhõm, ngược lại là sự khó chịu nặng trĩu. Anh tỉnh dậy liệu có nhớ không? Nhớ thì sao chứ? Dù sao họ đã đến cục diện ngày hôm nay, còn không bằng không nhớ, chỉ coi như anh lại mơ một giấc mơ mà thôi.

Nhân vật nữ chính trong tình cảnh này sẽ lập tức mua vé máy bay đi nước ngoài, cô lại không thể làm như vậy, ngoan ngoãn về công ty đi làm.

Cổ phiếu đang hạ, điện thoại đang reo, vẫn phải họp. Buổi sáng bộ quần áo tiện tay lấy ra, cũng không chú ý một chút, một bộ váy dài vải thun màu bạc không hề thích hợp với đi làm, gấu tay áo rộng một tấc, luôn chạm mắc vào đồ, mũi cô chảy mồ hôi, lại có một khoản lãi đến kỳ hạn, phải hạch toán vào tài khoản ngân hàng. Thế chấp bất động sản đang tăng, không có cách nào, cô chỉ có thể đỡ tường đồng đắp tường tây.

Giám đốc Thái gọi điện đến, nói cho cô một tin tốt. Hách Thúc giám đốc cũ của ngân hàng Hoa Vũ ôm tiền bỏ chạy đến Malaisiya đã bị bắt. Cô vui mừng mấy phút, đây là đồng phạm lớn nhất ép chết cha cô, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt. Linh hồn cha ở trên trời đã có thể được an ủi.

Việc sau đó thì chẳng có gì đáng để vui cả, khoản tiền lớn mà ông ta biển thủ của công ty hiện tại không rõ ràng. Thật ra cho dù có truy tìm được về, thủ tục cũng rất phức tạp, nước xa cũng không cứu được lửa gần.

Đến buổi chiều, cô không trở nên thoải mái, mê mê man man không có tinh thần, có vẻ hơi bị cảm nắng, tối qua quả thật có thể nói là không ngủ, công việc lại đều không thuận lợi. Cô xa xỉ cho mình một nửa ngày nghỉ, về khách sạn ngủ bù.

Ngủ bù xong quả nhiên đỡ hơn nhiều, nhìn trời tối dần, đèn mới lên, cô ăn cơm tối ở nhà ăn khách sạn, về phòng xem tivi. Đang là thời gian thời sự, trong lúc không lưu tâm, trên màn hình xuất hiện hình bóng quen thuộc: “Chiều nay, dưới sự dẫn dắt của chủ tịch công ty Đông Cù Ngài Dịch Chí Duy, ủy viên chính phủ thị sát một khu kỹ thuật cao mới thành lập của Đông Cù.....”

Trong đoạn phim, Dịch Chí Duy vẫn tràn đầy phong độ, với một đoàn nhân viên và cấp dưới vây quanh, nói chuyện vui vẻ với ủy viên, hoàn toàn vẫn là con cái giới quý tộc, từ nay về sau, cô và anh sẽ không có liên can gì nữa.

Họ là người của hai thế giới, trước đây như thế, bây giờ cũng thế, sau này vẫn thế, thế giới của anh tràn đầy quang sáng chói lọi do quyền lực và tiền bạc đem đến, giống như là một sân khấu sáng rực, lấp lánh ánh đèn, long lanh rực rỡ, hoàn mỹ vô cùng, từng hành động đều là sự ngưỡng mộ của vạn người, sự vinh hoa phú quý mà người khác mơ ước nhìn.

Cô đã bị loại bỏ, cách xa ánh đèn đuốc đó, tẩy trang hết, do đó cô phải quay đầu lại, sống cuộc sống của bản thân cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu vẫn nặng trĩu, cảm giác giống như là cảm nắng, hoặc là uống quá ít nước? Cô uống một cốc nước đầy rồi đi làm, Bà Lý nói: “Ngài Giản Tử Tuần của Phú Thăng gọi điện thoại đến, nói bảo cô quay về thì gọi cho cậu ta. Bà nhìn trộm sắc mặt cô một lát, vội vàng bổ sung thêm: “Cô Phó, tôi nghe giọng nói của cậu ta, hình như thật sự có việc tìm cô.”

Có lẽ vậy, cô dù sao cũng chẳng quan tâm, vào phòng làm việc liền gọi đến Phú Thăng, số điện thoại trực tiếp nhớ quá rõ cô không muốn dùng, chuyển qua gọi đến điện thoại tổng đài. Tác phòng của Phú Thăng và Đông Cù quả nhiên chẳng khác nhau là bao, cô gái phòng thư ký vô cùng lịch sự: “Xin chào, đây là phòng thư ký phó tổng Phú Thăng, cô Phó xin cô chờ chút, tôi lập tức nối điện thoại của cô vào.”

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói anh có việc tìm tôi.”

“Anh muốn gặp em, nói chuyện cho dễ.”

“Có việc gì mà không nói rõ trong điện thoại được?”

Anh nói: “Gặp mặt nói tương đối thuận tiện.”

Cô rất đúng mực đáp: “Ngài Giản, tôi cho rằng nếu chúng ta gặp mặt, như thế mới không tiện đó.”

Anh đành than một tiếng: “Em biết nói chuyện hơn trước đây.”

Cô nói: “Tôi có hai người thấy không tồi, trong đó có một người là anh, dạy tôi làm sao để mất hết tình người, chỉ cần có lợi bất chấp mọi thủ đoạn.” Anh hỏi: “Vậy người kia thì sao, đương nhiên là Dịch Chí Duy rồi, anh ta dạy em cái gì?”

Khóe môi cô bất giác nở ra một nụ cười lạnh: “Anh ta dạy tôi quả thật rất nhiều, ví dụ vừa nãy nhận được lời khen miệng lưỡi sắc sảo.”

Anh nói: “Nhưng em vẫn là em, anh ta dạy em nhiều hơn nữa, em vẫn cứ là em.”

Cô ho một tiếng: “Ngài Giản nếu không có việc gì, tôi không làm phiền nữa.”

Anh nói: “Em kiên quyết muốn nói trong điện thoại, anh đành nói ở đây vậy. Đừng trách anh nói quá trực tiếp, lúc đó Dịch Chí Duy không hề bỏ một đồng vào Hoa Vũ, em vẫn còn cảm kích anh ta như vậy, thật sự khiến anh rất không hiểu. Bên ngoài nói thán trước hai người chia tay, anh nghĩ có khả năng, nếu không thì anh ta sẽ không ngừng đảm bảo giữa chừng cho Hoa Vũ. Hoa Vũ là gánh nặng quá lớn, không có sự ủng hộ của anh ta, em gánh không nổi bao lâu, anh muốn nói đó là, em có từng nghĩ nhượng lại một phần cổ phiếu của Hoa Vũ không?”

Giọng cô cứng lại: “Ngài Giản, cho dù muốn bán, tôi cũng sẽ không bán cho anh.”

Anh nói: “Thánh Hâm, anh xưa này đối việc không đối người, em nên tin anh không có ác ý, anh biết cái chết của bác trai khiến em luôn có thành kiến rất lớn với anh, cho rằng anh nên có trách nhiệm chính, em có từng nghĩ vấn đề bản thân của Hoa Vũ không, cho dù không có anh, công ty khác cũng sẽ sử dụng thủ đoạn như vậy để thu mua.”

“Ngài Giản, tôi rất bận, xin lỗi.”

“Thánh Hâm, nếu bây giờ em dập điện thoại, em sẽ mất đi cơ hội cuối cùng. Nói thật với em, Phú Thăng đã quyết định thu mua Hoa Vũ toàn diện rồi, anh không hề muốn xung đột với em ở thị trường cổ phiếu, như vậy đối với em là một việc quá tàn nhẫn. Anh muốn thu mua thành công một cách thiện ý hết mức có thể..

Chương 34

Cô vô cùng mệt mỏi kiệt sức. —————

Trong đầu cô trống rỗng, hai bên tai cũng chỉ là tiếng ù ù. Anh nói cái gì? Ác ý thu mua Hoa Vũ? Mồ hôi lạnh chảy ra từng giọt, cô còn có thể đủ tỉnh táo phát ra tiếng nói: “Tàn nhẫn?” Cô cười lạnh: “Trước khi

giết chết một người, hỏi anh ta có đồng ý bị giết chết hay không sẽ khiến việc đó không tàn nhẫn nữa sao? Ngài Giản, cảm ơn anh vẫn còn trưng cầu ý kiến của tôi, tôi sẽ không đồng ý cái gọi là thu mua thiện ý của anh, nếu anh muốn bước vào cổng lớn của Hoa Vũ, trừ khi tôi và cha giống nhau, nhảy xuống từ tòa nhà làm việc này!”

Cô ném điện thoại rầm một tiếng, trời đất quay cuồng từng đợt, thu mua ác ý! Anh ta ăn chắc là cô không có sức chống đỡ! Không! Cô thà thật sự nhả xuống từ cửa sổ, cũng sẽ không đầu hàng trước sự ép buộc của anh ta, kệ anh ta đánh chiếm thành trì.

Cô phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách. Cô cầm điện thoại lên, nói với Bà Lý: “Giúp tôi liên lạc với Từ tổng của Li Ngân.”

Người thông mình như Từ tổng, vừa nghe thấy ý kiến của cô liền cứ đùa cợt: “Cô Phó, Li Ngân chúng tôi và Hoa Vũ là bạn cũ tình cũ, đương nhiên không có lời để nói. Nhưng chúng tôi gần đây cũng tương đối thiếu vốn xoay vòng, hơn nữa, cô Phó cô bỏ cái phạt tiền Đông Cù đó không bái kiến, lại đến gõ cửa con cá gỗ chúng tôi, quả thật là không đáng.”

Ngân hàng khác, chắc cũng là giọng điệu như thế, cô gọi điện thoại một vòng, lại không đạt được một chút ủng hộ thực tế, bị cô lập hoàn toàn, mất hết hi vọng! Cô thật sự hiểu được cảm giác tuyệt vọng của cha lúc đó. Đã sớm qua giờ tan ca, cô vẫn đang ngồi ở trong phòng làm việc chờ đợi, cô không biết ngày mai bản thân mình liệu có dũng khí đối mặt với khó khăn. Đầu cô chảy máu, vậy thì sao chứ, vẫn là một chút hy vọng cũng không có!

Cuộc chiến thu mua quá đổi gian khổ, cô thủ một toàn thành lẻ loi vừa không có lương thảo, cũng không có quân cứu viện. Trong thị trường cổ phiếu mỗi một lần biến động giá đều trở thành tàn sát hô hấp và nhịp tim của cô, mấy ngày nay, cô vô cùng mệt mỏi, kiệt sức.

Bà Lý nói: “Cô Phó, gần đây sắc mặt cô thật sự không tốt, tuy công việc bận, bản thân cô cũng phải chú ý sức khỏe chứ.”

Cô nói: “Gần đây hình như hơi thiếu máu, chỉ là thỉnh thoảng chóng mặt, không có bệnh gì nặng. Đợi qua đợt bận này, rồi hãy nói.”

Bà Lý nói: “Tôi thấy tốt nhất cô vẫn nên đi khám bác sỹ xem sao, gầy đến mức chỉ còn lại xương, lần nào thấy cô một hộp cơm cũng không ăn nổi một nửa.”

Cô gượng cười: “Tôi lấy đâu ra tinh thần ăn cơm.”

Bà Lý liền nói: “Vậy càng phải đến bác sỹ xem sao, không bệnh thì yên tâm, có bệnh thì cũng sớm chữa trị.”

Cô bị bà thúc giục quá, mấy ngày sau, đành rút thời gian đến bệnh viện Đài Bắc, bác sỹ đơn giản hỏi cô vài câu, liền viết một tờ phiếu, nói: “Lên tầng 4 kiểm tra trước đi.”

Cô cảm ơn, nhận lấy phiếu kiểm tra xem, liền sững lại, chờ đợi hỏi: “Làm kiểm tra khoa sản?” Lời vừa ra khỏi miệng mới biết thật sự là biết rõ rồi còn hỏi, bác sỹ nhìn cô một cái, dường như cũng cảm thấy buồn cười.

Một hòn đá nặng trĩu đè nặng trong lòng cô, trong lòng nặng trĩu đi lên lầu làm xét nghiệm, phải đợi hơn 15 phút mới lấy được kết quả, cô vốn đã cả một bụng tâm trạng, lại thêm việc này, thật sự càng loạn hơn. Trong lòng nghĩ, sẽ không trùng hợp thế chứ, biện pháp phòng tránh của mình xưa nay rất tốt, chỉ có một lần—tối hôm mà họ cãi nhau, anh hoàn toàn mất lý trí, cô lại chỉ lo ra sức phản kháng, đâu còn nhớ đến cái đó—nhưng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Đầu tiên nhìn thấy hai chữ “dương tính” giống như là bị đập một gậy, khoa phụ sản kiến nghị cô siêu âm, mỉm cười an ủi: “Cô đừng lo lắng như vậy, đứa bé rất khỏe, khoảng 7 tuần, phát triển rất bình thường, quay về nói với anh nhà đi, anh ấy nhất định sẽ vô cùng vui mừng.”

Đi ra khỏi phòng xét nghiệm đứng đợi trước thang máy, vẫn như người mất hồn, bên cạnh có người gọi cô 3,4 câu, cô mới nghe thấy. Là một người phụ nữ trẻ cười híp mắt, cô ấy hỏi: “Cô Phó, không khỏe sao?”

Cô vốn không có tâm trạng, lại không nhớ đối phương là ai, chỉ là hơi quen mặt, dường như đã gặp ở đâu, đành cười cười qua loa: “Đến khám bệnh.” Đối phương vẫn tươi cười, hỏi quan tâm: “Không có vấn đề gì lớn chứ, nhìn sắc mặt cô, không được tốt lắm.”

“Ồ, không sao, chút bệnh vặt.” Cô hơi chột dạ cười, đúng lúc thang máy đến, cô liền vội vã xuống lầu.

Buồn bã đi ra cửa bệnh viện, có ánh đèn chớp sáng lên mấy lần. Cô ngẩng đầu lên, gần đây là học viện y khoa Đài Bắc nổi tiếng, có một đám người đang vẽ sinh viên đang đứng ở trước biển tên trường ở cổng để chụp ảnh, cười nói vui vẻ hi hi ha ha, cuộc sống đơn thuần vô tư vô lo khiến người ta ngưỡng mộ, đã cách cô xa vời biết bao?

Đứa bé này đến thật đúng lúc! Trong phim cũng không trùng hợp đến thế, vừa đúng khiến cô có lý do đi tìm cha đứa bé chịu trách nhiệm. Cô gượng cười với bản thân mình, cô vẫn còn chưa bị ép đến bước đó, nhưng—về lý luận có nên thông báo cho anh một tiếng không? Thôi đi, so với việc anh nghi ngờ liệu đây có phải là cái bẫy mà cô đã sớm có âm mưu không, thà rằng không nói với anh. Chỉ là——cô phải làm sao với đứa trẻ này?

Trong phim truyền hình thì cô nên sinh ra, đem đứa bé đến chân trời góc biển, 20 năm sau có lẽ sẽ rất có tiền đồ, có lẽ sẽ vừa đúng làm việc ở Đông Cù.....nhưng cái đó rốt cuộc vẫn là loại phim vớ vẩn lúc 8h tối.

Bỏ đi? Xong việc anh biết thì nên nói thế nào? Anh không thêm đứa trẻ này, nhưng anh cũng có phần—anh ghét nhất là người khác động vào đồ của anh, cho dù là thứ đồ anh không thích, chỉ vì là của anh, anh liền có một loại bản năng bảo vệ.

Cô trần trọc trong sự mâu thuẫn đó qua một ngày, Bà Lý thấy cô cảm kết quả giống như là mất hồn, chỉ coi là kiểm tra ra bệnh nặng gì đó, ở bên cạnh sốt ruột, cứ hỏi quanh. Cô vốn không có tâm trạng đi làm, gượng cười nói: “Mấy ngày nay tôi mệt, thật sự muốn ngủ một giấc ngon lành, tôi về trước đây, có việc thì gọi điện cho tôi.”

Bà Lý lo lắng nói: “Vây cũng tốt, đi đường cẩn thận chút.”

Cô cũng thật sự sợ bản thân mình nhất thời nông nổi sẽ làm ra việc gì ngốc nghếch, ví dụ gọi điện cho Dịch Chí Duy. Cho nên về khách sạn liền ép mình lên giường ngủ, đợt này cô vốn đã thiếu ngủ, cố gắng nỗ lực, cũng vẫn ngủ được.

Chương 35

: Lần này cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch —————

Ngày hôm sau vừa mở mắt ra, việc phiền phức liền liên tiếp ập đến, mâu thuẫn vẫn là mâu thuẫn, một việc cũng sẽ không biến mất, vẫn là nơi cũ đang đợi cô.

Cô hạ quyết tâm, nói với bản thân mình, bất luận khó như thế nào, hôm nay mình nhất định phải có quyết định, việc này càng kéo dài càng phiền phức. Nhưng một việc mâu thuẫn như thế, đâu có dễ dàng quyết định được? Trong lòng cô thấp thỏm, trang điểm cũng không như ý, thay quần áo đang định xuống dưới ăn sáng, trong lòng vẫn cứ nghĩ việc đó, chỉ là hai bên đều khó.

Cô không bối rối quá lâu, khách sạn liền đưa báo đến, dòng chữ đỏ lớn trên trang nhất của “Nhân vật nổi tiếng”, giải thích tin tức đặc biệt độc quyền, tiêu đề là “Dịch Chí Duy sắp có chuyện vui.”

Cô đứng không vững, đành cố gắng ngồi xuống, nhìn từng từ từng từ, giống như là muốn đọc thuộc từng từ trong bài viết vậy: “Phóng viên tình cờ gặp bạn gái họ Phó của Dịch Chí Duy ở khoa sản một bệnh viện, cô Phó thần sắc hoang mang, nói rằng chỉ là cơ thể có chút vấn đề nhỏ, nên đến kiểm tra..... Phóng viên tận mắt thấy đi ra từ phòng xét nghiệm khoa sản, cho nên trong lòng nghi ngờ, liền đi theo điều tra, phóng viên phỏng vấn ngầm bác sỹ, khẳng định cô Phó đã mang thai 7 tuần.”

Cô không thở nổi, đành đặt tờ báo xuống trước, rót cho mình một cốc nước, lại xem lại: ” Có một đợt Cô Phó có quan hệ mật thiết với Dịch Chí Duy, tin đồn 2 người ở chung không ngừng, phóng viên nghe phong phanh 1 tháng gần đây quan hệ của cô Phó và Dịch Chí Duy rất căng thẳng, cũng có tin đồn 2 người đã

chia tay. Cô Phó có con ái chủ bài gả vào nhà họ Dịch, xem ra Dịch Chí Duy sẽ thành hôn, chuyện vui sắp đến gần.”

Còn đăng thêm bức ảnh cô cúi đầu đi ra khỏi bệnh viện để làm chứng, lần này cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Dịch Chí Duy sẽ cho rằng cô cố ý lộ ra cho giới báo chí biết, anh hận nhất là người khác uy hiếp anh, lần này cô không còn đường sống nữa.

Điện thoại trong phòng reo lên, là tổng đài khách sạn gọi đến: “Cô Phó, có hai phóng viên muốn lên phỏng vấn cô.”

“Không gặp!”

Đến nhanh như vậy! Đó là đương nhiên, Dịch Chí Duy là ai, giới truyền thông đều nghe tin mà hành động, giới tin tức có hứng thú nhất với việc này, bởi vì đương sự là người của công chúng, đời tư có lỗi hổng lớn như thế, không theo sát, còn đợi lúc nào nữa?

Điện thoại di động của cô cũng reo lên, là Hoàng Mẫn Kiệt lịch thiệp, anh ta chỉ nói đơn giản: “Cô Phó, ngài Dịch muốn nói chuyện với cô.” Trong lòng cô rối bời, giọng nói của Dịch Chí Duy đã vang lên, dường như vẫn rất bình tĩnh: “Phó Thánh Hâm, cô muốn thế nào?”

Trong lòng cô chưa xót, anh rất tức giận, cô biết, nhưng, cô cũng oan uổng.

“Có phải là cô cần tiền không? Cần tiền có thể trực tiếp nói với cô, tôi biết gần đây cô thiếu tiền, đang thu mua lại, nhưng cô cũng không thể dễ tiền như thế.”

Một câu cô cũng không nói được, anh vẫn là cái giọng điệu nhàn nhạt đó: “Tôi biết cô có ý đồ gì, tôi quyết không kết hôn với cô, cô từ bỏ đi.”

Cuối cùng cô nói ra một câu: “Tôi chưa từng nghĩ sẽ ép anh kết hôn.”

Anh cười lạnh: “Tùy. Dù gì tôi sẽ không thừa nhận đứa bé đó là của tôi.”

Trong lòng cô trở nên lạnh lẽo: “Anh có ý gì?”

“Ý gì cô quá rõ rồi. Trên thế giới này không có việc trùng hợp như thế! Hừ, coi như cô có cách, chúng ta chia tay vừa đúng 7 tuần, cô liền có thai 7 tuần, cô coi tôi là thằng ngốc sao?”

Lời nói của anh giống như là dao đâm vào tim cô, cô lảo bảo hỏi: “Anh cho rằng tôi lừa anh? Đứa trẻ không phải là con anh?”

Anh không sốt ruột: “Có phải là trong lòng cô biết rõ. Cô ra một giá, tôi rất bận.”

Cô bị làm tổn thương rất sâu, cô mắng: “Đồ khốn nạn! Đứa bé đương nhiên không phải là của anh! Tôi điên mới mang thai cho anh! Một đồng tôi cũng không cần! Anh đi chết đi!”

Anh cười: “Rất tốt, tôi rất vui khi cô nói như vậy—Cô đã nói sự thật rồi, hy vọng cô tự thu xếp ổn thỏa.”

Cô ném điện thoại vào tường, điện thoại bị ném hỏng, nhưng cô cũng giống như là thịt nát xương tan, cô còn cái gì? Ngay cả lòng tự trọng cũng không còn nữa!

Khách sạn lại gọi điện lên hỏi: “Cô Phó, có một phóng viên muốn lên trên phỏng vấn cô.”

Cô máy móc đáp: “Được rồi, để anh ta lên.” Người phóng viên đó quả nhiên quá đổi vui mừng, vừa gặp mặt liền hỏi: “Cô Phó, cô có thể đồng ý cho tôi làm phỏng vấn độc quyền được không?”

“Được.” Cô bình tĩnh nói, “Tôi chỉ là muốn làm rõ một số việc, tránh khỏi liên lụy đến người vô tội.”

Phóng viên tự mình hỏi: “Cô Phó, cô và ngài Dịch có kết hôn không?”

Kết hôn? Bây giờ anh hận cô thấu xương, kết hôn? Cô cười: “Tại sao tôi phải kết hôn với anh Dịch? Chúng tôi đâu có thân quen.”

Phóng viên kinh ngạc nhìn cô, nói: “Nhưng, có bài báo nói cô.....”

Cô ngắt lời anh: “Đứa bé vốn dĩ không phải là của Dịch Chí Duy, họ nhầm rồi. Tôi và anh Dịch chỉ là bạn bè bình thường, nếu họ đoán bừa lung tung hơn nữa, bạn trai tôi sẽ tức giận.”

Hai mắt phóng viên sáng lên, lập tức truy hỏi: “Vậy có thể công khai cha đứa bé rồi cuộc là ai không?”

Cô hơi mỉm cười, nói: “Bây giờ tôi gọi điện thoại hỏi—Nếu anh ấy đồng ý, tôi sẽ nói với anh, nếu anh ấy không đồng ý, vậy tôi cũng không có cách nào.” Cô chỉ nắm vững 2 phần, những cuối cùng chỉ còn lại con đường này.

Phóng viên mừng rỡ: “Đương nhiên! Đương nhiên!”

Cô hít thật sâu, cầm điện thoại gọi dãy số quen thuộc, rất nhanh liền có người nghe.

Cô nói: “Là em.”

“Thánh Hâm?”

Cô cười đau đớn. Cô đâm đầu vào bức tường chảy máu, cuối cùng đi một vòng, lại quay về nơi cũ: “Anh xem tin tức hôm nay chưa?”

“Xem rồi.”

“Nếu anh chịu giúp em gánh vác, em đảm bảo anh có thể đạt được tất cả mọi thứ anh muốn, hơn nữa, em sẽ không gây phiền phức cho anh một chút nào.” Anh xưa nay luôn hiểu ý cô, nói chuyện có hàm ý hơn nữa, anh cũng hiểu.

Anh hỏi: “Mỗi cổ phiếu?”

“7,5 điểm.”

“Tất cả trong tay em?”

“Đúng thế.”

Anh nói: “Đồng ý.”

Khóe miệng cô cong lên, ngay cả bản thân cô cũng ngạc nhiên không ngờ mình lại vẫn có thể cười được. Cô nhìn khuôn mặt chờ đợi của phóng viên, nói với anh: “Phóng viên đang ở đây, anh tự nói với anh ta nhé.”

Cô đưa điện thoại cho phóng viên, người phóng viên đó cẩn thận nghe máy: “Xin hỏi—”

“Tôi là Giản Tử Tuấn, Phó Thánh Hâm là bạn gái tôi, mọi người đừng làm phiền cô ấy nữa. Còn về việc lúc nào chúng tôi kết hôn, tôi nhất định sẽ mở cuộc họp báo công bố, mọi người yên tâm được rồi.”

16. Chương 36-40

Chương 36

Trong chốc lát mặt cô trắng bệch. —————

Mưa rồi, mưa không lớn, từng hạt gõ vào cửa sổ.

Trời hễ mưa, liền cảm thấy là mùa thu thật sự đã đến, tiết lạnh từng chút từng chút, ngấm vào trong tim của con người.

Phó Thánh Hâm đứng trước cửa sổ, tâm trạng hơi rối loạn. Cô giận dữ—giận dữ bán công ty đi, vậy thì sao chứ? Có lẽ anh còn mừng thầm trong lòng, vui mừng bản thân cô biết khó mà từ bỏ, không dọa nạt anh. Giản Tử Tuấn cũng đang vui, tuy cô vẫn đem lại phiền phức rất lớn cho anh. Đối với sự việc phát triển như hệ chèo này giới truyền thông bàn tán không ngớt, tên của Giản Tử Tuấn lập tức lên trang nhất, còn có chút mĩa mai nói cô- Phó Thánh Hâm có bản lĩnh, thuận lợi mọi bề giữa 2 ông lớn trong ngành tài chính.

Mấy ngày gần đây từng hành động của cô đều trở thành mục tiêu của báo giới, cô đành đóng cửa ở nhà không ra ngoài, nhưng vẫn không tránh được hỗn loạn của sự đời. Hôm nay có tin của một tờ báo nhỏ chính là “Dịch Chí Duy tức giận vì hồng nhan”, thật ra sự việc rất đơn giản, chỉ là Phú Thăng và Đông Cù cùng lúc tham gia đấu giá một mảnh đất, Phú Thăng ra giá cao mua được, vốn dĩ đây cũng chẳng có gì, hành động kinh doanh quá đổi bình thường, nhưng phóng viên lại cứ vây lấy Dịch Chí Duy truy hỏi: “Nghe nói cô Phó và ngài Giản sẽ nhanh chóng kết hôn, anh Dịch anh có cảm tưởng gì không?” Dịch Chí Duy ứng phó quen rồi, liền nói: “Đương nhiên là tôi chúc phúc họ rồi.” Lúc này có một phóng viên liền cười: “Anh Dịch rộng rãi như vậy sao? Có tin đồn nói cô Phó vốn là bạn gái anh, sau này bị anh Giản cướp mất. Anh Dịch, mảnh đất ngày hôm nay lại để anh Giản đạt được, đồ vật yêu quý bị cướp 2 lần, anh có quan điểm gì?” Dịch Chí Duy tức giận, từ chối trả lời liền lách người bỏ đi. Điều này cũng không trách anh, là người nghe thấy đều tức giận, nhưng giới truyền thông gây sự chú ý thêm mắm thêm muối vào, tiêu đề liền trở thành như vậy.

So sánh ra, Giản Tử Tuần trên một tờ báo khác lại vui mừng đắc ý, gần đây anh thu mua Hoa Vũ, phát triển thành công sự nghiệp đến ngành ngân hàng, lại biểu hiện xuất sắc trong mấy lần đấu thầu, quả thật nổi trội hơn Dịch Chí Duy, trên báo nói lúc anh bị truy hỏi thời gian kết hôn liền mỉm cười, liên tục nói “Sắp rồi.” Lại nói lời trêu đùa với phóng viên: “Mọi người cũng biết—quả thật không thể đợi được.” Do đó trên báo nói anh sắp kết hôn lập gia đình, “Người sắp làm cha khuôn mặt hạnh phúc mỉm cười.”

Cô là nhân vật tin tức, chỉ có thể hẹn bác sỹ ở nơi khác làm phẫu thuật, bởi vì mấy ngày nay phóng viên theo rất chặt, luôn không đi được. Giản Tử Tuần hỏi cô một lần: “Em thật sự không định sinh đứa bé này ra sao?” Tâm trạng cô tồi tệ, buột miệng liền hỏi: “Sinh ra làm gì? Thật sự lấy họ Giản sao?”

Anh liền không nói nữa, cô cũng biết thái độ của mình có vấn đề, lần này anh quả thật giúp cô việc lớn, một người phụ nữ gặp phải việc này luôn mang tiếng xấu, may mà anh gánh hết trách nhiệm, tâm điểm giới truyền thông đa phần đều tập trung vào anh.

Cô nói: “Xin lỗi.”

Anh lại không để bụng: “Không sao, trong sách nói phụ nữ trong thời kỳ này tính cách rất nóng nảy” Nói vậy khiến cô hơi xấu hổ. Vốn không liên quan đến anh, là cô kéo anh vào, đến bây giờ anh cũng không thoát nổi thân, ngày ngày bị phóng viên truy hỏi lúc nào kết hôn.

Hơn nữa, biểu hiện của anh thật sự khiến cô hơi nghi ngờ, anh thậm chí hỏi cô: “Có cần anh đưa em đi làm phẫu thuật không?” Dường như thật sự muốn chịu trách nhiệm gì đó với chuyện này vậy. Cô là sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính, cho nên liền nói: “Không cần—vốn dĩ không liên quan gì đến anh. Vấn đề của tôi tôi tự giải quyết được, một cuộc phẫu thuật nhỏ, chẳng có gì đáng sợ cả.”

Anh cười nói: “Anh ta dạy em quá nhiều, bây giờ em không dễ dàng chịu nhận ân huệ của người khác, anh ta nhất định đã từng dạy em, trên thế giới không có bữa trưa ăn nào là miễn phí, có được tất có mất, cho nên em không chịu nợ tình nghĩa của người khác.”

Cô im lặng, anh nói đúng, ảnh hưởng của Dịch Chí Duy đến cô không hề biến mất, anh hình thành một loại quán tính trong cuộc sống của cô, cứ dùng cách tư duy của anh để nhìn nhận vấn đề, có lẽ đời này đều không thể thay đổi. Anh là một cái gai, đâm thật sâu vào cơ thể, cho nên hễ ần là đau—nhưng liền với thịt, không rút ra được.

Cuối cùng cô một mình lặng lẽ bay đến Singapo làm phẫu thuật, bởi vì phải làm thủ tục nhập viện, cho nên bay đến trước một ngày, ở trong khách sạn, tâm trạng tồi tệ đến cực điểm, không có bất cứ ý nghĩ nào. Buổi tối mới đi ra khỏi khách sạn dạo phố, vùng này chính là khu vực có tên là “Đại Pha” của Singapo, đại học quốc lập Singapo ở ngay gần đó. Cô đi lung tung, lại đi đến gần đại học, cô thích nhìn thấy sinh viên, bởi vì trên người họ có bóng dáng của mình, một khí chất sạch sẽ mà đơn thuần, tuyệt đối không nhìn thấy ở nơi khác, sự thuần khiết vẫn chưa bị ô nhiễm.

Xanh hóa của Singapo nổi tiếng, bên đường là cây cọ thẳng tắp, dưới cây còn có bãi cỏ giống như tấm thảm, ngay cả trên cầu vượt cũng leo đầy cây song xanh mướt, cảnh phố đẹp đến không thể nhìn thấy ở Đài Bắc. Nhưng một cơn buồn nôn trào lên, cô đành dựa vào một thân cây để đứng vững, nôn rồi lại nôn, chỉ là nôn khan, cảm giác này vô cùng khó chịu, may mà, ngày mai tất cả sẽ kết thúc.

Nước mắt cô trào ra, có gì đáng khóc chứ? Cô tìm khăn giấy trong túi xách, cô sớm đã khóc đủ rồi.

Chắc là đáng về ốm yếu của cô khiến người đi đường chú ý, đằng sau có người hỏi nhỏ: “Can i help you?”

“Thank you, I....” Cô vừa nói vừa quay người lại, nhưng lại sững sờ. Đối phương cũng sững lại một lát, tiếng Trung buột ra từ miệng: “Cô Phó?”

Dịch Truyền Đông?

Cuộc đời này của cô viết thành sách, cũng là truyền kỳ xúc động lòng người, luôn trong lúc bất tiện, liền gặp phải người bất tiện. Bàn tay tráo trở trong u tối đó, lại trêu người như thế.

Cậu ta học ở đây, gặp phải cũng không phải chuyện kỳ lạ gì. Không ngờ cô cười được, giả vờ trấn tĩnh hỏi như không có việc gì: “Quay lại đi học à?”

“Ừ.” Đàn ông còn đỏ mặt, “Quay lại được một thời gian rồi. Cô Phó không, cô đến làm việc sao?”

“Không phải.” Cô cúi mặt xuống, giọng nói cũng nhỏ, “Đến nghỉ ngơi, gần đây....tâm trạng không tốt lắm.”

Cậu ta không biết phải làm sao: “Cô Phó....Tôi.....Tôi rất xin lỗi....”

“Không sao.” Cô không muốn nói tiếp, miễn cưỡng cười một lát, “Tôi còn có việc, đi trước đây.” Cậu ta lại gọi cô lại: “Cô Phó.” Nhìn thấy cô nhìn mình, lại càng lú lẫm hơn, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Anh trai anh ấy cũng ở Singapo.....Anh ấy biết không?”

Trong chốc lát mặt cô trắng bệch, Dịch Chí Duy?!

Chương 37

Có một khoảng thời gian vui vẻ. —————

Anh ở Singapore?

Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, hơi khó khăn nói: “Ồ.....Truyền Đông, mong cậu đừng nói với anh ấy là đã gặp tôi. Tôi....tôi phải đi rồi.”

Dịch Truyền Đông hơi lo sợ nhìn cô: “Cô Phó, cô không khỏe à?”

Cô thở khó khăn, trước mặt tối sầm lại, nhưng miễn cưỡng nói: “Không sao, tôi....chỉ là chóng mặt....tạm biệt.” Cô quay người đi, loạng choạng đi được mấy bước, liền cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, đất dưới chân càng ngày càng mềm, trời càng ngày càng tối, càng ngày càng mơ hồ.....

Tỉnh dậy là ở trong bệnh viện, trời đã tối từ lâu, trong phòng bệnh chỉ có một chiếc đèn tường trên đầu giường đang sáng, ánh đèn hơi âm u, cô đang truyền, không biết là truyền thuốc gì, cho dù là thuốc độc cũng tốt, cô hơi mệt mỏi nghĩ. Vừa quay đầu, lại nhìn thấy một người.

Gần hai tháng rồi họ chưa gặp mặt nhỉ? Trong ánh đèn âm u, khuôn mặt anh không hề rõ ràng, cũng không nhìn ra là biểu hiện gì, bỗng nhiên cô cười, hỏi: “Bây giờ anh sợ tôi nhân cơ hội làm phiền anh phải không?”

Anh nói nhàn nhạt: “Nếu tôi không ở đây, có khi Truyền Đông sẽ tới.”

Tốt, vẫn đề phòng cô, cô hơi yếu ớt nhắm mắt lại, chậm chậm nói: “Anh còn gì để mà không yên tâm nữa.....bây giờ tôi thế này, lại nằm trên giường bệnh, không quyền rũ nổi bất cứ ai.”

“Rất khó nói.”

Lại nói vào bế tắc. Cô vùi đầu vào trong gối, dường như rên rỉ: “Coi như tôi xin anh, anh đi đi, tôi đảm bảo không có bất cứ ý đồ nào với em trai anh. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.”

Anh lại hỏi: “Lúc này giúp cô làm thủ tục nhập viện, bệnh viện nói cô sớm đã làm xong, hẹn ngày mai phẫu thuật, Giản Tử Tuần sao lại không đưa cô đến?”

“Anh ấy rất bận.”

“Hai người không phải nói là kết hôn sao, sao lại không muốn đứa bé này nữa? Giản Tử Tuấn hối hận rồi?”

Trong chốc lát cô mở mắt ra, nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Anh nói: “Điều này là tôi nên hỏi cô, không phải cô luôn muốn gặp tôi sao? Bây giờ tôi ở đây rồi, có điều gì cô nói đi.”

“Tôi muốn gặp anh?”

“Nếu không sao phải khổ sở như vậy, xa xôi ngàn dặm chạy đến Singapore, lại đặc biệt trùng hợp ngất trước mặt Truyền Đông——có phải là Giản Tử Tuấn không cần cô nữa, cô lại muốn quay đầu đến tìm tôi?”

Cô than một hơi thật sâu thật dài. Anh quá thông minh, do đó cho rằng người khác đều thông minh như anh, biết dùng thủ đoạn, gài bẫy. Cô nói dịu giọng lại: “Chỉ Duy, tôi là muốn cầu xin anh.”

Khuôn mặt anh không cần đoán cũng biết, cười mỉa mai nhàn nhạt: “Vậy cô nói đi.”

“Tôi xin anh, dù sao chúng ta coi như là có một khoảng thời gian vui vẻ, bất kể trong lòng anh coi tôi là đồ chơi cũng tốt, tiêu khiển cũng tốt, anh để lại cho tôi chút chỗ trống có được không? Anh ép tôi hận anh, như vậy có gì tốt cho anh chứ? Dịch Chí Duy, cho dù tôi không yêu anh, nhưng ít nhất tôi cũng ngưỡng mộ anh, anh đừng hủy hoại nốt chút ít đẹp đẽ còn sót lại giữa chúng ta có được không?”

Anh sững sờ một lát, chậm chậm nói: “Cô nghĩ như vậy sao?”

“Đúng thế.” Cô mệt mỏi nói: “Bây giờ tôi không có bất cứ ý đồ gì với anh, nếu có tôi sẽ sinh đứa bé ra, y học bây giờ phát triển như vậy, tôi có thể sinh ra rồi ôm nó đi xét nghiệm DNA.” Viên môi cô nở ra một nụ cười thê lương: “Có lẽ anh vinh viễn sẽ không thừa nhận, nhưng....đứa trẻ này, anh biết rằng.....anh biết rõ rằng.....” Giọng nói của cô yếu ớt, nhẹ tênh, “Anh biết rõ rằng đúng là của anh....”

Anh im lặng trong bóng tối, cô nhắm đôi mắt lại, điều nên nói cô đều đã nói, ngay cả điều không nên nói cô cũng đã nói. Anh muốn thế nào tùy anh đi, dù gì.....cô đã rất mệt rồi, không còn sức lực để tranh luận với anh nữa.

Lúc sắp vào phòng phẫu thuật, bác sỹ theo lệ cũ hỏi cô: “Tuy cô đã ký tên vào đơn phẫu thuật, nhưng tôi vẫn phải hỏi cô, cô muốn làm phẫu thuật chứ?”

“Đúng thế, tôi đã quyết định rồi.”

Bác sỹ gật đầu, an ủi cô nói: “Vậy cô đừng lo lắng, chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ, 3 phút là xong.”

Cô gật đầu, phim quay đến bước này, luôn là nhân vật nam chính chạy đến bệnh viện ngăn cản, sau đó là một kết thúc hoàn mỹ, đáng tiếc, đó là kỳ tích mà nhân vật nữ chính mới có, cô không có phúc phận được nhìn thấy. Cô quay đầu đi, bên ngoài cửa sổ là một cây phượng hoàng cao lớn, một cây hoa đỏ rực đang cháy dưới bầu trời xanh, hoa đỏ như lửa, dường như có thể làm bỏng tâm nhìn của con người.

Đáp máy bay về là Giản Tử Tuấn đến sân bay đón cô, cô hơi kinh ngạc, nói: “Sao anh lại đến?”

Anh mỉm cười: “Anh không được đến sao?” Dừng lại một lát, lại nói: “Anh thật sự hơi không yên tâm.”

Cô không hiểu, cô rất ít khi không hiểu anh, cho nên hơi chột dạ: “Anh không yên tâm cái gì?”

Anh không nói, hai người lên xe, anh mới tiện tay lấy ra một tờ báo đưa cho cô xem, cô nhận lấy, bên trên nói Dịch Chí Duy mới ký một hợp đồng với một công ty điện tín Singapore. Cô cười cười như không có gì: “Anh ta cũng ở Singapore?”

“Em không gặp anh ta sao?”

“Không có may mắn ấy.”

Anh liền không hỏi nữa, một lúc sau, lại nói: “Anh ta gần đây không bình thường.”

“Ồ?”

“Anh xem qua hợp đồng của anh ta và Singapore, anh ta chắc chắn bị lỗ rồi. Con người như anh ta.....xưa nay rất thông minh, lần này không biết vì sao, trình độ rất thất thường, anh thấy 8 phần là anh ta ngủ trên bàn đàm phán, không ngờ bị người ta lừa.”

Chương 38

29 Tháng 4

Chương 38: Thánh Khi tự sát vào bệnh viện

Cô không muốn nhắc đến nữa, đang định lãnh sang việc khác, bỗng nhiên nhớ ra: “Kế hoạch hợp tác chắc chắn là cơ mật kinh doanh tuyệt đối, làm sao anh có thể nhìn thấy?”

Cô cười: “Bây giờ bắt đầu quan tâm rồi sao?”

Cô nói nhàn nhạt: “Anh không muốn nói thì thôi, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một câu, không hề có hứng thú muốn biết.”

“Thật không?” Anh hỏi vặn lại, mỉm cười nhìn cô, “Trong lòng em biết thừa, cơ mật kinh doanh quan trọng như vậy mà anh biết rõ mồn một, đương nhiên là bên cạnh anh ta có người hé lộ cho anh biết——sự phản bội của trợ lý cao cấp, có thể đem đến hậu quả nghiêm trọng, đặc biệt, gần đây tinh thần anh ta rối loạn, thường xuyên xuất hiện sai sót và bất bình thường.”

Trong lòng cô nhanh chóng phỏng đoán, là ai? Có thể là ai phản bội Đông Cù, Hoàng Mẫn Kiệt? Phan Học An? Hay là Phó Thanh Hà một trợ lý chủ tịch khác?

“Đoán được chưa? Em không đoán được đâu, anh ta có hai người trợ lý cao cấp, hai thư ký hành chính, một thư ký riêng, biết kế hoạch này có lẽ còn có thư ký hội cổ đông của anh ta nữa, phạm vi quá rộng, em đoán không ra.”

Cô hỏi: “Chúng ta không thể nói việc khác được sao?”

“Em không vui khi nghe anh ta gặp đen đui sao? Vậy chúng ta nói chuyện khác thôi.”

Cô nén giận: “Tôi thật sự càng ngày càng không hiểu anh, thật sự không biết anh đang nói gì, tôi biết anh và anh ta luôn cạnh tranh, đó là việc của các anh, hơn nữa là việc công, không cần kéo tôi vào. Tôi chịu đựng anh ta đủ rồi, không muốn nhắc đến nữa. Nếu anh muốn tìm một người nghe, quý công ty rất nhiều cấp dưới, nhân viên muốn nịnh bợ anh đấy, xin đưa tôi đến khách sạn gần đây, cảm ơn.”

Anh nói: “Anh thừa nhận là anh vui trên sự đau khổ của người khác, Thánh Hâm, em không chịu nghĩ một chút nguyên nhân ở giữa sao?”

Anh dùng biểu hiện kỳ quái đó nhìn cô, lại khiến cô sững sờ, anh than một tiếng: “Thánh Hâm, anh yêu em. Em biết, từ nhỏ anh đã yêu em, đợi ngày tháng hai người chúng ta cùng nhau lớn lên. Anh yêu em, muốn lấy em, chưa từng thay đổi.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, cuối cùng cô gọi lái xe: “Dừng xe! Tôi muốn xuống xe.”

“Không cần để ý đến cô ấy.” Anh vừa nói với lái xe, vừa xoa mặt cô lại, “Thánh Hâm, hôm nay anh nhất định phải hỏi rõ ràng. Trong lòng em nghĩ như thế nào, em hận anh, nhưng, em vẫn yêu anh chứ?”

Cô dùng tay đẩy anh: “Tôi muốn xuống xe!”

“Em có thể đối mặt với sự thật được không, em trốn tránh anh thì sao chứ? Bây giờ anh rất trân trọng câu hôn em, đồng ý hay không em đều phải cho anh một lý do.”

Cô rất tức giận: “Tôi đương nhiên sẽ không gả cho anh——cha tôi.....ồ! Tôi không muốn nói, anh buông tha cho tôi đi, anh sớm đã lấy được công ty rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

Bỗng nhiên anh tức giận: “Công ty? Em thà chết cũng không chịu bán cho anh, kết quả chỉ vì giận đối với Dịch Chí Duy, liền đồng ý dễ như trở bàn tay. Thánh Hâm, em yêu anh ta đúng không?” Anh hỏi dồn cô, tay cũng tăng thêm lực.

Cô hốt hoảng nói: “Anh bỏ tay ra! Anh làm đau tôi rồi! Tôi yêu hay không yêu anh ta không cần thảo luận với anh!”

Anh dồn ép đến, giữ chặt lấy mặt cô, hôn cô. Cô hoảng loạn vùng vẫy, không biết vì sao, liền dơ tay lên tát. “Bốp!”

Cái tát này khiến hai người đều sững sờ, anh kiềm chế, bắt lực nhìn cô: “Thánh Hâm.”

Cô hơi hơi chau mày lại, sau đó, chau mũi lại, cuối cùng, nước mắt chảy xuống thành hàng. Anh ôm cô, dỗ dành cô: “Lấy anh nhé, Thánh Hâm, anh biết, em mệt rồi. Anh đảm bảo sẽ không khiến em phải chịu tủi thân thêm nữa, anh sẽ khiến em yên bình hạnh phúc.”

Cô thật sự mệt rồi, cô đã từng nỗ lực vùng vẫy như thế, nhưng lại đạt được cái gì? Thôi đi, con người trong kiếp này chỉ là chút ý nghĩa đó thôi sao? Dù gì đã như thế rồi, cô còn mơ mộng hão huyền gì chứ? Anh ta nói yêu cô——có lẽ là lừa cô, nhưng anh ta cầu hôn cô, kết hôn là sự đảm bảo địa vị tốt nhất, cho dù anh ta không yêu cô thì sao chứ? Kết hôn rồi, không nói gì khác, lúc anh yêu cầu ly hôn cô sẽ có thể đạt được một khoản trợ cấp lớn, dù sao cô cũng không còn gì để có thể tổn thất nữa.

Cuộc đời này của cô cuối cùng vẫn phải gả cho một người, sinh con để cái sống một đời, không gả cho anh, cũng sẽ là người khác, không bằng gả cho anh, ít nhất họ là thanh mai trúc mã, cũng coi như là biết rõ nguồn gốc, ít nhất ở trong mắt người khác anh là đối tượng kết hôn muốn tìm cũng không thấy, có tiền, có địa vị, có thân phận.....còn gì để mà lựa chọn nữa chứ?

Cô liền thuyết phục bản thân mình như thế.

Họ trịnh trọng đính hôn, nghi thức quả thật hơi khoa trương, trong tình hình kinh tế không tốt này, huênh hoang như thế có khi sẽ dẫn đến sự bất bình. Nhưng, cuối cùng cô lại một lần nữa danh chính ngôn thuận làm vợ chưa cưới của Giản Tử Tuấn.

Đính hôn rồi, cô cũng không cảm thấy có gì, mấy ngày nay Giản Tử Tuấn bận, mà cô vì không có công việc, một mình ở nhà nhàn rỗi đến mức khó chịu. Đang xem tivi không có việc gì làm, ở nhà bỗng nhiên gọi điện thoại đến, là mẹ kể khóc lóc sụt sùi: “Thánh Hâm! Cô mau mau về nhà đi, Thánh Khi tự sát vào bệnh viện rồi.....”

Cô vô cùng hốt hoảng, cái chết tàn nhẫn của cha trong chớp lát hiện lên trước mắt, cô hoảng loạn lên xe về nhà, đợt này cô không mấy khi về nhà, không ngờ xảy ra việc lớn như vậy. Lòng cô nóng như lửa đốt vội về nhà, mẹ kể lại gọi điện ở bệnh viện, không nói rõ, hại cô phí công chạy về nhà, người trong nhà đều đã đến bệnh viện, cô lại vội vã đến đó.

Vừa đến phòng cấp cứu từ xa đã thấy mẹ kể ngồi trên ghế lau nước mắt, trong lòng cô sợ hãi, dường như chạy lại, mở miệng liền hỏi: “Sao vậy? Thánh Khi sao rồi?”

Mẹ kể cầm khăn tay lau mắt, nức nghẹn nói: “Đang cấp cứu.....con bé này.....thật sự là muốn lấy mạng tôi....”

Cô hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy, mấy ngày trước tôi gọi điện về nhà không phải là vẫn ổn sao?”

Mẹ kể nói: “Con bé đợt này không vui lắm, cũng không ra ngoài.... sáng sớm nay, tôi thấy nó rất lâu không dậy, gọi nó dậy ăn sáng, ai ngờ gọi không mở cửa....sao nó lại hồ đồ thế chứ, lại ngốc đến mức uống thuốc ngủ tự sát.....” Vừa nói vừa khóc, “Con ơi, con có mệnh hệ gì, mẹ sống sao được đây.....”

Cô vội vã hỏi: “Là vì chuyện gì chứ? Xảy ra việc gì nó mới nghĩ không thông?”

Mẹ kể nói: “Tôi đâu có biết.....nó xưa nay bí hiểm, cô không phải là không biết.....” Bỗng nhiên nhớ ra: “Thư! Nó viết thư cho cô!” Vội vàng lấy ra từ túi xách: “Cô xem xem.”

Thật ra chỉ có một hàng chữ viết trên tờ giấy ghi nhớ, lộn xộn kèm theo vệt nước mắt: “Chị cả, chị thật ngốc, nhưng, không ngờ em còn ngốc hơn chị.”

Cô đọc không hiểu, trong lòng rối bời, cảm giác chằng lành trào lên, quả thật là vô cùng sợ hãi, bản thân mình bị lôi vào trong sao? Hay là Thánh Khi chỉ làm phép so sánh? Không có lý do mà.....nắm chặt tay quay mặt lại, thấy Thánh Hi đứng ở bên cạnh, do đó hỏi: “Thánh Hi, em biết chị hai như thế là vì cái gì không?”

Thánh Hi nói: “Em không biết.” Ngừng lại một lát, nói: “Mấy ngày nay chị hai cứ trốn một mình khóc.”

Cô nên sớm về nhà xem xem, cô không nên bất cẩn như vậy! Mẹ kế là người phụ nữ có chồng bình thường đến cực điểm, ngoài việc tham lam một chút thì chẳng hiểu cái gì. Đều là cô không tốt, bản thân cô tuy xảy ra rất nhiều việc, nhưng cũng không thể không thêm lo đến nhà chút nào, đều là lỗi của cô.

Thánh Hiền lại nói ở một bên: “Em biết!”

Trong lòng cô hoảng sợ, quỳ xuống hỏi: “Thánh Hiền, em biết điều gì? Nói cho chị cả nghe.”

Thánh Hiền chần chừ một lát, nói: “VẬY chị không được giận chị hai đâu đấy.”

Cô vô cùng hết hoảng, trời ơi! Bản thân mình thật sự bị lôi vào trong sao? Đành dõ dành Thánh Hiền nói: “Bây giờ chị hai như vậy, chị cả sao có thể tức giận chị hai được chứ? Mau nói cho chị cả biết, em biết điều gì?”

Thánh Hiền nói: “Hôm trước em thấy chị ấy một mình trong vườn đốt đồ đạc, em cho rằng chị ấy giống em thích nghịch lửa, liền chạy ngoài cũng muốn nghịch, chị ấy đuổi em đi, còn không cho em nói với người khác—chị cả, chị ấy đốt hết ảnh của chị đó!”

“Đốt ảnh của chị?”

“Đúng thế.” Thánh Hiền nói, “Có phải chị làm chị hai tức giận không? Lúc đó chị ấy rất đáng sợ.”

Mẹ kế vội vàng nói: “Đừng nói linh tinh!” Lo âu tiêu tụy nhìn cô một cái, nói, “Đừng nghe Thánh Hiền nói, nó trẻ con không hiểu chuyện, chỉ biết nói linh tinh.”

Cô miễn cưỡng ngồi xuống, vừa mới gọi một câu “dì”, bác sỹ liền đi ra từ phòng phẫu thuật, cô vội vàng đi lên, bác sỹ lắc lắc đầu: “Rất tiếc, chúng tôi đã cố hết sức, nhưng đã quá muộn.....”

Mẹ kế ngất đi, cô cũng đứng đờ đẫn, Thánh Khi.....Thánh Khi 18 tuổi.....liền ra đi như thế sao?

Bởi vì phải lo liệu hậu sự của Thánh Khi, mẹ kế nhập viện, cô tạm thời chuyển về nhà sống bà ta cho dù không ngã bệnh cũng chẳng giúp được gì. Tuy vậy cô vẫn không coi là chân tay luồn cuống, bởi vì đã trải qua biến cố đó của cha, nên trình tự thế nào cô đều biết, một năm tự tay lo liệu hai tang lễ, cô quả thật có cảm giác đau đớn tê dại, giống như người làm xong phẫu thuật, vừa mới tỉnh dậy, trên người không hề cảm thấy gì, nhưng trong lòng sợ hãi cực độ, bởi vì biết rõ sau khi hết thuốc tê, sẽ là sự đau đớn xé ruột xé gan.

So với tang lễ của cha, của Thánh Khi ồn ào hơn nhiều, người thân bạn bè đều kịp đến, thương tiếc, an ủi.....không ít người dựa vào thể diện nhà họ Giản mà cũng đến. Gần đây Giản Tử Tuấn nổi tiếng, trước đây không lâu vinh dự nhận được danh hiệu “Nhà doanh nghiệp trẻ tuổi có triển vọng nhất” của năm, gió chiều nào xoay chiều ấy, chính là như vậy.

Trong lòng cô nghi ngờ từng lần rồi lại từng lần cái chết của Thánh Khi, nghĩ đến bức di thư đơn giản đó là có ý gì, trong đầu cũng từng có ý nghĩ mơ hồ, chỉ là không nắm được. Giản Tử Tuấn liền khuyên cô: “Đừng nghĩ nữa, dù sao sự việc đã xảy ra rồi, em xem em đi, như là sắp bị điên rồi ấy, cả ngày tâm trạng nặng nề, anh nghĩ em nên đi nghỉ ngơi.”

Cô uể oải: “Em không muốn đi.”

“Anh đưa em đi Châu Âu nhé?”

“Không cần đâu, anh bận như thế.”

Anh cười một lát, nói: “Bận hết đợt này là xong. Thánh Hâm, đợt anh làm hết việc trong tay, chúng ta kết hôn có được không?”

“Nói sau đi, “Trong lòng cô muộn phiền, “Thánh Hi mới xảy ra chuyện, em không biết làm việc cưới xin nhanh như vậy.”

“Em vốn dĩ là không muốn kết hôn! Mỗi lần anh hỏi em em liền qua quýt, em vẫn còn nhớ nhưng Dịch Chí Duy!”

Cô tức đến phát run: “Giản Tử Tuấn!”

Anh dập cửa bỏ đi. Cô tức đến chóng mặt, ngồi xuống ở đó thở dốc, việc này sớm muộn cũng xảy ra, cô biết, họ bên nhau quá miễn cưỡng, mỗi lần biểu hiện của cô hơi không đúng anh đều sẽ nghi ngờ, chỉ là hôm nay cuối cùng anh đã nói ra mà thôi, chắc là cũng đã không nhẫn nhịn được. Hóa ra anh không phải như thế, anh xưa nay cũng rất rộng rãi, không chấp nhặt, nhưng chỉ cần giữa họ có dính đến cái tên Dịch Chí Duy, chắc chắn sẽ là chiến tranh lạnh. Anh chưa từng yên tâm.

Một lúc sau, anh gọi điện đến, nói nhỏ nhỏ: “Thánh Hâm, xin lỗi, em không giận chứ?”

Đây chính là điểm tốt của anh, chịu nhận lỗi, chịu dỗ cô, không giống như Dịch Chí Duy, những lời nói ra từng câu đều làm tổn thương người khác, chưa từng nghĩ sẽ thuận theo cô. Trong lòng cô hoảng hốt, sao lại nghĩ đến anh ta chứ? Cho nên vội vàng nói: “Làm sao em có thể tức giận chứ, cùng ăn tối với em nhé.”

Anh trở nên vui vẻ: “Được rồi, anh bảo thư ký đặt chỗ.”

Bữa tối anh cũng đặc biệt cẩn thận, còn gọi đội nhạc đến chơi nhạc Mozart mà cô thích nhất. Cô cười nói: “Đủ rồi, đủ romance rồi—không khí lại giống như là cầu hôn ấy, anh đã cầu hôn rồi, em cũng đồng ý rồi, không cần dùng trò này nữa.”

Anh nhân cơ hội hỏi cô: “Vậy rốt cuộc khi nào chúng ta kết hôn.”

Cô nghĩ nghĩ: “Mấy tháng nữa đi, đợt đến mùa đông, vừa đúng đi Thụy Sĩ nghỉ tuần trang mật, không phải là anh thích trượt tuyết sao?” Anh lầu bầu, “Bây giờ Thụy Sĩ đã có thể trượt tuyết rồi.”

Cuối cùng cô cười: “Sao anh lại thế? Em sẽ gọi các thư ký của anh đến để xem mới được, vẻ mặt này của anh giống như là Thánh Hiền bị cướp mất đồ chơi vậy.”

Anh phì cười một tiếng: “May mà em nghĩ ra cách so sánh như vậy.” Lại nắm lấy tay cô, trịnh trọng nói: “Thánh Hâm, anh thật sự không có cảm giác an toàn, em sớm gả cho anh để anh yên tâm có được không?”

Cô đã bị cảm động, nói nhỏ mơ hồ: “VẬY.....đợi anh hết bận, anh chọn một ngày đi.”

Chương 40: Anh đã có âm mưu từ lâu

Anh vui mừng đến phát điên, lại vờn người qua bàn hôn cô, khiến cô sợ hãi vội vã tránh ra sau: “Anh thật sự điên rồi! Người ta đều đang nhìn đấy!” Anh nói: “Sợ cái gì? Anh xin hôn cô dâu trước mà thôi!” Quay đầu lại nói với người phục vụ: “Cho tôi chút thể diện, tôi sắp kết hôn rồi, hôm nay tôi mời toàn bộ khách ở nhà hàng này, xin mọi người tự nhiên!”

Người trong nhà hàng đều vỗ tay, còn có người nói: “Chúc mừng! Chúc mừng!”

Anh cảm ơn, nhân lúc cô đỡ đỡ, vừa đúng đỡ lấy mặt cô hôn một nụ hôn dài, mọi người càng ồn ào hơn, ngay cả người phục vụ cũng vỗ tay, tươi cười nói: “Chúc mừng ngài Giản và cô Phó cuối cùng đã trở thành người một nhà!”

Trở thành người một nhà? Thanh mai trúc mã, hai người bạn thơ ấu, từ nhỏ cô đã biết cô sẽ gả cho anh, không phải sao?

Hôn sự lần lượt được chuẩn bị, đặt váy cưới, chụp ảnh, in thiệp mời.....Cô cũng chưa từng nghĩ kết hôn cần mua nhiều đồ như vậy, phòng mới cần trang trí lại, thay đồ trong nhà, lộn xộn hết lên, vừa khéo khiến anh có cơ chuyển đến chỗ cô.

Thật ra cũng chẳng có gì, cho đến tận ngày hôm đó, sáng hôm ấy anh ở trong nhà tìm ca vát, không tìm được liền hỏi cô, cô ngủ mơ mơ hồ hồ, nghe thấy anh hỏi, nằm trên giường lim dim nói: “Trên giá thứ 4 trong cánh cửa thứ 2 đều treo ở đó đấy.”

Anh hỏi: “Làm gì có giá thứ 4?”

Cô cũng lại một lát, mới nhớ ra, tủ quần áo của mình là kiểu mở cửa đơn, không có nhiều giá phức tạp ngăn cách cửa. Chung cư của Dịch Chí Duy có một tủ quần áo lớn chiếm hết một mặt tường, một hàng 16 cánh cửa tủ có thể đồng thời mở hết sang một bên, lúc anh tìm đồ luôn sốt ruột, lại cứ muốn màu đỏ mới được, cô giống như là thư ký của anh, bị anh ép ra, vừa hỏi liền trả lời đâu ra đấy, giá thứ mấy trong cánh cửa thứ mấy, đỡ cho anh phải sốt ruột.

Cô cũng sờ mấy giây, sợ anh nghi ngờ, vội vàng nói: “Để em tìm cho anh.” Dậy giúp anh tìm, đặt vào sơ mi của anh so sánh: “Chiếc này màu sắc không đẹp.” Tiện tay lấy một chiếc màu tím nhạt ra: “Phối với chiếc này đi.”

Cẩn thận thất giúp anh, anh lại nắm lấy tay cô: “Thánh Hâm.”

“Ừ.”

“Anh hy vọng em mãi mãi đều có thể như vậy.”

Cô cười đẩy anh ra: “Lắm chuyện quá, ai muốn nghe anh nói mấy thứ đó chứ, vẫn còn chưa đi làm đi, không phải nói là hôm nay rất nhiều việc phải làm sao?”

Anh đi rồi, cô cũng không có tâm trạng ngủ nữa, buồn phiền thay quần áo, buồn phiền ngồi xuống trang điểm. Bỗng nhiên nhìn thấy cặp tài liệu anh để trên bàn trang điểm, trong lòng liền thấy buồn cười, quên trước quên sau, hôm nay khó khăn lắm mới đi sớm một chút, chắc chắn lại chạy về lấy. Bởi vì chiếc cặp che mất gương, cũng tiện này bỏ ra, không ngờ tài liệu bên trong trôi ra ngoài, rơi xuống đất. Cô cúi người xuống nhặt, càng buồn cười hơn, trên đầu đều in chữ đỏ “ASAP”, hơn nữa mỗi trang đều có hình mờ “Don’t copy”, vừa nhìn liền biết là tài liệu rất quan trọng, lại không khóa cặp, vứt tùy tiện, nếu là người khác nhìn thấy thì sao?

Nhặt lên, giúp anh sắp xếp từng phần từng phần, ánh mắt ít nhiều liếc nhìn thấy mấy chữ, vừa nhìn thấy hai chữ “Đông Cù” ở giữa, mồ hôi lạnh trong áo may ô chảy ra ròng ròng, cô hết sức chăm chú, ngay cả tiếng bước chân Giản Tử Tuấn lên lầu cũng không nghe thấy. Đến tận lúc anh đứng ở cửa, cô mới như tỉnh khỏi giấc mơ, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Miệng cô khô đi, giọng nói cứng đờ: “Anh không thể dùng những thủ đoạn chính đáng sao?”

Anh nói: “Anh làm việc luôn chính đáng.”

Cô nói: “Thủ đoạn như vậy, đê tiện như vậy.....còn gọi là chính đáng?”

“Dịch Chí Duy được coi là chính nhân quân tử gì chứ, trong giới kinh doanh, không phải là em chết, thì là anh chết, anh chỉ là gài một cái bẫy, anh ta ham muốn lợi ích, muốn chui vào trong.”

Cô nói: “Hóa ra lần trước anh đi Nhật là để thuyết phục Hà Ngân dừng giữa chừng hoạt động tín dụng của Đông Cù, anh đã có âm mưu từ lâu.”

Anh bỗng nhiên cười: “Có lúc em thật thông minh, nhưng có lúc em thật ngu ngốc.”

17. Chương 41-45

5 Tháng 5

Chương 41: Đợi để xem em có kết cục tốt đẹp gì

Từ trước đến giờ cô luôn không thể so được với mấy người thông minh như họ, chỉ họ mới có sở trường dùng mọi thủ đoạn, lợi dụng lỗ hổng lách luật. Cô lắc đầu thật mạnh: “Anh hà tất đi mua người làm sổ sách và bảo hiểm để hãm hại Đông Cù, chẳng may bị tra ra chứng cứ, đó sẽ là trọng tội, sẽ xử rất nhiều năm! Bây giờ anh đã có tất cả rồi, hà tất phải vì một chuyện nhỏ như vậy mà khiến bản thân mình rơi vào chỗ bất nhân bất nghĩa?”

“Thánh Hâm, có lúc em ngây thơ như cha em, chẳng trách Hoa Vũ có cục diện thế này. Người làm kinh doanh nói tình người nói đạo lý nói pháp luật. còn có thể kiếm được tiền gì chứ? Em nói anh hãm hại Đông Cù? Em cho rằng Đông Cù làm thế nào mới có được ngày hôm nay, họ cũng còn không phải là giở mọi mảnh khoe, dùng quyền lực sức mạnh để đạt được lợi ích, mới tích lũy thành tập đoàn tài chính có quy mô lớn như ngày hôm nay? Dịch Chí Duy dạy em kiểu gì vậy, sao lại khiến em trở nên đơn thuần như thế!”

Cô lắc đầu thật mạnh: “Giản Tử Tuấn, anh khiến em quá thất vọng.”

Anh lạnh lạnh nói: “Đó là vì trong mắt em chỉ có Dịch Chí Duy.”

“Em không muốn cãi nhau với anh, chính ta còn có 1 tuần nữa là kết hôn rồi.”

“Em biết được là tốt!” Anh quay mặt đi, “Hoặc là, em nhân cơ hội hối hận cũng chưa chắc!”

“Anh.....”

“Bây giờ em có cơ hội tốt nhất, anh cho em một chủ ý, em lập tức đến Đông Cù báo cáo với Dịch Chí Duy, anh đảm bảo anh ta sẽ cảm kích đến mức lấy thân ra cảm tạ!”

Cô nhắm mắt lại, than: “Em sớm đã biết rồi, hai người chúng ta không thể có kết quả được, quả nhiên là như vậy.....Tuấn, chúng ta đừng nói những lời làm tổn thương đối phương nữa, cho anh một cơ hội, cũng cho em một cơ hội, có được không? Chỉ cần anh ngưng kế hoạch này, giữa chúng ta sẽ không có vấn đề gì, em toàn tâm toàn ý làm cô dâu của anh, tuần sau sẽ kết hôn với anh, đi Thụy Sĩ nghỉ tuần trăng mật.....”

Anh nói: “Không thể!”

Cô mở mắt ra, anh nói: “Anh yêu em, nhưng em không thể dùng cái này để uy hiếp anh, chấp nhận điều kiện của em, mà thay đổi kế hoạch làm việc của anh, như vậy quá nguy hiểm, nếu em có thể điều khiển quyết định công việc của anh, em còn gì không làm được chứ? Vậy anh bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy hoại trong tay em.”

“Đó hoàn toàn là 2 việc khác nhau.”

Anh kiên quyết cự tuyệt: “Anh thấy chính là cùng một việc. Em quản anh cái gì cũng được, thậm chí em có thể yêu cầu anh hễ tan ca liền về nhà ở bên cạnh em không đi bất cứ đâu, nhưng em không thể can thiệp vào việc công ty của anh.”

Cô nhìn anh kinh ngạc: “Em quen anh gần 20 năm rồi, em chưa từng không hiểu anh như hôm nay, anh đã trở nên quá tàn nhẫn!”

“Anh nghĩ,” Anh chậm rãi nói: “Không phải là anh tàn nhẫn, mà bản thân em có vấn đề——Nếu anh là Dịch Chí Duy, anh mưu tính đối phó với Giản Tử Tuấn, em còn muốn can thiệp không?”

“Chúng ta chẳng còn gì để nói nữa, anh đi đi, anh đi làm việc của anh đi, hành lý và đồ dùng cá nhân em sẽ sắp xếp giúp anh, nếu anh bận, buổi chiều bảo thư ký đến lấy được rồi.”

Anh lại nắm lấy cánh tay cô: “Phó Thánh Hâm! Em đừng ép người quá đáng!”

“Anh buông tay ra!”

Họ giằng co, cuối cùng, anh buông tay, anh nói: “Anh đợi, anh đợi xem em có kết cục tốt đẹp gì!”

Chương 42: Đối mặt với nguy cơ tín dụng lớn nhất

Cuối cùng anh bỏ đi, cảm giác mệt mỏi kiệt sức lại quay lại, cô yếu ớt tựa nằm trên giường, điện thoại reo lên, cô không muốn nghe, tiếng chuông liên tục reo lên ở đó: reng reng....reng reng.....

Cô không chịu được, cuối cùng vẫn nhấc lên, lại là giám đốc Thái. Ông sớm đã từ chức không làm nữa, có thể gọi điện đến cô thật sự bất ngờ, giám đốc Thái nói: “Cô Phó, hôm nay họ dẫn Hách Thúc về Đài Bắc.”

Cô có chút tinh thần: “VẬY sao? Đây thật là một tin tức tốt, có lẽ phía cảnh sát có thể điều tra ra tung tích của số tiền.”

Giám đốc Thái xung phong nhận đưa cô đi gặp Hách Thúc. Trong lần thẩm vấn đầu tiên ông ta đã thừa nhận bị người khác xúi giục cho nên trắng trợn chuyển đổi công quỹ, còn về ai là người sai khiến, số tiền lớn chảy về đâu, ông ta lại không chịu nói. Phó Thánh Hâm tự mình gặp ông ta, ông ta cũng chỉ nói: “Cô Phó, tôi có lỗi với chủ tịch, nhưng.....tôi tuyệt đối không thể nói ra, thế lực của đối phương quá lớn, tôi còn có vợ con cha mẹ.”

Phó Thánh Hâm hỏi: “Là Phú Thăng đúng không? Có phải là Phú Thăng không?”

Ông im lặng không nói. Luật sư ở bên cạnh tận tụy với công việc nói với cô: “Cô Phó, cô không thể hỏi ông ta như vậy, phía cảnh sát sẽ nghi ngờ cô xúi bẩy nhân chứng. Phú Thăng chỉ là từ chối yêu cầu kéo dài hạn vay của Hoa Vũ, từ đó trực tiếp dẫn đến Hoa Vũ cận kề nguy cơ phá sản, nhưng cô cũng không có lý do hoài nghi họ sai khiến Hách Thúc đến biển thủ tiền.”

Lần gặp mặt ấy không thể coi là có kết quả, nhưng cô mất ngủ cả đêm, luôn mơ thấy bản thân mình ở trong phòng làm việc của cha, trơ mắt nhìn cha nhảy xuống, lại không có cách nào kéo ông lại được, máu thịt mơ hồ bắn thẳng lên người cô, khiến cô tuyệt vọng hét lên rất bồng cổ họng.

Trong đêm khóc tỉnh giấc mấy lần, sáng sớm vẫn là khóc mà dậy, trong lòng trống rỗng vô cùng khó chịu, ăn sáng xong, nghĩ đến hôm nay là ngày mẹ kể ra viện, thay quần áo liền cùng Thánh Hi Thánh Hiền đi đón bà xuất viện. Mẹ kể cũng gầy đi, không thấy cảm dưới nữa, mắt vẫn đỏ đỏ, vừa thấy hai chị em Thánh Hiền dường như lại sắp rớt nước mắt, trong lòng Thánh Hâm cũng không dễ chịu, sợ bà khóc, bản thân mình chỉ sợ sẽ ôm đầu khóc nức nở cùng bà, liền nói: “Tôi đi làm thủ tục xuất viện.”

Phí khám bệnh nộp tại nơi nằm viện, tiền thuốc lại vẫn phải đi ra trước tòa nhà cấp cứu nộp. Cô đi nộp tiền, trong đại sảnh không ít bệnh nhân đang lấy sổ khám bệnh, may mà đây là bệnh viện, rất yên tĩnh, không quá ồn, ngay cả tiếng tivi trong đại sảnh cũng nghe thấy rõ ràng:

“.....Bây giờ là tin tức đặc biệt, hôm nay Đông Cù—tập đoàn tài chính tư hữu lớn nhất trong thành phố lộ vụ bê bối, căn cứ vào người có liên quan tiết lộ, Đông Cù bị nghi ngờ trong mấy vụ hợp tác quốc tế lớn lừa bịp công ty hợp tác đối phương, kiếm được một món khách sù. Hiện nay, nhân viên cao cấp Đông Cù đã có ba người có liên quan đến vụ án, nhận được giấy triệu tập của tòa án. Chuyên gia phân tích cho rằng, vụ án lừa đảo lớn phức tạp như vậy là đã có sự trù tính tỉ mỉ và âm mưu trong nhiều năm, chủ tịch điều hành Đông Cù—Dịch Chí Duy khó trốn tránh được trách nhiệm. Người phát ngôn phía cảnh sát nói: Hiện nay vẫn chưa có chứng cứ thể hiện chủ tịch Dịch có liên quan đến vụ án này, nhưng không bài trừ có khả năng mời chủ tịch Dịch hợp tác điều tra.....hiện này ngân hàng hợp tác lớn nhất của Đông Cù là Hà Ngân Tokyo, đã tuyên bố xem xét lại kế hoạch hoạt động tín dụng của Đông Cù, các doanh nghiệp có liên quan của Đông Cù đang đối mặt với nguy cơ tín dụng lớn nhất.....”

Cô thần thờ đứng ở giữa đại sảnh người đi đi lại lại, xung quanh đều là người.....tiếng nói chuyện ù ù thấp thấp, phòng tiêm ở nơi xa truyền đến tiếng trẻ con khóc.....ồn ào như vậy, cô lại giống như đang đứng ở đồng hoang. Tin tức vẫn đang phát, trên màn hình xuất hiện tòa nhà Đông Cù cao vút tằm mây, sừng sững ở giữa quảng trường Đông Cù, phóng viên chen chúc, giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của Đông Cù bị bao vây.....

Cô chờ đợi, giống như người gõ, kế hoạch của Giản Tử Tuấn đã thành công, đó là điều đương nhiên, anh ta nói gần đây Dịch Chí Duy thường xuyên phạm sai lầm, trình độ thất thường. Huống hồ, anh ta còn có nội gián ở Đông Cù. Lưới trời lồng lộng, chỉ đợi Dịch Chí Duy chui đầu vào trong.

Cô không biết mình chờ đợi đến lúc nào, cho đến tận lúc Thánh Hi đến tìm: “Chị cả! Chị đứng đó làm gì thế?”

Cô miễn cưỡng cười một lát, chậm chạp đi nộp tiền, đón mẹ kế xuất viện.

Ở trên xe, điện thoại di động của cô reo lên, cô liền vội vàng cầm lấy, một hàng chữ không ngừng nhấp nháy, Dịch Chí Duy gọi đến có nghe hay không? Cái tên đó trong chốc lát khiến cô không có sức lực, tim cô đập thành thịch, cũng giống như dòng chữ đó nhấp nháy không yên, vẫn còn chưa đợi cô nghe, đối phương bỗng nhiên liền tắt đi. Cô trở mắt nhìn đèn báo tin nhắn đó tắt đi, giống như là nhịp tim của mình cũng đột nhiên dừng lại, cô không thể chịu được sự tạm ngừng lại này nữa, lập tức liền ấn gọi lại.

Giọng nói máy tính lạnh lùng: “Số điện thoại bạn đang gọi tạm thời không liên lạc được....”

Anh không chỉ đập máy, còn tắt máy.

Cô trở nên sợ hãi, ngày hôm cha cũng là gọi điện cho cô rồi lại tắt đi, cô gọi lại, ông tắt máy. Từ đó cô liền vĩnh viễn không có cơ hội nghe thấy giọng cha nữa. Cô không ngừng toát mồ hôi, cô gọi đến phòng thư ký của Đông Cù, nhận điện thoại là một giọng nói lại—hai thư ký hành chính đều bị nghi ngờ có phạm tội thương mại bị cảnh sát giam giữ, cô nói: “Xin anh giúp tôi nối với phòng chủ tịch.”

Đối phương nói: “Chủ tịch không ở đây.”

Cô nói: “Làm phiền anh, tôi là Phó Thánh Hâm.”

Đối phương nói: “Chủ tịch không có ở đây, xin lỗi!”

Có lẽ anh dặn dò thư ký không nghe bất cứ cuộc điện thoại nào, có lẽ anh thật sự không ở phòng làm việc.

Cô không ngừng toát mồ hôi, cô lại gọi điện đến chung cư của anh, chuông reo rất lâu cũng không có người nghe máy.

Mẹ kế và em trai em gái đều hỏi cô sao vậy, cô nói: “Không có gì, một người bạn xảy ra chuyện.” Cô chưa từng sợ hãi như vậy bao giờ, anh thắng mãi quen rồi, cho nên nhất định là không chịu nổi, anh sẽ làm sao?

Đưa mẹ kế em trai em gái về nhà cô liền ra ngoài. Đầu tiên cô đến Đông Cù, trong đại sảnh đâu đâu cũng là phóng viên hoặc nhân viên bảo vệ Đông Cù, hai bên xem ra đã đối chọi rất lâu. Không khí căng thẳng đến mức khiến cô càng lo lắng, nhân viên bảo vệ của chặn cô ở ngoài: “Xin lỗi, xin cô lùi ra bên ngoài hàng rào bảo vệ.” Cô nói: “Tôi không phải phóng viên, tôi có việc đến nơi tư vấn.”

Cô gái ở chỗ tư vấn không phải là người lần trước, cũng không quen cô, vừa nghe thấy cô muốn gặp Dịch Chí Duy, liền nói: “Chủ tịch không có ở đây.” Cô nhấn nài nói: “Tôi không phải là phóng viên, tôi là Phó Thánh Hâm, làm phiền cô gọi điện thoại lên phòng thư ký hỏi một tiếng, xem thư ký Hoàng hay trợ lý Phan nói thế nào.”

Hoàng Mẫn Kiệt nhận điện thoại, liền nói với cô: “Cô Phó, ngài ấy không ở đây.”

Cô hỏi: “Vậy anh ấy ở đâu?”

“Chúng tôi không biết.”

Cô nói: “Tôi biết các anh nhất định biết, nói cho tôi đi.”

Hoàng Mẫn Kiệt im lặng một lúc, nói với cô: “Được rồi, cô Phó, tôi sẽ xuống.”

8 Tháng 5

Chương 43: Hôn cô quyến luyến

Hoàng Mẫn Kiệt vừa xuất hiện ở đại sảnh, các phóng viên liền nhao nhao, muốn chen lên phỏng vấn anh ta, anh ta không nói một lời liền quay người bỏ đi, cô vội vàng đi theo. Trong thang máy anh ta cũng không nói gì, lên lầu liền dẫn cô vào phòng tiếp khách đó, sau đó đi qua hành lang, vòng qua bức bình phong gỗ cây tử đàn, hóa ra sau bức bình phong đó chính là một phòng làm việc rộng rãi, chiếm hơn 100 m2, rộng đến mức giống như hội trường, một bàn làm việc ở trước cửa sổ, anh ta giờ mới nói: “Đây là phòng làm việc của ngài Dịch.”

Cô vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy trước cửa sổ liền thở phào nhẹ nhõm: “Tạ trời tạ đất! Anh ấy vẫn bình an ngồi ở đây!”

Hoàng Mẫn Kiệt lặng lẽ lui ra, anh quay mặt lại, dập đầu thuốc vào gạt tàn, nói nhàn nhạt: “Em đến làm gì, xem trò hề của anh sao?”

Cô lại muốn khóc, cô đứng ở đó, dờ dẫm đứng ở đó. Cô chạy đến giống như bị điên, chỉ để lại nghe thấy lời nói đau lòng ấy sao? Giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt như thế: “Có lẽ anh phải chúc mừng em, Giản phu nhân? Dù gì em sớm muộn cũng sẽ làm Giản phu nhân. Coi như anh nhìn lầm em, không ngờ em lại bán rẻ anh.”

Cô nắc nhen cố gắng kiềm nén nước mắt chảy xuống: “Em chưa từng bán rẻ anh.”

Khóe môi anh hiện lên một nụ cười mỉa mai: “Ngân hàng Hà Ngân Nhật Bản dùng tín dụng của Đông Cù, chẳng lẽ em dám nói chưa từng bán rẻ anh sao?”

Cô cắn môi, kiềm nước mắt, cô hít một hơi, anh không tin cô như vậy. Uống công cô không màng tất cả đến gặp anh, anh vẫn không tin cô, ngay cả sự tự tôn đều không tiếc, anh lại chà đạp cô một lần nữa. Cô thật hèn hạ, chỉ vì yêu anh, mới tự đến để anh sỉ nhục thế này. Cô nói: “Được rồi, em đi.”

Cô quay người bỏ đi thật, anh lại thật sự không nói một tiếng. Cô càng đi càng nhanh, đã đi đến chỗ bức bình phong, bản thân cô cuối cùng vẫn không nhẫn nhịn được, trong chốc lát quay đầu lại. Anh đứng ở dưới cửa sổ, ánh nắng giữa thu chiếu vào khuôn mặt anh rất rõ ràng, vừa nhìn thấy cô quay đầu lại, theo bản năng anh muốn quay mặt đi, nhưng cô đã nhìn thấy rồi!

Trên mặt anh không ngờ lại có nước mắt!

Tầm nhìn của cô mơ hồ, cô quên mất từng đọc được trong một cuốn sách: “Người đàn ông chịu rơi nước mắt vì bạn, nhất định là yêu bạn sâu sắc.”

Anh có bản lĩnh như vậy, anh viết nên truyền kỳ trong giới kinh doanh, 27 tuổi anh liền đảm nhận chức chủ tịch của Đông Cù, việc gì anh cũng làm được, kỳ tích nào anh đều có thể tạo ra, anh có lẽ là đánh đầu thắng đó, nhưng, anh đang khóc, anh khóc vì cô.

Cô chạy lại, lao vào lòng anh, vùi đầu khóc lóc. Anh ôm cô thật chặt, ôm chặt như thế, dường như sợ cô sẽ tan theo không khí vậy. Anh yêu cô, anh yêu cô từ trước! Chỉ là chưa từng nói với cô. Không! Anh đã từng nói, lần uống say đó, anh đã từng nói....

Cô khóc hu hu, giống như đứa bé bị tủi thân, cô vừa khóc vừa mắng anh: “Dịch Chí Duy! Anh là đồ xấu xa! Anh là con côn trùng hồ đồ! Anh đuổi em đi! Anh mắng em! Anh ép em vào đường cùng! Anh ép em vào tay của Giản Tử Tuấn! Anh ép em suýt nữa kết hôn với anh ta! Em hận chết anh! Anh là đồ xấu xa!”

Anh yên lặng kệ cô mắng, vùi mặt thật sâu vào trong tóc cô.

“Anh thật tàn nhẫn! Anh nói với em những lời như thế! Anh ép em bỏ đứa bé đi! Anh không có lương tâm!”

Cô mắng đến kiệt sức, cũng khóc đến kiệt sức. Anh vẫn ôm cô thật chặt, dường như vĩnh viễn cũng không buông tay ra nữa. Cô nức nở, dựa vào vai anh.

Cuối cùng, anh mở miệng, nói: “Thánh Hâm, anh yêu em.”

Nước mắt cô lại trào lên, cô nói: “Anh còn khiến em khóc!”

Anh hôn cô, dỗ dành cô, giống như là vỗ một đứa trẻ nói, “Xin lỗi”. Cô chưa từng yên tâm như vậy, cô chưa từng mệt mỏi như thế, cô giống như là con thuyền nhỏ trải qua hết mưa to gió lớn, cuối cùng đi vào cảng, cập bến. Cô lại ngủ thiếp đi thật sâu trong lòng anh như thế.

Lúc tỉnh dậy đã là chiều tà, cô ngủ trên ghế sofa, trên người đắp áo khoác của anh, anh nắm tay cô, đầu dựa vào ngực cô, cũng đang ngủ. Cô không dám động đậy, chỉ có thể di chuyển ánh mắt, vừa nhìn liền thấy Hoàng Mẫn Kiệt, anh ta đang ở cửa nhìn vào, cô đỏ mặt, vội vàng ngồi dậy, Dịch Chí Duy cũng tỉnh giấc, thấy Hoàng Mẫn Kiệt liền hỏi: “Việc gì?”

“Mọi người đều đã đến phòng họp rồi.”

“Tôi đến ngay.”

Hoàng Mẫn Kiệt đi rồi, anh hôn cô: “Ở đây đợi anh tan ca—có lẽ phải đợi một lúc lâu, anh đi họp với bọn họ. Nếu đói thì bảo nhà hàng ở dưới đưa cơm đến, đường dây nội bộ của nhà hàng là 1733, có việc thì gọi vào điện thoại phòng họp, đường dây nội bộ là 1872, cần gì thì tìm phòng thư ký, ở ngay bên ngoài cửa, gọi điện cũng được, số điện thoại nội bộ em biết rồi.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu. Anh đứng dậy, đi vài bước, bỗng nhiên lại quay đầu lại, chần chừ hỏi: “Em.....sẽ không đi mất chứ?”

Sự chua xót trong lòng cô lại dâng lên, lắc đầu thật mạnh: “Em thề, sẽ không bỏ đi.”

Anh cũng cảm thấy cử chỉ của mình hơi trẻ con, cho nên cười đánh trống lảng: “Sao anh....lại sợ như vậy.....”

Đúng thế, cô cũng rất sợ, sợ giấc mơ này, trong chớp mắt sẽ tỉnh dậy, sợ anh sẽ đi ra ngoài, sẽ thay đổi ý định, không còn cần cô nữa! Tất cả đến quá đột ngột, dễ dàng như thế, khiến cô sợ hãi. Cô mong mỗi lâu như vậy, mất đi lâu như vậy, sợ tất cả đều không phải là thật, chỉ sợ là suy nghĩ chủ quan của cô, chỉ là giấc mơ của cô.

Anh lại quay lại quyến luyến hôn cô, bây giờ mới than một tiếng, đi đến phòng họp.

Cuộc họp đó quả thật rất lâu, lúc anh quay lại cô lại đã ngủ, lúc anh bế cô lên cô mới tỉnh, cô hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Anh đáp “Trời tối rồi, chúng ta về nhà.”

Cô nói: “Đặt em xuống đi—Trên bàn là mì xào em gọi cho anh, chỉ sợ nguội hết rồi.”

Anh nói: “Chúng ta đem về ăn.”

Anh cầm hộp mì xào đầy dầu mỡ lên, cô biết, vì là cô đặc biệt gọi cho anh, nên anh không chịu vứt đi, muốn đem về. Anh là con nhà gia thế, rất chú ý ăn mặc, mặc một bộ vest Amandi cầm mì xào, là việc anh vốn dĩ không thể làm, nhưng anh lại đã làm.

Khóe mắt cô lại nóng lên: “Vứt đi, về em xào cho anh ăn.”

Anh nói: “Trong tủ lạnh chẳng có đồ gì cả.”

Cô nói: “Chúng ta đi mua.”

Chương 44: Nói thế nào hơn nữa anh ta cũng là chủ phạm

Họ thật sự chạy đến siêu thị mua thức ăn, cả siêu thị chỉ có hai người bọn họ, nhưng anh đẩy xe để đồ, cô đặt từng đồ vào trong. Cà chua, nho Mỹ, đu đủ, cải xanh, xà lách, trứng gà, thịt bò, thịt nạc.....giống như là họ phải làm cả một bữa tiệc vậy.

Nhân viên bảo vệ siêu thị kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, hai người phì cười, lúc tính tiền người thu tiền cũng trở mặt nhìn: “Ngài....Dịch?”

Anh là người nổi tiếng, hai ngày nay lại là nhân vật tin tức nóng, ngay cả người thu ngân cũng biết anh. Anh nghiêm chỉnh nói: “Ồ, cô biết tôi sao? Vậy có thể giảm 20% đúng không?”

Ra khỏi siêu thị, vứt túi lớn túi nhỏ lên xe, nghĩ đến khuôn mặt sừng sờ của mấy người nhân viên siêu thị đó, hai người không kiềm được lại cười, Dịch Chí Duy cười nói: “Họ nhất định nghĩ rằng hai người này là hai kẻ điên!”

Cô cười đến mức cúi người xuống, chỉ dùng ngón tay chỉ sau lưng anh, anh quay đầu lại nhìn, cửa siêu thị chậm chậm hạ xuống, trên lớp sơn màu xanh, dùng màu bạc vẽ lên biểu tượng rõ ràng mà hai người quá đối quen thuộc. Phía dưới là một hàng chữ màu vàng nhạt: “Siêu thị số một Trung Sơn hệ thống siêu thị Giai Cù,” nhấp nháy trong màn đêm. Chẳng trách mấy người vừa nãy trong siêu thị lại có dáng vẻ như gặp ma. Anh xì mặt xuống: “Cười cái gì? Em còn cười! Tên tuổi lẫy lừng của anh, hình tượng đẹp đẽ của anh, anh sáng suốt uy vũ trong mắt cấp dưới, đã bị em hủy hoại hết rồi!” Vẫn chưa nói xong, bản thân anh không kiềm được cười lớn.

Có thể lại được tỉnh dậy trong lòng anh, quả thật là một việc quá hạnh phúc.

Vừa mở mắt ra, nhìn thấy rèm cửa màu ngà quen thuộc, khoe môi bất giác hiện lên một nụ cười, chỉ có ở đây, mới khiến cô có cảm giác yên tâm. Anh đánh răng trong phòng vệ sinh, tiếng nước ào ào cũng khiến cô đặc biệt yên tâm. Âm thanh quen thuộc quay lại từng chút từng chút: tiếng rao cạo râu ừ ừ, tiếng anh mở rèm cửa.....

“Chào!” nụ hôn chào buổi sáng đúng giờ tặng đến, hôn vào mắt cô, “Muốn dậy sao?”

“Ồ.....không muốn cử động lắm.”

“Vậy anh đến công ty ăn sáng, người được người khác nuôi có phúc thật đấy.”

Anh đi rồi, cô mỉm cười. Đây mới là Dịch Chí Duy, Dịch Chí Duy sáng chói, nhưng.....cũng không hẳn vậy, trước đây anh không dí dỏm như thế, lúc đùa, cũng nói móc là nhiều, bây giờ anh thật sự là chiều cô.

Anh họp cả một ngày, buổi trưa cô gọi điện đến, phòng thư ký đều nói: “Ngày Dịch vẫn chưa tan họp, đợi ngài ấy họp xong tôi sẽ bảo ngài ấy gọi lại cho cô có được không?” Cô vội vàng nói: “Đừng làm phiền anh ấy, tôi không có việc gì quan trọng cả.”

Bây giờ là thời kỳ bất thường của Đông Cù, trên tin tức nói phạm vi vụ án này mở rộng thêm một bước, công ty tài chính thể hiện, Hoàng tử phạm phát xử tội như dân thường, không vì Đông Cù là tập đoàn lớn mà bao che. Cổ phiếu của Đông Cù cũng vẫn liên tiếp trượt giá.....anh nhất định là bận đến bù đầu.

Buổi tối hơn 12h anh mới về, khuôn mặt mệt mỏi kiệt sức, cô không dám hỏi nhiều, chỉ vội vàng giúp anh chuẩn bị nước tắm.

“Thánh Hâm!” Bỗng nhiên anh ôm cô, hỏi nhỏ, “Nếu.....nếu anh không còn gì nữa, em có rời xa anh không?”

Trái tim cô trùng xuống, trùng đến nơi sâu nhất, anh xưa nay hiếu thắng, không ngờ lại nói ra lời nhụt chí như thế, chắc là sự việc đã nghiêm trọng đến mức khiến anh tuyệt vọng. Cô hỏi: “Tình hình rất không tốt à? Họ tìm anh họp tác điều tra sao?” Lừa đảo thương mại, tình hình nghiêm trọng có thể bị xử đến 15 năm. Anh nhất định là đối tượng theo dõi quan trọng của phía cảnh sát, có liên quan đến hợp đồng kinh doanh hàng trăm triệu, đương nhiên đều là anh ký tên thực thi.....nói thế nào hơn nữa anh cũng sẽ là chủ phạm.....

Cô cảm thấy không ngờ cơ thể anh đang hơi run run, vậy thì tình hình nhất định xấu đến mức không thể thu xếp được? Cô thở dài một tiếng, nói: “Hôm đó em đã đến gặp anh, thì đã nghĩ rất rõ ràng rồi——Nếu Đông Cù có chuyện, hai người chúng ta vẫn trẻ, vẫn có thể bắt đầu lại, anh dùng 10 năm phát triển Đông Cù đến ngày hôm nay, hai người chúng ta, nhất định không cần đến lâu như thế để có thể góc đầu lên.”

Giọng nói của anh thấp thấp, khàn khàn: “Nếu——anh không thoát được tội, phải ngồi tù thì sao?”

Cô không chút do dự: “Em đợi anh.”

Anh không nói, cơ thể vẫn đang run, trong lòng cô nghĩ, không phải là anh khóc chứ.....Có lẽ thật sự rất gay go, có lẽ anh thật sự phải ngồi tù.....con người anh kiêu ngạo như thế, cô rùng mình, an ủi anh cũng an ủi bản thân mình: “Không thể đâu.....chính phủ tuy liên miện nói phải xử lý nghiêm ngặt, nhưng ít nhiều sẽ nể mặt Đông Cù đúng không? Quan hệ của anh và họ luôn rất tốt mà, đúng không?”

Cơ thể anh run mạnh, cuối cùng cô cảm thấy không đúng, đẩy anh ra, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt không kịp thu lại nụ cười của anh, cô sững sờ một lát, tức giận đẩy anh ra bỏ đi.

“Thánh Hâm! Thánh Hâm”. Anh vội đi lên.

Cô không để ý đến anh.

“Thánh Hâm!” Nụ hôn khiến người ta mềm ra được in lên sau gáy cô, “Là anh không tốt, anh không nên trêu em, đánh anh có được không?”

Cô nói: “Anh dọa em? Em lo cho anh gần chết, anh còn cố ý đến dọa em?”

Anh nói: “Là anh không tốt, em đánh anh đi, em đừng tức giận.”

Cô nói: “Đánh anh? Em mới không phí nhiều sức như vậy ấy.” Cúi vai xuống ôm chần lông lên, lại cầm lên một cái gối, anh nói: “Này.....đừng thế chứ, nếu ngủ trên sofa sáng mai mắt sẽ sưng lên đấy, mắt em đẹp như thế, anh sẽ đau lòng.”

Cô cười một tiếng: “Anh cho rằng em sẽ ngủ trên ghế sofa sao?” Nhét đồ vào tay anh: “Là anh đi! Chủ tịch Dịch!”

11 Tháng 5

Chương 45: Chủ mưu đằng sau của sự việc lần này

Ngày hôm say cô mới biết sao anh lại thoải mái như vậy. Tình hình thay đổi đột ngột, hai nhân chứng quan trọng nhất phía tòa án, một kế toán, một kiểm toán phản cung, nói Đông Cù không hề thuê họ tiến hành lừa đảo thương mại, ngược lại, là đối thủ cạnh tranh của Đông Cù đút lót họ, để vu cáo Đông Cù.

Trong chốc lát Đông Cù từ kẻ lừa đảo thương mại tội ác tày trời, trở thành người bị hại khiến mọi người thông cảm, phóng viên cuối cùng cũng phỏng vấn được chủ tịch chấp hành của Đông Cù là Dịch Chí Duy, trong ống kính Dịch Chí Duy vẫn là dáng vẻ thoải mái điềm nhiên: “Người trong sạch tự biết mình trong sạch, sâu bọ tự biết mình là sâu bọ, Đông Cù có thể có ngày hôm nay, là nhờ sự ủng hộ của dân chúng cùng với sự nỗ lực của bản thân chúng tôi, không phải là doanh nghiệp dựa vào một hai vụ lừa đảo mà tích lũy thành của cải. Đây là điều chúng tôi muốn nói.”

Phóng viên hỏi: “Có tin nói hãm hại Đông Cù là một tập đoàn lớn có quy mô tương đương với Đông Cù, xin hỏi chủ tịch Dịch có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút được không?”

Dịch Chí Duy ngẩng đầu lên, khuôn mặt thoải mái mà ung dung: “Ồ, điều này chúng tôi không tiện nói gì, bởi vì viện kiểm sát đang điều tra việc này, pháp luật là công chính. Nhưng tôi có thể nói là, nghe nói đối phương thuê hai người chuyên gia với giá trên trời, tiến hành ác ý hãm hại Đông Cù, Đông Cù có kẻ địch như vậy, quả thật là một vinh hạnh.”

Khiến làm phóng viên đều cười lên, không phải mỗi công ty đều có thể tùy tiện lấy ra con số như vậy để thuê người vu cáo, đám phóng viên lại không phải là kẻ ngốc, sắp xếp mấy công ty trong thành phố ra, liền có tin đồn Phú Thăng là chủ mưu đằng sau của sự việc lần này.

Dịch Chí Duy liền nói với Thánh Hâm: “Họ tự lấy gậy ông đập lưng ông, không thể oán trách anh.”

Thánh Hâm hỏi: “Là anh tiết lộ Phú Thăng là chủ mưu đằng sau sao?”

Anh hôn nhẹ cô: “Đừng nói ra những lời khiến anh ghen, nếu anh ghen tức Giản Tử Tuấn, cuộc sống của anh ta nhất định sẽ càng không dễ dàng hơn đâu.”

Cô bất giác cũng cười: “Anh thật là thẳng thắn đến mức thú vị.”

Anh nói: “Anh luôn không thích anh ta lắm——Thật ra lần trước nếu em cho anh mấy ngày, để anh bình tĩnh lại nói chuyện với em một lần, việc đưa bé sẽ không.....”

Trái tim cô quặn đau, đó là nỗi đau lớn nhất cuộc đời này của cô, cô mất đi một đứa con, một đứa con của cô và người cô yêu nhất. Cô hề nghĩ đến sự tuyệt vọng lúc đó, liền cảm thấy khó thở, theo bản năng tránh nghĩ đến, ngắt lời anh: “Chúng ta không nói việc này nữa. Phú Thăng có bị điều tra không?”

Anh nhìn cô, nói: “Vì câu nói này của em, anh nghĩ họ sẽ bị điều tra.”

Cô đưa tay ra đẩy nhẹ anh: “Em nói nghiêm chỉnh đấy.”

Anh cười thoải mái: “Giản Tử Tuần cho rằng có thể làm cảm động Hà Ngân, anh liền tương kế tựu kế, hát bè với Hà Ngân. Bây giờ anh ta sứt đầu mẻ trán, cho dù anh không gây phiền phức cho anh ta, hội đồng quản trị cũng không buông tha anh ta.” Trong tim cô hơi lạnh lẽo, anh hôn nhẹ lên má cô, hỏi: “Sao thế?”

Cô nói thật: “Dáng vẻ lúc này của anh thật sự khiến người khác sợ hãi.”

Anh cười lớn: “Nha đầu gối, trên thế giới này nương tay với kẻ địch, sẽ cho kẻ địch cơ hội cắn lại. Em thật sự quá lương thiện.”

Cô thật ra không hề đơn thuần trong sáng, chỉ là cơ mưu vĩnh viễn không bằng họ mà thôi. May mà, sau này cô cũng không cần dùng mưu kế gì nữa, chỉ cần có anh, cô can tâm tình nguyện ẩn núp dưới đôi cánh của anh, mặc anh giúp cô che chắn mưa gió bên ngoài.

Vụ bê bối của Đông Cù có bước ngoặt mang tính kịch, Dịch Chí Duy cũng không bận lắm, chỉ là anh có sự thay đổi trong sinh hoạt hàng ngày, Phó Thanh Hâm liền cười anh: “Càng ngày càng kém cỏi.”

Buổi sáng anh lại còn không chịu dậy, anh sẽ trẻ con vùi đầu vào dưới gối, dùng gối bịt tai lại, kệ cô gọi đi gọi lại, cứ không chịu dậy. Sau khi tỉnh dậy cũng lè mà lè mè, trơ mắt nhìn đến thời gian đi làm, lái xe cũng đang đợi dưới lầu, vẫn không muốn ra ngoài. Có ngày anh còn hỏi: “Anh không đi làm có được không?”

Cô kêu nhỏ: “Trời ơi! Em nên bán câu này cho tòa báo. Cổ phiếu trượt giá nghiêm trọng, em nhất định sẽ kiếm đủ.” Buồn cười giục anh: “Ngài Dịch, không đi làm anh sẽ không kiếm được tiền, không kiếm được tiền sẽ không nuôi nổi em.”

Anh không hài lòng lắm lắm: “Thỉnh thoảng anh trốn làm Đông Cù cũng sẽ không phá sản.” Lại nói: “Trong công ty chỉ có thư ký vâng vâng dạ dạ, nhìn thấy liền khiến người ta không có tinh thần.”

Cô càng buồn cười: “Trong công ty đương nhiên chỉ có thư ký thường hay gặp anh, anh còn muốn gặp ai?”

Anh liếc nhìn cô một cái: “Em!”

Cô nói: “Vậy trưa em đến tìm anh ăn cơm, được rồi chứ?” Mới cảm thấy dỗ dành anh ra ngoài.

Người xưa nói gần bó keo sơn, chắc chính là như vậy. Nhưng cô vẫn cảm thấy giống như giấc mơ không chân thật, chắc là tất cả đến quá đột ngột, hạnh phúc khiến người ta ngược lại cảm thấy không an tâm. Giống như Dịch Chí Duy hỏi cô: “Có muốn mua lại Hoa Vũ không?”

Cô vô cùng vui mừng: “Được sao?”

Anh cười hôn cô: “Dịch Chí Duy nói có thể, thì nhất định có thể.” Cô tin anh, anh tạo ra kỳ tích Đông Cù, anh có thể làm mưa làm gió, anh nói có thể, thì là có thể.

Cô hỏi anh: “Có cách nào?”

Anh nói: “Anh biết tiền trong tay em không đủ để thu mua Hoa Vũ—Xem trên việc em đồng ý ăn trưa với anh, bán cho em một tin tức.”

Tin tức của anh xưa nay đều đáng giá hàng vạn, giống như lần trước anh “bán” cho cô tin tức thu mua Hằng Xương vậy, một khi biết tin, đều có thể dùng đơn vị trăm triệu để tính toán lợi nhuận. Cô tươi cười niềm nở: “Ồ? Vậy anh ra giá đi.”

18. Chương 46- End

Chương 46: Anh đành hạ mình bái phục.

Anh cười thật tươi, hôn cô một lát: “Ngày mai lại ăn trưa cùng anh, cái giá này không cao chứ?” Cô hỏi: “Vậy tin tức gì thế?” Hơi thở ẩm ẩm của anh phảng phất bên tai cô: “Anh đề nghị em nên mua chỉ số hàng hóa tương lai, chủ tịch Dịch Chí Duy cho rằng, mấy ngày nay thị trường cổ phiếu sẽ tăng đột biến.”

Gần đây thị trường cổ phiếu luôn u ám, bởi vì mấy tập đoàn lớn liên tiếp bị cuốn vào án thương mại. Cô không chần chừ gì gọi điện cho người quản lý cổ phiếu, cô biết bản lĩnh của anh, trượt giá khủng khiếp hơn nữa, chỉ cần một câu nói của anh, lập tức sẽ lại tăng giá. Đông Cù có thực lực này. Bởi vì muốn mua lại cổ phiếu Hoa Vũ, cho nên cô thể chấp tất cả mọi thứ có trong tay, đầu tư toàn lực.

Cô biết trước mắt Đông Cù đánh động đến Phú Thăng, cô cũng từng nghĩ Giản Tử Tuấn có lẽ sẽ tìm mình, cho nên nhận được điện thoại của anh ta, cô không bất ngờ chút nào, hỏi: “Có việc muốn nói chuyện với tôi sao? Liên quan đến Dịch Chí Duy?”

Giản Tử Tuấn cũng không bất ngờ trước sự ung dung của cô, giọng nói của anh cũng rất bình thường: “Không sai, nhưng em rõ ràng là sẽ không tin đúng không?”

“Nếu điều anh muốn nói cho tôi biết là anh ấy có bao nhiêu bạn gái, hoặc tôi quá thực ra anh ấy ngủ ở đâu thì không cần nói nữa.”

Giản Tử Tuấn cười: “Em nghĩ anh quá vô lại rồi, chịu đánh cược chịu thua, Dịch Chí Duy có thủ đoạn hay, anh đành cúi đầu bái phục.”

Cô ngược lại trở nên bất an, anh ta không chịu chia rẽ bản thân mình và Dịch Chí Duy, nhất định là có biện pháp tốt hơn, với thủ đoạn xưa nay của Giản Tử Tuấn, anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua. Đặc biệt, hoàn cảnh bây giờ của anh ta khó khăn như vậy, còn gọi điện cho mình, chính là chắc chắn điểm sơ hở trong tay sẽ có tác dụng. Hơi thở của cô yếu dần đi, cô hỏi: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Anh nói: “Anh không biết cái gì hết, nhưng, anh khuyên em nên tự mình điều tra, điều tra cái chết của Thánh Khi, rốt cuộc là vấn đề gì.” Cô bất giác sợ hãi, giọng nói cũng lạc đi: “Anh có ý gì?”

“Tạm biệt, cô Phó.”

Anh dập điện thoại, cô lại cầm ống nghe chờ đợi tại chỗ. Anh ta có ý gì? Rốt cuộc anh ta có ý gì? Anh ta ám chỉ cái chết của Thánh Khi có liên quan đến Dịch Chí Duy? Không, không, quá đáng sợ, không nên nghĩ như vậy.....Anh ta là bị ép quá mới cần người lung tung, anh ta nói linh tinh....

Cô nghĩ: mình không để ý đến anh ta, anh ta chính là cố ý đến nói những lời này, muốn khiêu khích bản thân mình—bây giờ công ty anh ta đang bị điều tra, lại vì việc của Hà Ngân mà khốn đốn tứ bề, anh ta chắc chắn là sốt ruột phát điên, mới cần lung tung.....

Cô thử thuyết phục bản thân mình, cho dù trong lòng cũng biết là không có tác dụng, bản thân mình chắc chắn vẫn nghĩ cách điều tra, hễ nghĩ đến lời trong chúc thư của Thánh Khi, toàn thân cô lại nổi hết da gà: “Chị cả, chị thật ngốc, nhưng, không ngờ em còn ngốc hơn chị.”

Tại sao nó nói bản thân mình ngốc?

Ồ! Cô thật sự không chịu nổi nữa, Giản Tử Tuấn quả thật hiểu cô, anh biết điểm yếu của cô ở đâu, được rồi, cho dù cô mắc lừa anh ta, cô đi điều tra, dù sao cô biết được chân tướng mới có thể yên tâm.....Đương nhiên, chân tướng nhất định là không có bất cứ việc gì, là Giản Tử Tuấn bịa đặt dọa cô....

13 Tháng 5

Chương 47: Cô cũng có việc giấu anh

Cô lái xe về nhà, phòng của Thánh Khi bị khóa, cô không quan tâm đến ánh mắt kỳ lạ của mẹ kế, bảo quản gia tìm chìa khóa mở cửa. Trong phòng toàn mùi ẩm mốc, tuy không có người ở chưa đến một tháng, nhưng gần đây thời tiết vừa ẩm vừa nóng, liền có mùi khó chịu này. Cô thử lật xem đồ của Thánh Khi một lát, không có gì đặc biệt, quần áo, đồ trang điểm, túi xách tinh xảo.....bất cứ cô gái nào cũng có.....

Cô thất vọng đóng tủ quần áo lại, bỗng nhiên nghĩ ra, tiền tiêu vặt hàng tháng của Thánh Khi không hề nhiều, nó lại có một tủ quần áo hàng hiệu thời trang, đa phần đều là 3,4 vạn tệ mới có thể mua được, thậm chí có cái hơn 5 vạn. Những túi xách đó đều là hàng hiệu, thậm chí có cả một bộ kiểu mới mùa này của Luis Vuitton.

Trong chốc lát tim cô nhảy lên, cô lại mở tủ quần áo, lật quần áo. Có mấy bộ mới chưa mặc, bên trên còn có móc cửa hàng, cô gom mấy bộ đó lại, cười cười với mẹ kế đứng ở cửa: “Tôi qua tôi mơ thấy Thánh Khi, con bé nói có mấy bộ quần áo mới chưa mặc, mấy bộ này tôi đem đến đốt trước mộ con bé.” Cũng không quan tâm mẹ kế có tin hay không, để quần áo vào túi mang đi.

Cô biết những cửa hàng nổi tiếng đó tuyệt đối không tiết lộ cho cô mấy bộ quần áo này là thẻ tín dụng nào ký hóa đơn—thậm chí có lẽ là dùng tiền mặt trả. Nhưng cô phải đánh cược, cô cầm quần áo đến văn phòng Trịnh Tấn raayrt nổi tiếng trong giới này. Văn phòng Trịnh Tấn chuyên phục vụ cho các gia đình giàu có, đa phần đều là điều tra việc ngoại tình của chồng cho các bà phu nhân, danh tiếng đương nhiên cũng rất không tốt. Cô cũng không để ý nhiều như vậy, ở trong phòng tiếp khách, giám đốc vừa nhìn thấy cô liền lộ ra một nụ cười đã hiểu rõ: “Cô Phó, chào cô.”

Cô biết anh ta nghĩ thế nào, nhưng việc đến ngày hôm nay, cô cũng đành đâm lao phải theo lao thôi. Cô lấy quần áo ra: “Tôi muốn biết mấy bộ quần áo này là do thẻ tín dụng của ai ký hóa đơn.”

“Cái này đơn giản.” Không đợi cô đưa ra yêu cầu, giám đốc liền nói: “Chúng tôi sẽ cung cấp cho cô danh sách hàng tung 24h của ngài Dịch, và tất cả hóa đơn tín dụng của ngài ấy.” Anh ta cười sâu sa: “Như thế, mỗi đồng tiền của ngài ấy tiêu đến đâu, cô Phó cô đều biết rõ như lòng bàn tay.”

Cô vô cùng lúng túng, bối rối gật đầu. Giám đốc lại nói, “Những vụ như ngài Dịch, đa phần đều tương đối nan giải, bởi vì đối với sự an toàn của ngài ấy Đông Cù chắc chắn là có cả một phương án bảo vệ, cho nên tiền chúng tôi thu rất cao.”

Cô thấp thỏm không yên, miệng lại nói: “Đó là đương nhiên.”

Trả tiền đặt cọc cao ngất, vẫn chưa đi ra khỏi cửa Trịnh Tấn, điện thoại reo lên, là Dịch Chí Duy gọi đến. Cô đang chột dạ, giật bản mình: “Việc gì thế?”

“Việc gì?” Anh hỏi vặn lại, trong giọng nói lộ ra sự không vui vẻ, tim cô đập thành thịch.

“Bản thân em đồng ý ăn cơm trưa với anh, em xem bây giờ mấy giờ rồi?”

Cô thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Xin lỗi, tắc đường, em lập tức đến ngay.”

Vội đến Đông Cù, Dịch Chí Duy đang đợi ở nhà hàng đến mức sốt ruột, cô vội vàng cười: “Em đi dạo phố—thứ 7 tuần sau là sinh nhật anh, em đi xem xem tặng anh thứ gì.” Anh sưng lại một lát: “Thứ 7 tuần sau?”

“Đúng thế, thứ 7 tuần sau không phải chính là ngày 17 sao?” Cô hơi buồn cười, “Anh bận đến mức hồ đồ rồi à, ngay cả sinh nhật mình cũng quên?”

Anh cười: “Anh thật sự bận đến ngơ ngẩn rồi—Thời gian qua thật nhanh.”

Cô thấy anh không hề vui, do đó hỏi: “Sao thế, sinh nhật cũng không vui?”

“Không phải.” Anh nói, “Công việc buổi sáng không thuận lợi, bây giờ hơi phiền lòng, lại đợi em mãi không đến.”

Trước đây anh chưa hề nói phiền não về công việc. Cô âm thầm dò xét anh, dáng vẻ này của anh cô không hiểu, thật ra cô chưa từng hiểu anh, ít nhất có một phần của anh, đối với cô mà nói, vẫn kín như bưng. Cũng không biết vì sao, cô luôn có ý chạy trốn. Có lẽ mỗi người đều có nơi không thể chạm đến được, trên

tạp chí tình yêu hàng tuần không phải thường hay nói, phải để lại khoảng cách hô hấp giữa hai người, vậy cô không cần yêu cầu anh không giữ lại bất cứ cái gì. Huống hồ, bây giờ cô cũng có việc giấu anh.

Chiều ngày hôm sau, báo cáo đầu tiên của văn phòng Trịnh Tấn liền gửi đến, hành động của họ tương đối chuyên nghiệp, không chỉ có văn tự tỉ mỉ nói rõ hành tung của Dịch Chí Duy, còn kèm theo bảng thời gian, còn có ảnh hành trình quan trọng của Dịch Chí Duy trong một ngày, phản ánh rõ ràng từng hành động của anh trong 24h trước.

Cô vốn dĩ không có ý muốn biết hành tung của anh, nhưng, trong lòng nghĩ Trịnh Tấn đã gửi đến, có lẽ bản thân mình có thể tìm ra được dấu vết gì. Xem thật kỹ, không hề có điểm gì đặc biệt, chỉ có một bức ảnh, lại là chụp trong một nhà hàng ở thánh phố sáng hôm nay, ăn trưa cùng Dịch Chí Duy không ngờ lại là Giản Tử Tuấn.

Hai người họ sao lại có thể cùng nhau ăn cơm? Có lẽ Giản Tử Tuấn đi vào đường cùng, đến tìm Dịch Chí Duy đàm phán?”

Sự nghi ngờ nặng trĩu chôn ở trong lòng, đợi Dịch Chí Duy đi làm về, anh có sở trường đặc biệt về khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt, vừa nhìn thấy cô liền hỏi: “Sao thế, trong lòng có chuyện à?”

Cô lắc lắc đầu, nói dối: “Không có gì—ở nhà gọi điện đến, nói là dì em ốm rồi, em thật sự hơi lo lắng.”

Buổi tối cô trần trọc không yên, cũng làm Dịch Chí Duy tỉnh giấc, anh mắt lim dim hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ?” Ngày mai một lát lại hỏi: “Thánh Hâm, có phải em có việc giấu anh không?”

Đêm yên tĩnh như vậy, cô nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của mình, cô trả lời không đúng câu hỏi: “Anh thật sự yêu em chứ?” Anh cười một tiếng, nói: “Đồ ngốc!”

Cô hỏi dồn: “Vậy anh yêu em nhường nào?”

Anh nghĩ một lát, nói: “Yêu em giống như là yêu Đông Cù vậy.”

Cô không hài lòng: “Vậy rốt cuộc là yêu em nhiều hơn, hay là yêu Đông Cù nhiều hơn?”

Anh nói: “Ngủ đi, nửa đêm bám lấy người ta hỏi này hỏi nọ.”

Cô nói: “Là anh hỏi em trước mà. Anh nói xem, trong lòng anh, rốt cuộc là Đông Cù quan trọng hay là em quan trọng?”

Anh phì cười: “Phụ nữ trên thế giới này sao đều thế chứ.”

Cô nắm được điểm sơ hở, đưa ngón tay trở ra đặt trên ngực anh: “Được lắm, anh nói lỗ miệng rồi. Anh còn nói những lời như vậy với ai nữa?”

Anh nắm lấy tay cô: “Đừng ồn ào nữa, ngủ đi, sáng sớm gọi người ta dậy, bây giờ lại không cho anh ngủ.”

Cô đành không nói nữa, vẫn không ngủ được. Giản Tử Tuấn.....có phải là cô quá dễ tin anh ta rồi không? Có lẽ cô thật sự không nên tìm đến văn phòng Trịnh Tấn, bất kể Dịch Chí Duy làm gì, dù gì họ yêu nhau, điều đó không phải đã đủ rồi sao?”

15 Tháng 5

Chương 48: Một khi cô ta biết được chân tướng trò chơi sẽ kết thúc

Ngày hôm sau, cô đang do dự có nên đi đến Trịnh Tấn hủy bỏ ủy thác hay không, Trịnh Tấn lại có tin tức truyền đến, “Cô Phó, chúng tôi tra được thẻ tín dụng ký hóa đơn số quân áo đó rồi.”

Tim cô trong chốc lát nhảy lên tận cổ.

“BG-672289381, quả đúng là thẻ tín dụng thẻ phụ của ngài Dịch Chí Duy.”

Tim cô trùng xuống, trùng xuống, nơi sâu thẳm vô vọng....

Cô chạy về nhà, tìm kiếm như điên trong phòng Thánh Khi. Mẹ kể vội vàng chất vấn cô: “Đại tiểu thư, cô làm cái gì thế? Thánh Khi.....rất cuộc cô tìm cái gì.....”

Bản thân cô cũng không biết, cô mở hết tất cả các ngăn kéo, cô lật hết tất cả đồ ra, căn phòng rối tung lên.....

Cô tìm đến phát điên, tủ đầu giường, bàn trang điểm, tủ thấp.....

Đồ trang điểm bị cô lật tung đầy mặt đất, hộp trang sức cũng lật ra, bên trong có một chuỗi ngọc trai đứt dây, lạch cạch lăn xuống, từng viên ngọc màu bạc to nhỏ rơi trên thảm đỏ, hình ảnh đẹp như trong thơ, trong lòng cô lại chỉ có sự khó chịu như lửa đốt.

Cuối cùng vẫn để cô tìm thấy một tấm thẻ, giấu ở trong ngăn kín của hộp trang sức, tấm thẻ nhỏ nhỏ màu bạc, cửa vào lòng bàn tay cô, cửa vào mắt cô.

Trong ngăn kín còn có tấm danh thiếp của Dịch Chí Duy, là loại cô thường đem theo bên mình, danh thiếp của anh không dễ dàng đưa cho người khác, người đáng để có được danh thiếp của anh có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Điện thoại reo lên, cô cầm lấy, thấy biểu tượng quen thuộc nhấp nháy trên màn hình, cô tắt điện thoại đi, cô phải yên tĩnh một lát, tìm một nơi không có người.

Cô lái xe lên phố,thần thờ đi lòng vòng, đâu đâu cũng là người, làm gì có nơi yên tĩnh, người đen kịt.

Cuối cùng cô lái xe về chung cư, tất cả mọi thứ trong phòng quen thuộc như thế, nhưng cũng đều xa lạ như thế. Cô chờ dẫn đứng ở đó, bỗng nhiên nhớ ra một thứ đồ, cô vội bước vào phòng, mở ngăn kéo. Chiếc hộp đó vẫn còn, mấy bức ảnh của Phồn Tố vẫn còn ở đó, ngay cả sức lực quỳ xuống cũng bỗng nhiên mất đi, chỉ ngồi xuống đất, bên cạnh hộp không biết lúc nào đặt một chiếc đĩa, cô thần thờ cầm lên, chậm chạp nhìn tiêu đề bên trên, mới biết là được quay từ camera trong phòng làm việc của Dịch Chí Duy. Sao anh lại đặt thứ đồ này ở đây?

Cô bật máy tính mở đĩa, trên màn hình không ngờ là Thánh Khi, khuôn mặt oán hận và không hài lòng. Phó Thánh Khi chưa từng thấy vẻ mặt và tư thế đó của em gái, sự oán hận và hờn dỗi không hợp với tuổi của nó, mắt liếc nhìn, xinh tươi nhu mì đến cực điểm.

Cô bất giác sững sờ, nhưng người trong màn hình thật sự là Thánh Khi. Hiệu quả thu âm không tốt lắm, giọng nói của nó khàn khàn: “Em sẽ nói với chị cả.” Dịch Chí Duy ở bên kia của màn hình, giọng nói của anh cũng có tạp âm, nhưng vẫn rất rõ ràng: “Cô dám!”

Thánh Khi ngẩng đầu lên, cười lớn: “Thật thú vị! Anh sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ anh thật sự yêu chị ấy rồi sao?”

“Việc của tôi và cô ta không cần cô lo lắng, nếu cô biết điều, thì đừng quản việc lung tung.”

Thánh Khi áp mặt vào bên cạnh mặt anh, giọng nói ngọt ngào đến phát ngáy: “Em giận anh cho vui đó, mục tiêu của chúng ta giống nhau, chỉ cần anh giúp em lấy tài sản về, em không quan tâm anh làm gì chị ấy!”

Phó Thánh Khi hoàn toàn kinh ngạc đến đờ đẫn, hai mắt nhìn màn hình, giống như chưa hề quen Thánh Khi vậy. Đúng thế! Cô vốn dĩ không quen cô ta! Cô ta không phải Thánh Khi! Cô ta không phải Thánh Khi! Cô ta làm sao có thể là Thánh Khi chứ?

Bàn tay nắm chuột của cô sớm đã toàn mồ hôi lạnh, con chuột dường như nặng trĩu. Trong chốc lát file video lại bắt đầu phát, lần này là bà Phó, bà nghiêng mặt về ống kính, lầm bầm nói: “Anh Dịch, hôm nay tôi mới biết hóa ta người qua lại với Thánh Khi là anh. Tôi không hề nói với đại tiểu thư, một bà già như tôi, con gái lại bỗng nhiên tự sát, nếu tôi nói việc này cho đại tiểu thư, anh Dịch, anh là người thông minh, anh hiểu ý tôi.”

Dịch Chí Duy quay lưng lại với ống kính, không nhìn ra trên mặt anh là biểu hiện gì, anh viết một hàng gì đó, xé tờ giấy đó xuống. Một tờ giấy nhỏ mỏng mỏng, bà Phó cười đều mức nếp nhăn trên mặt đều tươi như hoa cúc: “Cảm ơn anh Dịch!”

“Tiền này bà cầm đi, tôi hy vọng bà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu bà cho rằng sau này tôi sẽ trở thành cái máy cấp tiền tự động của bà, bà nên biết sẽ có hậu quả gì, tôi sẽ đảm bảo bà biến mất ở Đài Bắc.”

“Không đâu, anh Dịch, sau này tôi sẽ không đến phiền anh nữa, cảm ơn anh.”

Cô hoàn toàn trở nên ngớ ngẩn, sao lại như thế, điều này không thể là sự thật.

Dịch Chí Duy đặt dao xuống, hài lòng than nhẹ một tiếng: “Bít tết Kobe ở nhà hàng này quả thật không hề treo đầu dê bán thịt chó. Hay là thật sự nhập thịt bò từ Nhật Bản về. Loại bò này nuôi không dễ, không chỉ ăn đồ ăn đặc biệt, uống bia, còn có kỹ thuật viên giúp nó mát xa bắp thịt, cho nên thịt bò mới mềm tươi ngon như vậy.”

Giản Tử Tuần mỉm cười đáp: “Bỏ ra công sức to lớn như vậy, cũng chỉ là hưởng thụ nhất thời.”

Dịch Chí Duy nói: “Hai ngày nay anh quả thật hình như rất xúc động bùi ngùi.”

Giản Tử Tuần không kiềm được cười nói: “Mấy ngày nay tôi nhìn hết sự nồng ấm và lạnh nhạt của nhân gian, dường như sẽ rất xúc động bùi ngùi.”

Dịch Chí Duy nói: “Bạn bè lâu năm còn cố ý chế giễu như vậy? Người khác không biết, tôi biết anh chỉ là trốn đến Nhật Bản nghỉ ngơi, đám người hội đồng quản trị đó nếu biết ngân hàng giúp Phú Thăng chuyển giữ hóa lãnh lần này, không ngờ lại là Hà Ngân Tokyo, chắc chắn sẽ không bám lấy anh nữa.”

Giản Tử Tuần mỉm cười: “Nếu họ biết chúng ta là bạn hợp tác nhiều năm, về mặt đó mới đặc sắc nhất.”
Bống nhiên hỏi: “Sắp lặt quần bài của cô ta rồi phải không?” Ánh mắt sáng ngời nhìn Dịch Chí Duy.

Anh nâng ly rượu uống một ngụm điềm nhiên như không: “Tôi sắp xếp xong đầu mối rồi, chỉ xem lúc nào cô ta có thể tìm thấy đáp án, một khi cô ta biết được chân tướng, trò chơi sẽ kết thúc.”

17 Tháng 5

Chương 49: Tình yêu có thể thắng nỗi thù hận sao?

Giản Tử Tuần nhìn thẳng vào mắt anh, không nhìn ra bất cứ manh mối nào trong mắt anh. Bống nhiên Giản Tử Tuần hỏi: “Có phải là anh mềm lòng rồi không?”

Dịch Chí Duy cười lớn: “Người mềm lòng chỉ sợ là anh thôi—Tôi nhớ lúc đầu bảo anh ra mặt ép cô ta vào bước đường cùng, để cô ta không thể không đến cầu cứu tôi, anh còn không tình nguyện lắm.”

Giản Tử Tuần phì cười một tiếng: “Ông bạn, đó là vì lúc đầu anh ra giá quả thật không hợp lý.”

Dịch Chí Duy gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần ra giá đủ cao, trên thế giới này không có gì là không mua được.”

Giản Tử Tuần mỉm cười: “Hoạt động kinh doanh, không chỉ là tiền bạc, quan trọng hơn đó là trí tuệ. Cách thức cao minh nhất chính là lợi dụng tình cảm, phương pháp thần thánh đó của anh, đến hôm nay khiến tôi rất kính phục, anh làm thế nào mà nghĩ được cách ngụy tạo ra Phồn Tố hả?”

“Để khiến cô ta không nghi ngờ, tốt nhất chính là tìm một lý do để tôi yêu cô ta. Tôi cho người ngụy tạo ảnh của Phồn Tố, chính là cho cô ta một sự giải thích rất tốt, giải thích vì sao tôi dễ dàng chịu giúp cô ta. Trái tim của phụ nữ rất kỳ lạ, cái cô ta muốn chẳng qua là tình yêu. Tôi cho cô ta một lý do hợp lý, ngược lại cô ta sẽ như con thiêu thân đâm đầu vào lửa.”

“Tôi cứ tò mò, phản ứng của cô ta lúc biết sự thật.”

Dịch Chí Duy ung dung nói: “Chắc là sẽ rất đặc sắc, bỏ ra nhiều công sức như vậy, cũng chỉ vì hưởng thụ giây phút đó. Tôi đã từng thề, từ ngày cha tôi qua đời, tôi liền thề, nhất định phải khiến Phó Lương Đông chịu sự báo ứng đáng được nhận. Tôi phải khiến ông ta sống không bằng chết, đáng tiếc ông ta không chịu nổi gió bão, tôi chỉ là khiến tất cả ngân hàng dừng khoản vay của ông ta thôi, ông ta biết đối thủ là tôi,

bản thân đã đi vào đường cùng, không ngờ lại nhảy lầu chết mất, coi như dễ dàng cho ông ta. Còn về Phó Thánh Hâm——nợ cha con trả, cũng là điều đương nhiên.”

Giản Tử Tuấn nói: “Chỉ số hàng hóa tương lai anh khuyên cô ta mua, qua mấy ngày nữa cô ta sẽ phát hiện ra, món nợ ketchup mà cô ta nợ, chỉ sợ cả 3 đời cô ta cũng không trả nổi.”

Dịch Chí Duy vui vẻ: “Đây là món quà sinh nhật lớn mà tôi tặng bản thân mình, chưa đến ngày đó, tôi thật sự không nỡ để nó xảy ra trước.”

Giản Tử Tuấn nâng ly lên: “Vào chính hai ngày này, điều đẹp đẽ anh mong muốn nhất sắp đến. Vì thành công của chúng ta, cheers!”

“Cheers!”

Rượu vang đỏ năm 82, sau khi uống vào đương nhiên ngấm lâu. Trên đường liền có cảm giác ngà ngà say nặng trĩu, đầu óc choáng váng. Về đến nhà, trong phòng tối om, không biết vì sao không bật đèn. Bây giờ anh mới nhìn ra cô đứng ở giữa phòng khách như con rối không động đậy, giống như đứng ở đó đã cả trăm năm. Trong giọng nói của cô có sự lạnh lẽo thấu xương: “Tại sao Thánh Khi tự sát?”

Anh cười không thành tiếng: “Bởi vì.....tôi khiến cô ta mắc lừa..... tôi khuyên cô ta đem hết tiền, còn bao gồm một khoản bội chi lớn, đều đầu tư vào cổ phiếu, cô ta đương nhiên đã phá sản, tôi lại không chịu giúp cô ta trả.”

Cô choáng váng. Trời! Mấy ngày trước anh khuyên cô mua chỉ số hàng hóa tương lai.....

“Không sai, tôi dùng thủ đoạn đối phó với em gái cô để đối phó với cô. Qua 24 tiếng nữa, cô sẽ phát hiện ra, cô cũng sẽ không còn một đồng nào, ngược lại còn nợ ngân hàng một khoản lớn.”

Giọng nói của cô ù ù: “Anh tại sao.....tại sao phải làm thế?”

“Phó Thánh Hâm, tôi chưa từng yêu cô, trên thực tế, tôi hận cô, hận từng người nhà họ Phó các cô, đặc biệt là Phó Lương Đông. Có lẽ cô biết, là hai công ty đã mua chuộc Hách Thúc, bây giờ tôi có thể nói cho cô biết, một là Phú Thăng, công ty còn lại chính là Đông Cù. Cô Phó, tôi rất vui nói với cô rằng, Phó Lương Đông là do tôi ép chết, tôi khiến tất cả các ngân hàng không cung cấp khoản vay cùng ngành cho Hoa Vũ, Phó Lương Đông biết đối thủ của ông ta là tôi, ông ta không còn đường nào để đi nữa.”

“Dịch Chí Duy!”

“Muốn giết tôi sao?” Anh mỉm cười: “Đồ ngốc, cô yêu tôi đấy!”

Người đáng chết là bản thân cô, cô thở dốc, nhìn anh, không ngờ anh vẫn có thể cười rạng rỡ như vậy.

“Mối thù giết cha không đội trời chung.” Anh vỗ nhẹ mặt cô, “Cô rất dễ dàng quên đi thù giết cha, nhưng tôi không độ lượng như thế. Tôi thật sự nên đưa cô về nhà xem mẹ tôi.....Tôi đã từng có gia đình, gia đình hạnh phúc nhất trên thế giới..... liền bị hủy hoại một cách dễ dàng, cha chết, mẹ điên, tôi mới 10 tuổi, em trai chưa đầy tháng.....gia sản suýt nữa rơi vào tay chú họ. Tôi đã từng thề, tôi sẽ lấy lại tất cả, tôi cũng đã làm được. Cô có từng trơ mắt nhìn người cô yêu thương nhất chết đi không? Cô có từng trơ mắt nhìn người cô yêu thương nhất phát điên không? Lúc tôi vẫn còn là một đứa trẻ, tôi liền thề, tôi sẽ cho cô thấy, tôi nhất định phải khiến người Phó Lương Đông thương yêu nhất nhìn thấy, trơ mắt nhìn.....”

Cô kinh hãi nhìn cơ mặt vặn vẹo của anh, anh tóm lấy cô: “Phó Thánh Hâm, đây là món quà lớn nhất tôi tặng bản thân mình, cô thích không?”

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, cô chưa từng tuyệt vọng như vậy: “Anh buông tôi ra!”

Anh cười trầm trầm: “Cô định làm thế nào? Lại quay lại tìm Giản Tử Tuấn sao? Ồ, tôi quên không nói cho cô biết, anh ta là bạn hợp tác và đồng bọn tốt nhất của tôi, chúng tôi có tình cảm hợp tác nhiều năm, không có ai biết, Phú Thăng và Đông Cù xưa nay đều đang hát bè. Tôi đợi cô đi đến ngày hôm nay, tôi đợi sau khi Giản Tử Tuấn tiết lộ chút tin tức cho cô đi tìm Trịnh Tấn.....” Anh phì cười một tiếng: “Tôi đợi cô dần dần phát hiện ra chiếc lưới này đang bủa vây lấy cô....”

Từng tiếng sấm nổ tiếp nhau đánh về phía cô, mà cô không có nơi để ẩn náu!

“Thật ra vốn dĩ không có Phồn Tố, ảnh là tôi sai người ngụy tạo mà ra, cố ý cho cô xem.”

“Tin tức cô mang thai là tôi bày mưu kế cho báo giới đăng lên, bởi vì tôi vốn dĩ không muốn đứa trẻ đó, thay tôi sinh con——cô không xứng!”

Hai mắt cô trở nên mơ hồ, trời và đất đều trở nên quay cuồng.

“Cô chỉ là kẻ đáng thương, để tôi và Giản Tử Tuấn thao túng trong tay. Tôi biết cô bây giờ rất tuyệt vọng, nhưng không sao, cô vẫn có thể chết, đầu xuôi đuôi lọt, tất cả đau khổ phiền não đều không còn nữa.

Cô chỉ có thể phát ra âm thanh thì thầm: “Anh thật tàn nhẫn.....”

Anh cười lớn, trả lời cô: “Là cô quá ngốc, quá ngây thơ, cô cho rằng thật sự có tình yêu tồn tại sao? Cô cho rằng tôi sẽ yêu cô sao? Cô cho rằng tình yêu có thể thắng nổi hận thù sao? Nực cười!”

19 Tháng 5

Chương 50: Cảnh tượng đó kỳ dị đáng sợ đến cực điểm.

Hai hàng máu chảy xuống từ mắt cô, cảnh tượng đó kỳ dị đáng sợ đến cực điểm. Bỗng nhiên anh rùng mình, lồng ngực dường như nghẹn lại sắp ngạt thở, tại sao lại như thế, có sự đau đớn khiến người ta tuyệt vọng.

Cả người cô đổ xuống, khắp nơi đều là máu.....máu uồn lượn theo sàn nhà, thấm đến tận chân anh, bỗng nhiên anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng bị rút ra. Không, đừng, anh không muốn.....anh không muốn như vậy.....anh không hề muốn như vậy.....Thánh Hâm.....

“Thánh Hâm.....Thánh Hâm.....Thánh Hâm.....”

“Tĩnh lại đi, này, anh tĩnh lại đi, anh sao thế?”

Anh bị lay dậy, đêm yên tĩnh như vậy, anh còn có thể nghe thấy tiếng tim đập gấp gáp của mình, đèn ở đầu giường đã bật một chiếc, có một khuôn mặt quen thuộc mơ hồ nhìn gần sát anh, quen thuộc đem theo chút buồn ngủ, nhìn anh hơi kinh ngạc. Dường như trong chốc lát, anh bắt giác co giật bất chợt ôm lấy cô, thở một tiếng thật dài, vùi mặt vào trong tóc cô: “Thánh Hâm, anh yêu em.”

“Anh sao thế hả?” Cô hơi buồn cười đẩy anh ra: “Đang ngủ ngon bỗng nhiên hét lớn, lúc tỉnh dậy lại kỳ lạ như thế.”

“Ồ.” Ý thức anh dần dần tỉnh táo, khả năng tự kiểm chế cũng trở lại từng chút một, tất cả đều trở lại.....anh cười cười: “Anh gặp ác mộng.” Xuống giường: “Anh đi uống chút nước, em có cần không?”

“Em không.” Cô lật mình, trong giọng nói đầy ngái ngủ, “Quay lại nhớ tắt đèn.”

Lúc anh quay lại, cô đã ngủ, anh vẫn quên tắt đèn, ánh đèn vàng vọt chiếu qua từ cửa kính ma sát, mơ hồ giống như là màu mặt trăng ngày 12,13 âm lịch, đẹp tuy đẹp, nhưng luôn luôn là trăng khuyết. Anh mở to mắt nhìn, không buồn ngủ chút nào, anh lặng lẽ nghe tiếng thở đều đặn của cô ở bên cạnh. Cô ngủ thật ngon, cô ngủ luôn giống như đứa trẻ, xưa này đều như vậy, cô là cô gái không có âm mưu, cô tin anh không chút nghi ngờ như thế, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ bản thân anh mới là kẻ thù đáng sợ nhất của cô sao?

Anh không ngủ được, vừa vào phòng làm việc tự nhiên liền sầm mặt xuống, các thư ký nói chuyện làm việc đều hết sức cẩn thận. Thành tích kinh doanh giữa kỳ không tốt, anh được dịp nổi giận một cách danh chính ngôn thuận ở phòng họp, mấy thành viên ban giám đốc nhìn anh hết sức lo sợ, sự tức giận của anh đành cố nuốt vào trong, thôi đi, họ cũng không phải là không cố gắng hết sức. Khua khua tay, trợ lý lập tức tuyên bố tan họp. Mọi người đều có dáng vẻ như được đại xá, nối đuôi nhau đi ra ngoài. Căn phòng họp rộng lớn lập tức trống trải, mặt bàn gỗ cây cao su được đánh bóng đến mức sáng như gương, phản chiếu lại ánh đèn lên trần nhà như bầu trời đầy sao. Anh mở hộp thuốc bằng bạc, lấy ra một điều thuốc.

Hoàng Mẫn Kiệt âm thầm giúp anh châm lửa, gọi nhỏ một tiếng “Ngài Dịch”, lại chần chừ một lát không nói tiếp.

Anh đang tức giận: “Học của ai đáng về ấp a ấp úng đấy hả?”

Hoàng Mẫn Kiệt là một tay anh dạy mà ra, bị mắng một câu cũng không phản kháng, chỉ báo cáo một năm một mười với anh: “Giám đốc gọi điện thoại đến nói, cô Phó mua hơn 900 vạn chỉ số hàng hóa tương lai, tôi nghĩ tiền vốn và gán nợ ngân hàng của cô ấy chắc cũng chỉ có từng ấy.”

Thấy ông chủ không có phản ứng, ngừng lại một lúc mới hỏi: “Chúng ta có tiến hành theo kế hoạch ban đầu không?”

Anh vẫn im lặng, nhìn đám khói trắng nhờ phảng phất bay lên từ đầu ngón tay, quá lâu rồi không hút thuốc, ngửi thấy mùi này thật sự hơi xa lạ. Một lúc lâu sau mới nói: “Tôi muốn yên tĩnh một lát, cậu đi ra ngoài trước đi.” Khóe môi của Hoàng Mẫn Kiệt hơi động đậy, muốn nói, nhìn nhìn sắc mặt anh lại kiểm lại, âm thầm lui ra ngoài, chỉ để anh nghe thấy một tiếng “lạch cạch” nhỏ của ổ khóa.

Anh tiện tay dập điếu thuốc chưa hút một hơi vào gạt tàn, anh thỉnh thoảng mới hút thuốc, đối với thói quen xấu này, anh luôn có khả năng khống chế bản thân mình. Nhưng Phó Thánh Hâm thì sao? Anh sớm muộn cũng phải đổi mặt. Anh phải thừa nhận, cô là thói quen xấu lớn nhất trong cuộc đời này của anh, nhưng....anh thật sự đã nghiện rồi, nếu hoàn toàn xóa bỏ cô từ trong cuộc sống của bản thân mình, anh thật sự sẽ không chút động lòng như kế hoạch ban đầu chứ?

Phim giả tình thật là sai lầm duy nhất anh phạm phải, anh còn có khả năng thay đổi không?

Sự nghiện ngập dựa dẫm hơn nữa anh cũng có thể cai được. Anh có sự tự tin đó, anh là Dịch Chí Duy, không có việc gì trên thế giới này anh không làm được. Tắt điện thoại nội bộ, anh đứng lên, vẫn còn một đồng công việc đang đợi anh, Đông Cù—Vương quốc thương mại anh sáng lập, anh tạo ra thần thoại, đương nhiên sẽ không bại dưới tay một người phạm trần.

Buổi tối anh cố tình tìm một số chương trình cho mình, hẹn một nhà thiết kế quần áo xinh đẹp đi ăn đồ ăn Pháp, sau đó lại lái xe đi hóng gió, cuối cùng 3 rưỡi sáng mới quay về chung cư của mình.

Lúc mở cửa, không biết vì sao động tác của anh nhẹ nhàng hơn, dường như là dùng chìa khóa mở cửa không chút tiếng động. Căn phòng tối đen, nhưng rốt cuộc vẫn là nhà của anh, không cần nhìn anh cũng biết ở đâu có đồ đạc, anh sẽ không đâm vào tường, nhưng cuối cùng anh lại đi vào phòng sách, đóng cửa lại mới bật một chiếc đèn nhỏ, cẩn thận nhìn nhìn bản thân mình trong gương.

Trước khi về anh đã tắm, anh không muốn để cho cô thấy bất cứ vết tích nào, thật ra cô rất thông minh, sự việc đã chưa bại lộ một ngày, cô vẫn chính là người anh yêu nhất. Người anh yêu quý, có tất cả mọi thứ trên thế giới này, sẽ không có chút không vui nào làm phiền cô. Anh hơi tự lừa mình lừa người kéo ca vát ra.

Đèn treo trên trần bỗng nhiên sáng lên, anh kinh ngạc quay đầu lại, không biết từ lúc nào cửa đã mở, cô đứng ở cửa, tay còn ấn công tắc đèn, hơi sững sờ nhìn anh.

Cuối cùng vẫn là anh mở miệng trước: “Sao muộn vậy vẫn chưa ngủ?”

“Em muốn đợi anh về.”

Khóe miệng anh cong lên một lát, coi như là cười: “Lần sau không cần đâu, muộn như vậy, có lúc anh không về thì sao?”

Cô cũng cười cười: “Anh đói không, trong bếp còn một ít cháo.”

“Anh không đói.” Anh cố ý thoải mái véo véo má cô: “Em ngủ trước đi, anh tắm xong rồi sẽ đến.”

Cô vuốt vuốt tóc mai rũ ra: “Không phải anh tắm rồi mới quay lại sao?” Cô cười cười, đánh trống lảng: “Trên người anh vẫn còn mùi sữa tắm và dầu gội đầu.”

“Thánh Hâm,” Anh than một tiếng, “Em không vui sao? Xin lỗi.”

Cô ngược mắt lên, yếu ớt nhìn anh: “Chí Duy.....em.....chỉ là rất sợ hãi.”

Anh ngắt lời cô: “Đi ngủ đi, muộn quá rồi, có việc gì ngày mai hãy nói.”

Cô lại nói tiếp, khó khăn, đứt đoạn: “Em không biết.....chúng ta còn có mấy ngày, mấy tiếng, hoặc là.....còn có mấy phút.....mấy giây.....”

“Anh mệt rồi, ngày mai chúng ta nói được không?”

Chương 51: Lợi ích của bản thân và gia đình luôn phải đặt ở phía trước

Nụ cười thê lương nở ra trên khóe môi cô, giọng nói của cô nhỏ nhỏ. Giống như mơ: “Ngày mai.....chúng ta còn có ngày mai không?”

Biểu hiện của anh gần như cứng đờ trên mặt, giọng nói của cô vẫn là hư vô, giống như mơ, giống như lông vũ bị gió cuốn lên, bất lực, không tìm lại được: “Mấy ngày hôm nay anh cứ gặp ác mộng, anh mơ thấy gì thế? Có liên quan đến em không? Anh toàn nói mê, mấy lần anh đều gọi tên em.”

Cô nhìn anh, lặng lẽ, thê lương nhìn anh: “Em biết, thời gian của chúng ta không nhiều nữa, hoặc nói, là thời gian của em không nhiều nữa. Anh từng nói anh yêu em, cho dù là thật, nhưng, tình yêu của anh dành cho em cũng không thể đủ xóa bỏ tất cả, anh xưa nay ân oán rõ ràng, anh sẽ không vì em quên đi tất cả mọi chuyện xảy ra trước đây. Nhà họ Phó nợ anh, anh đòi lại không thiếu một đồng, về tiền bạc, về tình người, một đồng cũng không thiếu. Em biết.”

“Em nghĩ Giản Tử Tuấn nhất định là đồng bọn của anh trong việc này, có lẽ từ sớm, anh ta lộ dấu vết ra cho em, có lẽ cũng là anh sai khiến. Anh nhất định sớm đã bố trí cái kết này, Hách Thúc nói là hai công ty hợp mưu, từ đó dẫn đến cái chết của cha em, trong đó có một công ty là Đông Cù sao?”

“Dịch Chí Duy, anh là một ác quỷ, anh sớm đã tính toán tất cả, anh bày thiên la địa võng, chỉ đợi từng người nối tiếp từng người của nhà họ Phó chui vào, anh muốn khiến em không còn gì nữa đúng không, bây giờ em quả thật không còn gì nữa, anh cầm dao em là cá nằm trên thớt.” Cô nhắm mắt lại, nước mắt đã chảy xuống, “Anh muốn thế nào, thì thế ấy đi!”

Cô xưa nay ngốc hơn anh, nhưng lần này cô lại quá thông minh, cô chỉ thông minh một lần này, đã đủ rồi, đủ rồi.....

Cô sớm đã không còn gì nữa, chỉ còn lại anh——Cuối cùng ngay cả anh cũng mất đi, có lẽ, cô xưa nay chưa từng có anh, chỉ là anh tạo ra một hình ảnh giả dối đã có được.....

Giống như là chiếc chiếu hoa sen của cha, cô cho rằng chính là thay mặt cho cha, thật ra cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có.

Cái gì cũng không có.....

Anh không biết bản thân mình đứng ở đó bao lâu, anh cũng không biết cô đi làm gì, anh kéo dài từng ngày từng ngày, nhưng ngày này vẫn cứ đến. Anh tỉ mỉ trừ tính thiên la địa võng, anh sớm đã muốn thấy kết cục, anh thắng rồi, anh nên cười nâng cốc chúc mừng.

Xa xa truyền đến một âm thanh nặng nề, giống như là người đang ngủ không cẩn thận đập vào đầu, anh đột nhiên lao vào phòng ngủ bên cạnh như phát điên, cửa sổ mở lớn, rèm cửa phất phơ trong gió đêm thành một đôi cánh màu đen to lớn, anh lao đến bên cửa sổ, không có gì, không nhìn thấy gì, phía dưới là màn đêm đen kịt, đen sâu như biển, tuyệt vọng như biển.....

Tay anh đập vỡ một tấm kính ở bên cạnh, máu chảy xuống theo vết nứt của kính, anh không cảm thấy đau chút nào, anh chỉ tê dại đứng dậy. Anh hủy hoại đi tất cả mọi thứ anh yêu quý nhất, anh tự tay bóp chết tình yêu của mình. Cuối cùng cô đem theo sự bán tin bán nghi ra đi, cô không tin anh thật sự yêu cô, bởi vì cô không tin anh sẽ hủy hoại người anh yêu, ngay cả bản thân anh cũng không tin, nhưng anh vẫn làm.

Anh đã thắng triệt để rồi sao?

Anh gầm lên như con thú bị thương, thứ anh thua là cả thế giới, một thế giới anh sẽ không bao giờ có nữa! Anh yêu cô nhường nào, chỉ có bản thân anh mới biết.

Máu ròng ròng chảy xuống theo cổ tay, anh giống như là con thú bị nhốt phần nỡ tuyệt vọng đập của kính: “Thánh Hâm! Thánh Hâm.....”

Cơn ác mộng đêm hôm nay, sẽ không ai có thể gọi anh tỉnh dậy nữa.

“Bây giờ là tin tức đặc biệt, Phó Thánh Hâm bạn gái của Dịch Chí Duy chủ tịch chấp hành Đông Cù, ông lớn ngành tài chính nổi tiếng 4h sáng hôm nay, đã nhảy lầu tự sát tại chung cư nổi tiếng ở Thiên Mầu của Dịch Chí Duy, nguyên nhân không rõ. Theo người phát ngôn của phía cảnh sát, sau khi họ nhận được tin báo lập tức đến hiện trường, không hề phát hiện ra dấu vết đáng nghi. Theo bác sỹ cấp cứu chứng nhận, lúc họ kịp đến Phó Thánh Hâm đã chết. Theo tình hình phía cảnh sát công bố, lúc thảm kịch xảy ra Dịch Chí Duy cũng có mặt tại hiện trường, hiện nay bộ phận quan hệ xã hội của Đông Cù từ chối tất cả mọi cuộc phỏng vấn.....”

.....

Về vụ án nhảy lầu của cô Phó Thánh Hâm bạn gái chủ tịch điều hành Đông Cù-Dịch Chí Duy đã có tiến triển mới, hiện nay phía cảnh sát đã loại bỏ mưu sát và các khả năng khác, nhận định bi kịch này là vụ án tự sát. Hiện nay Dịch Chí Duy vẫn không chấp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào, bộ phận quan hệ xã hội của Đông Cù yêu cầu giới truyền thông tự kiềm chế, đừng đi làm phiền chủ tịch Dịch đang đau khổ.....

.....

“Hôm nay là ngày đưa tang của Phó Thánh Hâm, điều khiến người ta thất vọng đó là, chủ tịch Đông Cù—Dịch Chí Duy không hề tham gia tang lễ.....”

“Thật đáng tiếc.”

“Đúng thế, lúc anh ấy lật ra tấm ảnh cô ta từ trong sách của tôi, ánh mắt đó tôi liền biết anh ấy thật sự yêu cô ta, đáng tiếc anh ấy vẫn cứ ra tay. Quá biết tự kiềm chế, quá nghị lực, chẳng trách phong ba bão táp 10 năm nay, anh ấy đều đứng vững như vậy.”

“Cho nên sợ rằng cậu và tôi còn phải đợi.”

“Tôi không ngại đợi, chỉ tiếc tôi cho rằng tìm thấy cửa tử duy nhất của anh ấy, có thể giúp đỡ việc cản trở, không ngờ vẫn tính sai.”

“Thật ra cửa tử của anh ta chắc sẽ là cậu, chỉ là anh ta vĩnh viễn cũng không ngờ được.”

“Anh thì sao? Thật ra tôi không hiểu, anh đã yêu cô ta, sao lại đồng ý với anh trai tôi, đầu tiên ra mặt ứng phó Hoa Vũ, là người xấu đẩy cô ta đến Lương Sơn.”

“Tôi và anh trai cậu hợp tác nhiều năm như vậy, liên quan đến lợi ích kinh tế lớn như thế, anh cậu đưa ra yêu cầu này, tôi cũng không thể từ chối. Anh cậu đã hát mặt đỏ, chỉ cần đưa giá đủ cao, tôi hát mặt trắng* cũng không sao.”

“Anh dường như lòng dạ sắt đá, nhưng anh đã từng nói với tôi, anh từng cho Phó Thánh Hâm một cơ hội.”

“Nếu cô ấy chịu gả cho tôi thật, tôi sẽ để cho cô ấy một con đường sống. Đó có thể là con đường sống duy nhất của cô ấy, nhưng cô ấy lại không chọn.”

“Nực cười, đến chết cô ta vẫn yêu anh ấy.”

“Thật ra anh cậu cũng yêu cô ấy, nhưng không bằng tôi yêu cô ấy.”

“Thật sao?”

“Không tin à? Đợi cậu gặp được người cậu yêu, chắc cậu sẽ tin. Nhưng, tình yêu trên thế giới này, không có cách nào, lợi ích của bản thân và gia đình luôn phải đặt ở phía trước.”

.....

Chú thích: * Mặt đỏ, mặt trắng: trong biểu diễn kịch mặt đỏ để chỉ người tốt, mặt trắng để chỉ vai kẻ xấu, nhân vật phản diện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gam-rach>